

Μνημόνιο Συνεργασίας ΠΑΔΑ και Σχολής Ναυτικών Δοκίμων

Μνημόνιο Συνεργασίας του Τμήματος Μηχανικών Βιομηχανικής Σχεδίασης και Παραγωγής (ΜΒΣΠ) της Σχολής Μηχανικών του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής με το Τμήμα Ναυτικών Επιστημών της Σχολής Ναυτικών Δοκίμων (ΣΝΔ), υπέγραψαν ο Πρύτανης του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής Παναγιώτης Καλδής και ο Διοικητής της Σχολής Ναυτικών Δοκίμων Αντιναύαρχος Ιωάννης Καλογερόπουλος .

Ο Αντιναύαρχος Ιωάννης Καλογερόπουλος καλωσορίζοντας τα στελέχη του ΠΑΔΑ στις εγκαταστάσεις της ΣΝΔ ευχαρίστησε για την υψηλού επιπέδου ακαδημαϊκή συνέργεια που αναμένεται να επιτευχθεί, ενώ ο Πρύτανης του ΠΑΔΑ εξέφρασε την ικανοποίησή του για τη διμερή συνεργασία με ένα από τα διεθνώς καταξιωμένα ποιοτικά εκπαιδευτικά ιδρύματα της χώρας με έναρξη λειτουργίας το 1845.

Σκοπός του Μνημονίου είναι η θεσμοθέτηση και η περαιτέρω ανάπτυξη της συνεργασίας σε τομείς προηγμένης καινοτομίας μεταξύ των δύο Τμημάτων των δύο Ιδρυμάτων. Στο πλαίσιο αυτό τα δύο Τμήματα αναπτύσσουν δράσεις όπως:

Συνεργασία σε τομείς με κοινό εκπαιδευτικό, επιστημονικό και ερευνητικό ενδιαφέρον με γνώμονα την αριστεία,

Δημιουργία νέων ακαδημαϊκών προγραμμάτων κοινού ενδιαφέροντος των δύο Ιδρυμάτων και σε τεχνολογίες αιχμής,

Οργάνωση κοινών επιστημονικών δραστηριοτήτων (ημερίδων, συνεδρίων, εκπαιδευτικών σεμιναρίων, κλπ.),

Συμμετοχή επιστημονικού προσωπικού του ενός Ιδρύματος σε θεσμοθετημένα Εργαστήρια του άλλου ως εξωτερικοί συνεργάτες,

Ανταλλαγή ακαδημαϊκού υλικού, δημοσιεύσεων και δεδομένων για ερευνητικούς σκοπούς,

Υποβολή κοινών προτάσεων στο πλαίσιο Εθνικών και Ευρωπαϊκών Προγραμμάτων δημόσιας χρηματοδότησης,

Εκπόνηση και παρακολούθηση πτυχιακών και μεταπτυχιακών διατριβών από κοινού, κ.α.

Η πρώτη εφαρμογή της περιγραφόμενης συνεργασίας μεταξύ των δύο μερών αφορά στην υλοποίηση από κοινού Μεταπτυχιακού Προγράμματος Σπουδών: «Μη επανδρωμένα αυτόνομα και τηλεκατευθυνόμενα συστήματα» ("Unmanned autonomous and remote controlled systems").

Το πρόγραμμα εξυπηρετεί την ανάπτυξη εξειδικευμένης γνώσης, δεξιοτήτων και ικανοτήτων και απευθύνεται σε στελέχη που δραστηριοποιούνται στις περιοχές της ναυτικής τεχνολογίας και επιχειρηματικότητας, των αεροδιαστημικών εφαρμογών, της άμυνας και της πολιτικής προστασίας. Κατά τη μεταβατική περίοδο μέχρι την ολοκλήρωση των τυπικών διαδικασιών από πλευράς ΣΝΔ για τη συμμετοχή της, το Πρόγραμμα Μεταπτυχιακών Σπουδών ήδη λειτουργεί ως πρόγραμμα του Τμήματος Μηχανικών Βιομηχανικής Σχεδίασης και Παραγωγής της Σχολής Μηχανικών του ΠΑΔΑ με το διδακτικό προσωπικό που προέρχεται από τη ΣΝΔ να λειτουργεί στο θεσμικό πλαίσιο του επισκέπτη καθηγητή.

Οι εκπρόσωποι κάθε μέρους που ορίστηκαν για το συντονισμό της συνεργασίας και την επιτυχή υλοποίησή της είναι ο Επίκουρος Καθηγητής του Τμήματος ΜΒΣΠ Δημήτριος Πυρομάλης και ο Αναπληρωτής Καθηγητής της Σχολής Ναυτικών Δοκίμων Ανδρέας Τσιγκόπουλος.

Το πρώτο “πράσινο” νησί είναι η Τήλος και όχι η Αστυπάλεια

Share

Tweet

Pin

Ισως είναι τα πιο εμβληματικά Fake News της τελευταίας 2ετίας. Ο λόγος για την “Αστυπάλεια: πρώτο πράσινο νησί της Μεσογείου”.

Πρωτοπόρο στην παραγωγή πράσινης ενέργειας είναι το νησί της Τήλου, εδώ και 3 χρόνια, χάρη στην εγκατάσταση, με τη χρηματοδότηση της Ε.Ε., ενός υβριδικού σταθμού παραγωγής αιολικής και ηλιακής ενέργειας, που συμβάλλει στην αλλαγή του τρόπου με τον οποίο παράγεται και καταναλώνεται η ηλεκτρική ενέργεια από ανανεώσιμες πηγές ενέργειας.

Αυτό άλλωστε έγινε και αντικείμενο ντοκιμαντέρ από την ΕΡΤ:

Το μικρό νησί των Δωδεκανήσων, με έκταση σχεδόν 62τ.χλμ, βρίσκεται 22 μίλια βορειοδυτικά της Ρόδου και ο πληθυσμός του, σύμφωνα με την απογραφή του 2011 είναι 780 κάτοικοι, τα τελευταία χρόνια κερδίζει τις εντυπώσεις για τις ενέργειές του στον τομέα της ενέργειας, αποσπώντας μάλιστα και βραβεία.

Το έργο TILOS για τη δημιουργία ενός υβριδικού σταθμού εκμετάλλευσης της αιολικής και της ηλιακής ενέργειας στο νησί, εξασφάλισε ευρωπαϊκή χρηματοδότηση 11 εκατ. ευρώ κι έτσι η Τήλος θα γίνει το πρώτο ενεργειακά αυτόνομο νησί της Ελλάδας.

Την πολύ σημαντική διάκριση για την Τήλο είχε χαιρετίσει με ανάρτησή του στο Twitter, ο πρώην αναπληρωτής υπουργός Οικονομίας Αλέξης Χαρίτσης, σημειώνοντας ότι «το υβριδικό project TILOS -1ο μεταξύ 80 ευρωπαϊκών προτάσεων- λαμβάνει 11 εκατομμύρια ευρώ».

Το TILOS έχει εθνική ταυτότητα με συντονιστή το ΑΕΙ Πειραιά Τεχνολογικού Τομέα και με εταίρους όπως η ιδιωτική εταιρία EUNICE, ο διαχειριστής του ηλεκτρικού δικτύου ΔΕΔΔΗΕ και η WWF Ελλάς, ενώ παράλληλα αποτελεί πολυεθνική προσπάθεια με τη συμμετοχή 13 εταίρων από 7 χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Ειδικότερα, στο πλαίσιο του TILOS περιλαμβάνεται η ανάπτυξη και εγκατάσταση του πρώτου υβριδικού σταθμού στην Ελλάδα, ο οποίος συνδυάζει την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας από ανανεώσιμες πηγές, με τη βοήθεια μιας ανεμογεννήτριας και ενός φωτοβολταϊκού σταθμού, και την αποθήκευσή της σε μπαταρίες.

Το έργο το οποίο διαχειρίζεται εξ ολοκλήρου το τοπικό ενεργειακό σύστημα, καλύπτει το 100% των τοπικών αναγκών, ενώ παράλληλα θα μπορεί να ρυθμίζει την κατανάλωση ενέργειας των οικιακών καταναλωτών.

Σύμφωνα με τη WWF Ελλάς, το έργο άνοιξε μια νέα εποχή για τη νησιωτικότητα, καθώς οι λύσεις που προσφέρει δίνουν απάντηση σε προβλήματα διασύνδεσης και ασφάλειας ενεργειακού εφοδιασμού, προωθώντας την ενεργειακή αυτονομία των νησιών και την απεξάρτηση από το πετρέλαιο.

Share

Tweet

Pin

Έρευνα: Η τηλεργασία ήρθε για να μείνει

Τον Μάρτιο του 2020 μαζί με το lockdown μας «συστήθηκαν» παράλληλα η τηλεργασία και η τηλεκπαίδευση ξαφνικά, απότομα και υποχρεωτικά λόγω της πανδημίας, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς. Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί. Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων. Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμία επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της. Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη, αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεεργαστούν και οι υπόλοιποι, σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

«Από αυτούς που τηλεργάστηκαν μόνον το 12,4% επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεργάζεται σε πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας. Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες. Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίγνεσθαι της χώρας όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη», υποστηρίζει μιλώντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, Μιχάλης Γλαμπεδάκης που είχε και την επιμέλεια της έρευνας.

Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

«Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%», παρατηρεί ο κ.

Γλαμπεδάκης.

Και προσθέτει: «Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες. Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματικών δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας».

Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια την διαδικασία της μάθησης.

«Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών», εξηγεί στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο κ. Γλαμπεδάκης.

«Φυσικά, κάποιες δραστηριότητες γινόταν και πριν μέσω υπολογιστών, πχ υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγραφούν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της “ερώτησης”.

Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η τηλεκπαίδευση δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη δια ζώσης, όμως, “το μη χείρον βέλτιστον” στη δύσκολη κατάσταση που δημιουργήσε η πανδημία» προσθέτει.

Ωστόσο, με την τηλεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις.

«Σε καμιά περίπτωση η τηλεκπαίδευση δεν είναι το ίδιο αποδοτική, αν και το 8,8% των μαθητών και φοιτητών τη θεωρούν πιο αποδοτική. Από την προσωπική μου εμπειρία μετά τα τρία εξάμηνα τηλεκπαίδευσης, παρατηρώ ότι συμμετέχουν στο μάθημα περισσότεροι από όσους ερχόταν στις αίθουσες, τώρα συμμετέχουν περίπου 90 φοιτητές, ενώ στις αίθουσες ερχόταν περίπου 50. Όμως στην αίθουσα έβλεπα στα πρόσωπά τους την κατανόηση ή μη των λεγομένων, ενώ μέσω του υπολογιστή δεν βλέπω τίποτε. Στην αίθουσα αναπτύσσεται η αλληλοεπίδραση, ένας φοιτητής εξηγεί κάτι στον διπλανό του, δράση που δεν γίνεται μέσω των υπολογιστών. Πριν την πανδημία οι φοιτητές μπορούσαν να συναντήσουν τους καθηγητές στα γραφεία τους γεγονός που δεν γίνεται τώρα. Γι’ αυτό τόσο οι μαθητές όσο και οι φοιτητές προτιμούν τη δια ζώσης εκπαίδευση στη συντριπτική πλειοψηφία τους» καταλήγει ο κ.

Γλαμπεδάκης.

ΑΠΕ-ΜΠΕ

Έρευνα: Η τηλεργασία ήρθε για να μείνει

Τον Μάρτιο του 2020 μαζί με το lockdown μας «συστήθηκαν» παράλληλα η τηλεργασία και η τηλεκαίτευση ξαφνικά, απότομα και υποχρεωτικά λόγω της πανδημίας, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς. Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί. Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων. Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμία επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της. Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη, αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεεργαστούν και οι υπόλοιποι, σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

«Από αυτούς που τηλεργάστηκαν μόνον το 12,4% επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεργάζεται σε πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας. Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες. Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίνεσθαι της χώρας όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη», υποστηρίζει μιλώντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, Μιχάλης Γλαμπεδάκης που είχε και την επιμέλεια της έρευνας.

Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

«Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%», παρατηρεί ο κ.

Γλαμπεδάκης.

Και προσθέτει: «Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες. Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματικών δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας».

Η τηλεεκπαίδευση ως λύση ανάγκης

Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια την διαδικασία της μάθησης.

«Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών», εξηγεί στο ΑΠΕ-ΜΠΕ

ο κ. Γλαμπεδάκης.

«Φυσικά, κάποιες δραστηριότητες γινόταν και πριν μέσω υπολογιστών, πχ υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγράψουν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της “ερώτησης”. Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η τηλεκπαίδευση δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη δια ζώσης, όμως, “το μη χείρον βέλτιστον” στη δύσκολη κατάσταση που δημιουργήσε η πανδημία» προσθέτει.

Ωστόσο, με την τηλεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις. «Σε καμιά περίπτωση η τηλεκπαίδευση δεν είναι το ίδιο αποδοτική, αν και το 8,8% των μαθητών και φοιτητών τη θεωρούν πιο αποδοτική. Από την προσωπική μου εμπειρία μετά τα τρία εξάμηνα τηλεκπαίδευσης, παρατηρώ ότι συμμετέχουν στο μάθημα περισσότεροι από όσους ερχόταν στις αίθουσες, τώρα συμμετέχουν περίπου 90 φοιτητές, ενώ στις αίθουσες ερχόταν περίπου 50. Όμως στην αίθουσα έβλεπα στα πρόσωπά τους την κατανόηση ή μη των λεγομένων, ενώ μέσω του υπολογιστή δεν βλέπω τίποτε. Στην αίθουσα αναπτύσσεται η αλληλοεπίδραση, ένας φοιτητής εξηγεί κάτι στον διπλανό του, δράση που δεν γίνεται μέσω των υπολογιστών. Πριν την πανδημία οι φοιτητές μπορούσαν να συναντήσουν τους καθηγητές στα γραφεία τους γεγονός που δεν γίνεται τώρα. Γι’ αυτό τόσο οι μαθητές όσο και οι φοιτητές προτιμούν τη δια ζώσης εκπαίδευση στη συντριπτική πλειοψηφία τους» καταλήγει ο κ.

Γλαμπεδάκης.

ΑΠΕ-ΜΠΕ

sofokleousin.gr

loading...

Έρευνα: Η τηλεργασία ήρθε για να μείνει

Τον Μάρτιο του 2020 μαζί με το lockdown μας «συστήθηκαν» παράλληλα η τηλεργασία και η τηλεεκπαίδευση ξαφνικά, απότομα και υποχρεωτικά λόγω της πανδημίας, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς. Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί. Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων. Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμία επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της. Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη, αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεεργαστούν και οι υπόλοιποι, σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

«Από αυτούς που τηλεργάστηκαν μόνον το 12,4% επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεργάζεται σε πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας. Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες. Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίγνεσθαι της χώρας όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη», υποστηρίζει μιλώντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, Μιχάλης Γλαμπεδάκης που είχε και την επιμέλεια της έρευνας.

Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

«Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%», παρατηρεί ο κ.

Γλαμπεδάκης.

Και προσθέτει: «Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες. Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματικών δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας».

Η τηλεεκπαίδευση ως λύση ανάγκης

Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια την διαδικασία της μάθησης.

«Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών», εξηγεί στο ΑΠΕ-ΜΠΕ

ο κ. Γλαμπεδάκης.

«Φυσικά, κάποιες δραστηριότητες γινόταν και πριν μέσω υπολογιστών, πχ υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγραφούν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της "ερώτησης". Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η τηλεκπαίδευση δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη δια ζώσης, όμως, "το μη χείρον βέλτιστον" στη δύσκολη κατάσταση που δημιουργήσε η πανδημία» προσθέτει.

Ωστόσο, με την τηλεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις. «Σε καμιά περίπτωση η τηλεκπαίδευση δεν είναι το ίδιο αποδοτική, αν και το 8,8% των μαθητών και φοιτητών τη θεωρούν πιο αποδοτική. Από την προσωπική μου εμπειρία μετά τα τρία εξάμηνα τηλεκπαίδευσης, παρατηρώ ότι συμμετέχουν στο μάθημα περισσότεροι από όσους ερχόταν στις αίθουσες, τώρα συμμετέχουν περίπου 90 φοιτητές, ενώ στις αίθουσες ερχόταν περίπου 50. Όμως στην αίθουσα έβλεπα στα πρόσωπά τους την κατανόηση ή μη των λεγομένων, ενώ μέσω του υπολογιστή δεν βλέπω τίποτε. Στην αίθουσα αναπτύσσεται η αλληλοεπίδραση, ένας φοιτητής εξηγεί κάτι στον διπλανό του, δράση που δεν γίνεται μέσω των υπολογιστών. Πριν την πανδημία οι φοιτητές μπορούσαν να συναντήσουν τους καθηγητές στα γραφεία τους γεγονός που δεν γίνεται τώρα. Γι' αυτό τόσο οι μαθητές όσο και οι φοιτητές προτιμούν τη δια ζώσης εκπαίδευση στη συντριπτική πλειοψηφία τους» καταλήγει ο κ.

Γλαμπεδάκης.

ΑΠΕ-ΜΠΕ

ΣΧΕΤΙΚΑ ΑΡΘΡΑ

τηλεργασία

Έρευνα: Η τηλεργασία ήρθε για να μείνει

Τον Μάρτιο του 2020 μαζί με το lockdown μας «συστήθηκαν» παράλληλα η τηλεργασία και η τηλεκπαίδευση ξαφνικά, απότομα και υποχρεωτικά λόγω της πανδημίας, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς. Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί. Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων. Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμία επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της. Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη, αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεεργαστούν και οι υπόλοιποι, σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

«Από αυτούς που τηλεργάστηκαν μόνον το 12,4% επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεργάζεται σε πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας. Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες. Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίγνεσθαι της χώρας όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη», υποστηρίζει μιλώντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, Μιχάλης Γλαμπεδάκης που είχε και την επιμέλεια της έρευνας.

Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

«Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%», παρατηρεί ο κ.

Γλαμπεδάκης.

Και προσθέτει: «Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες. Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματικών δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας».

Η τηλεεκπαίδευση ως λύση ανάγκης

Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια την διαδικασία της μάθησης.

«Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών», εξηγεί στο ΑΠΕ-ΜΠΕ

ο κ. Γλαμπεδάκης.

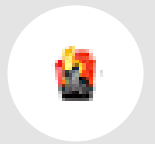
«Φυσικά, κάποιες δραστηριότητες γινόταν και πριν μέσω υπολογιστών, πχ υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγραφούν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της “ερώτησης”. Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η τηλεκπαίδευση δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη δια ζώσης, όμως, “το μη χείρον βέλτιστον” στη δύσκολη κατάσταση που δημιουργήσε η πανδημία» προσθέτει.

Ωστόσο, με την τηλεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις. «Σε καμιά περίπτωση η τηλεκπαίδευση δεν είναι το ίδιο αποδοτική, αν και το 8,8% των μαθητών και φοιτητών τη θεωρούν πιο αποδοτική. Από την προσωπική μου εμπειρία μετά τα τρία εξάμηνα τηλεκπαίδευσης, παρατηρώ ότι συμμετέχουν στο μάθημα περισσότεροι από όσους ερχόταν στις αίθουσες, τώρα συμμετέχουν περίπου 90 φοιτητές, ενώ στις αίθουσες ερχόταν περίπου 50. Όμως στην αίθουσα έβλεπα στα πρόσωπά τους την κατανόηση ή μη των λεγομένων, ενώ μέσω του υπολογιστή δεν βλέπω τίποτε. Στην αίθουσα αναπτύσσεται η αλληλοεπίδραση, ένας φοιτητής εξηγεί κάτι στον διπλανό του, δράση που δεν γίνεται μέσω των υπολογιστών. Πριν την πανδημία οι φοιτητές μπορούσαν να συναντήσουν τους καθηγητές στα γραφεία τους γεγονός που δεν γίνεται τώρα. Γι’ αυτό τόσο οι μαθητές όσο και οι φοιτητές προτιμούν τη δια ζώσης εκπαίδευση στη συντριπτική πλειοψηφία τους» καταλήγει ο κ.

Γλαμπεδάκης.

ΑΠΕ-ΜΠΕ

Πηγή: [sofokleousin.gr](https://www.sofokleousin.gr)

Έρευνα: Η τηλεργασία ήρθε για να μείνει

Τον Μάρτιο του 2020 μαζί με το lockdown μας “συστήθηκαν” παράλληλα η τηλεργασία και η τηλεκπαίδευση ξαφνικά, απότομα και υποχρεωτικά λόγω της πανδημίας, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς. Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί. Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων. Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

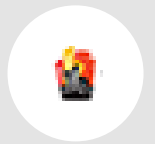
Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμία επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών “αναγκάστηκε” να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της. Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη, αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεργαστούν και οι υπόλοιποι, σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

“Από αυτούς που τηλεργάστηκαν μόνον το 12,4% επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεργάζεται σε πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας. Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες. Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίγνεσθαι της χώρας όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη”, υποστηρίζει μιλώντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, Μιχάλης Γλαμπεδάκης που είχε και την επιμέλεια της έρευνας.

Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

“Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%”, παρατηρεί ο κ.

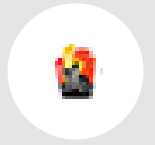
Γλαμπεδάκης.

Και προσθέτει: “Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες. Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματικών δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας”.

Η τηλεκπαίδευση ως λύση ανάγκης

Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια την διαδικασία της μάθησης.

“Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών”, εξηγεί στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο κ.

Γλαμπεδάκης.

“Φυσικά, κάποιες δραστηριότητες γινόταν και πριν μέσω υπολογιστών, πχ υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγραφούν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της “ερώτησης”. Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η τηλεκπαίδευση δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη δια ζώσης, όμως, “το μη χείρον βέλτιστον” στη δύσκολη κατάσταση που δημιουργήσε η πανδημία” προσθέτει.

Ωστόσο, με την τηλεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις. “Σε καμιά περίπτωση η τηλεκπαίδευση δεν είναι το ίδιο αποδοτική, αν και το 8,8% των μαθητών και φοιτητών τη θεωρούν πιο αποδοτική. Από την προσωπική μου εμπειρία μετά τα τρία εξάμηνα τηλεκπαίδευσης, παρατηρώ ότι συμμετέχουν στο μάθημα περισσότεροι από όσους ερχόταν στις αίθουσες, τώρα συμμετέχουν περίπου 90 φοιτητές, ενώ στις αίθουσες ερχόταν περίπου 50. Όμως στην αίθουσα έβλεπα στα πρόσωπά τους την κατανόηση ή μη των λεγομένων, ενώ μέσω του υπολογιστή δεν βλέπω τίποτε. Στην αίθουσα αναπτύσσεται η αλληλοεπίδραση, ένας φοιτητής εξηγεί κάτι στον διπλανό του, δράση που δεν γίνεται μέσω των υπολογιστών. Πριν την πανδημία οι φοιτητές μπορούσαν να συναντήσουν τους καθηγητές στα γραφεία τους γεγονός που δεν γίνεται τώρα. Γι’ αυτό τόσο οι μαθητές όσο και οι φοιτητές προτιμούν τη δια ζώσης εκπαίδευση στη συντριπτική πλειοψηφία τους” καταλήγει ο κ. Γλαμπεδάκης.

Ερευνα για την τηλεργασία στην Ελλάδα: Τα στοιχεία που δείχνουν ότι ήρθε για να μείνει

Τον Μάρτιο του 2020 μαζί με το lockdown μας «συστήθηκαν» παράλληλα η τηλεργασία και η τηλεκπαίδευση ξαφνικά, απότομα και υποχρεωτικά λόγω της πανδημίας, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς. Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί. Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων. Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμία επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Τελικά άρεσε στους εργαζομένους η τηλεργασία;

Οι απόψεις όσων τηλεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της. Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη,

αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεργαστούν και οι υπόλοιποι, σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

«Από αυτούς που τηλεργάστηκαν μόνον το 12,4% επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεργάζεται σε πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας. Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες. Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίνεσθαι της χώρας όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη», υποστηρίζει μιλώντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, Μιχάλης Γλαμπεδάκης που είχε και την επιμέλεια της έρευνας.

Η πανδημία άλλαξε το εργασιακό τοπίο ανεπιστρεπτί

Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

«Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%», παρατηρεί ο κ.

Γλαμπεδάκης.

Και προσθέτει: «Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες. Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματικών δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας».

Η τηλεεκπαίδευση ως λύση ανάγκης

Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια την διαδικασία της μάθησης.

«Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία

αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών», εξηγεί στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο κ. Γλαμπεδάκης.

«Φυσικά, κάποιες δραστηριότητες γινόταν και πριν μέσω υπολογιστών, πχ υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγραφούν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της "ερώτησης".

Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η τηλεεκπαίδευση δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη διαζώσης, όμως, "το μη χείρον βέλτιστον" στη δύσκολη κατάσταση που δημιούργησε η πανδημία» προσθέτει.

Ωστόσο, με την τηλεεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις.

«Σε καμιά περίπτωση η τηλεεκπαίδευση δεν είναι το ίδιο αποδοτική, αν και το 8,8% των μαθητών και φοιτητών τη θεωρούν πιο αποδοτική. Από την προσωπική μου εμπειρία μετά τα τρία εξάμηνα τηλεεκπαίδευσης, παρατηρώ ότι συμμετέχουν στο μάθημα περισσότεροι από όσους ερχόταν στις αίθουσες, τώρα συμμετέχουν περίπου 90 φοιτητές, ενώ στις αίθουσες ερχόταν περίπου 50. Όμως στην αίθουσα έβλεπα στα πρόσωπά τους την κατανόηση ή μη των λεγομένων, ενώ μέσω του υπολογιστή δεν βλέπω τίποτε. Στην αίθουσα αναπτύσσεται η αλληλοεπίδραση, ένας φοιτητής εξηγεί κάτι στον διπλανό του, δράση που δεν γίνεται μέσω των υπολογιστών. Πριν την πανδημία οι φοιτητές μπορούσαν να συναντήσουν τους καθηγητές στα γραφεία τους γεγονός που δεν γίνεται τώρα. Γι' αυτό τόσο οι μαθητές όσο και οι φοιτητές προτιμούν τη διαζώσης εκπαίδευση στη συντριπτική πλειοψηφία τους» καταλήγει ο κ. Γλαμπεδάκης.

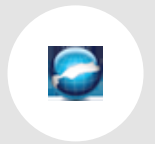
ΟΛΕΣ ΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Δολοφονία στα Γλυκά Νερά: Κοντά στην ταυτοποίηση του ενός δράστη η ΕΛ.ΑΣ

Τι είπε ο πρωθυπουργός στην τέως βασίλισσα Σοφία για το Τατόι και αντέδρασε ο ΣΥΡΙΖΑ
Καμπανάκι κινδύνου από τους ειδικούς: Τείχος ανοσίας μέσα στο καλοκαίρι, αλλιώς 4ο κύμα από χειμώνα

Ακολουθήστε το [iefimerida.gr](https://www.iefimerida.gr) στο Google News και μάθετε πρώτοι όλες τις ειδήσεις

Δείτε όλες τις τελευταίες Ειδήσεις από την Ελλάδα και τον Κόσμο, στο [iefimerida.gr](https://www.iefimerida.gr)

Έρευνα για την τηλεργασία στην Ελλάδα: Τα στοιχεία που δείχνουν ότι ήρθε για να μείνει

Τον Μάρτιο του 2020 μαζί με το lockdown μας «συστήθηκαν» παράλληλα η τηλεργασία και η τηλεεκπαίδευση ξαφνικά, απότομα και υποχρεωτικά λόγω της πανδημίας, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς. Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί. Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων. Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμιά επαφή με τηλεργασία.

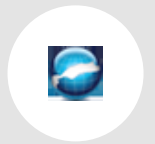
Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Τελικά άρεσε στους εργαζομένους η τηλεργασία;

Οι απόψεις όσων τηλεεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων

με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της. Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη, αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεργαστούν και οι υπόλοιποι, σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

«Από αυτούς που τηλεργάστηκαν μόνον το 12,4% επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεργάζεται σε πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας. Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες. Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίνεσθαι της χώρας όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη», υποστηρίζει μιλώντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, Μιχάλης Γλαμπεδάκης που είχε και την επιμέλεια της έρευνας.

Η πανδημία άλλαξε το εργασιακό τοπίο ανεπιστρεπτί

Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

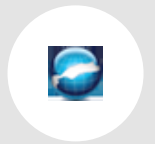
«Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%», παρατηρεί ο κ.

Γλαμπεδάκης.

Και προσθέτει: «Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες. Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματικών δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας».

Η τηλεκπαίδευση ως λύση ανάγκης

Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο

σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια την διαδικασία της μάθησης.

«Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών», εξηγεί στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο κ. Γλαμπεδάκης.

«Φυσικά, κάποιες δραστηριότητες γίνονται και πριν μέσω υπολογιστών, πχ υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγράψουν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της "ερώτησης". Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η τηλεεκπαίδευση δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη δια ζώσης, όμως, "το μη χείρον βέλτιστον" στη δύσκολη κατάσταση που δημιουργήσε η πανδημία» προσθέτει.

Ωστόσο, με την τηλεεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις.

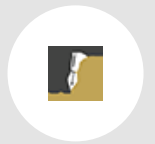
«Σε καμιά περίπτωση η τηλεεκπαίδευση δεν είναι το ίδιο αποδοτική, αν και το 8,8% των μαθητών και φοιτητών τη θεωρούν πιο αποδοτική. Από την προσωπική μου εμπειρία μετά τα τρία εξάμηνα τηλεεκπαίδευσης, παρατηρώ ότι συμμετέχουν στο μάθημα περισσότεροι από όσους ερχόταν στις αίθουσες, τώρα συμμετέχουν περίπου 90 φοιτητές, ενώ στις αίθουσες ερχόταν περίπου 50. Όμως στην αίθουσα έβλεπα στα πρόσωπά τους την κατανόηση ή μη των λεγομένων, ενώ μέσω του υπολογιστή δεν βλέπω τίποτε. Στην αίθουσα αναπτύσσεται η αλληλοεπίδραση, ένας φοιτητής εξηγεί κάτι στον διπλανό του, δράση που δεν γίνεται μέσω των υπολογιστών. Πριν την πανδημία οι φοιτητές μπορούσαν να συναντήσουν τους καθηγητές στα γραφεία τους γεγονός που δεν γίνεται τώρα. Γι' αυτό τόσο οι μαθητές όσο και οι φοιτητές προτιμούν τη δια ζώσης εκπαίδευση στη συντριπτική πλειοψηφία τους» καταλήγει ο κ. Γλαμπεδάκης.

Πηγή: [iefimerida.gr](https://www.iefimerida.gr) - <https://www.iefimerida.gr/ellada/ereyna-gia-tin-tilergasia-stin-ellada>

Πλαφόν στους εργαζόμενους σε αναστολή που μπορούν να τηλεργάζονται

Παράταση για την τηλεργασία - Τι ισχύει με ωράριο, υπερωρίες και άδεια ειδικού σκοπού

Τηλεργασία: Νέα παράταση στην εξ αποστάσεως εργασία μέχρι 30 Ιουνίου - Η απόφαση

Ερευνα στην Ελλάδα: Η τηλεργασία ήρθε για να μείνει

Τον Μάρτιο του 2020 μαζί με το lockdown μας «συστήθηκαν» παράλληλα η τηλεργασία και η τηλεκπαίδευση ξαφνικά, απότομα και υποχρεωτικά λόγω της πανδημίας, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς. Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί. Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων. Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

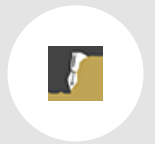
Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτή τη μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμία επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της. Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη, αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεεργαστούν και οι υπόλοιποι, σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

«Από αυτούς που τηλεργάστηκαν μόνον το 12,4% επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεργάζεται σε πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας. Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες. Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίγνεσθαι της χώρας όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη», υποστηρίζει μιλώντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, Μιχάλης Γλαμπεδάκης που είχε και την επιμέλεια της έρευνας.

Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

«Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%», παρατηρεί ο κ.

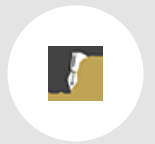
Γλαμπεδάκης.

Και προσθέτει: «Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες. Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματικών δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας».

Η τηλεεκπαίδευση ως λύση ανάγκης

Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια τη διαδικασία της μάθησης.

«Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών», εξηγεί στο ΑΠΕ-ΜΠΕ

ο κ. Γλαμπεδάκης.

«Φυσικά, κάποιες δραστηριότητες γινόταν και πριν μέσω υπολογιστών, πχ υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγραφούν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της “ερώτησης”. Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η τηλεκπαίδευση δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη δια ζώσης, όμως, “το μη χείρον βέλτιστον” στη δύσκολη κατάσταση που δημιουργήσε η πανδημία» προσθέτει.

Ωστόσο, με την τηλεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις. «Σε καμιά περίπτωση η τηλεκπαίδευση δεν είναι το ίδιο αποδοτική, αν και το 8,8% των μαθητών και φοιτητών τη θεωρούν πιο αποδοτική. Από την προσωπική μου εμπειρία μετά τα τρία εξάμηνα τηλεκπαίδευσης, παρατηρώ ότι συμμετέχουν στο μάθημα περισσότεροι από όσους ερχόταν στις αίθουσες, τώρα συμμετέχουν περίπου 90 φοιτητές, ενώ στις αίθουσες ερχόταν περίπου 50. Όμως στην αίθουσα έβλεπα στα πρόσωπά τους την κατανόηση ή μη των λεγομένων, ενώ μέσω του υπολογιστή δεν βλέπω τίποτε. Στην αίθουσα αναπτύσσεται η αλληλοεπίδραση, ένας φοιτητής εξηγεί κάτι στον διπλανό του, δράση που δεν γίνεται μέσω των υπολογιστών. Πριν την πανδημία οι φοιτητές μπορούσαν να συναντήσουν τους καθηγητές στα γραφεία τους γεγονός που δεν γίνεται τώρα. Γι’ αυτό τόσο οι μαθητές όσο και οι φοιτητές προτιμούν τη δια ζώσης εκπαίδευση στη συντριπτική πλειοψηφία τους» καταλήγει ο κ.

Γλαμπεδάκης.

Πηγή: ΑΠΕ-ΜΠΕ

Φαίη Δουλγκέρη

Έρευνα στην Ελλάδα Η τηλεργασία θα γίνει μόνιμη!

Τον Μάρτιο του 2020 μαζί με το lockdown ήρθαν παράλληλα η τηλεργασία και η τηλεκπαίδευση ξαφνικά, απότομα και υποχρεωτικά λόγω της πανδημίας, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς. Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί. Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων. Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμία επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της. Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη, αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεεργαστούν και οι υπόλοιποι, σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

📌 <https://iselida.gr/>

📅 Publication date: 06/06/2021 10:19

🌐 Alexa ranking (Greece): 0

🔗 <https://iselida.gr/index.php/eidiseis/eidiseis-ellada/item/28889-erevna-stin-ellada-i-...>

Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

Πηγή: iefimerida.gr

Η τηλεργασία ήρθε για να μείνει - Έρευνα του πανεπιστημίου Δυτ. Αττικής για τηλεργαζόμενους και τηλεμαθητές

Τον Μάρτιο του 2020 μαζί με το lockdown μας «συστήθηκαν» παράλληλα η τηλεργασία και η τηλεκπαίδευση ξαφνικά, απότομα και υποχρεωτικά λόγω της πανδημίας, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς.

Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί. Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων. Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμιά επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες

ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της. Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη, αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεργαστούν και οι υπόλοιποι, σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

«Από αυτούς που τηλεργάστηκαν μόνον το 12,4% επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεργάζεται σε πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας. Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες. Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίνεσθαι της χώρας όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη», υποστηρίζει μιλώντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, Μιχάλης Γλαμπεδάκης που είχε και την επιμέλεια της έρευνας.

Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

«Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%», παρατηρεί ο κ. Γλαμπεδάκης.

Και προσθέτει: «Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες. Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματικών

δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας».

Η τηλεκπαίδευση ως λύση ανάγκης

Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια την διαδικασία της μάθησης.

«Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών», εξηγεί στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο κ. Γλαμπεδάκης.

«Φυσικά, κάποιες δραστηριότητες γινόταν και πριν μέσω υπολογιστών, πχ υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγραφούν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της "ερώτησης". Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η τηλεκπαίδευση δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη δια ζώσης, όμως, "το μη χείρον βέλτιστον" στη δύσκολη κατάσταση που δημιουργήσε η πανδημία» προσθέτει.

Ωστόσο, με την τηλεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις.

«Σε καμιά περίπτωση η τηλεκπαίδευση δεν είναι το ίδιο αποδοτική, αν και το 8,8% των μαθητών και φοιτητών τη θεωρούν πιο αποδοτική. Από την προσωπική μου εμπειρία μετά τα τρία εξάμηνα τηλεκπαίδευσης, παρατηρώ ότι συμμετέχουν στο μάθημα περισσότεροι από όσους ερχόταν στις αίθουσες, τώρα συμμετέχουν περίπου 90 φοιτητές, ενώ στις αίθουσες ερχόταν περίπου 50. Όμως στην αίθουσα έβλεπα στα πρόσωπά τους την κατανόηση ή μη των λεγομένων, ενώ μέσω του υπολογιστή δεν βλέπω τίποτε. Στην αίθουσα αναπτύσσεται η αλληλεπίδραση, ένας φοιτητής εξηγεί κάτι στον διπλανό του, δράση που δεν γίνεται μέσω των υπολογιστών. Πριν την πανδημία οι φοιτητές μπορούσαν να συναντήσουν τους καθηγητές στα γραφεία τους γεγονός που δεν γίνεται τώρα. Γι' αυτό τόσο οι μαθητές όσο και οι φοιτητές προτιμούν τη δια ζώσης εκπαίδευση στη συντριπτική πλειοψηφία τους» καταλήγει ο κ. Γλαμπεδάκης.

ΑΠΕ - ΜΠΕ

Η τηλεργασία ήρθε για να μείνει; Οι περισσότεροι Έλληνες δεν το επιθυμούν

Τον Μάρτιο του 2020 μαζί με το lockdown μας «συστήθηκαν» παράλληλα η τηλεργασία και η τηλεκπαίδευση ξαφνικά, απότομα και υποχρεωτικά λόγω της πανδημίας, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς. Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί. Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων. Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμία επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της. Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη, αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεεργαστούν και οι υπόλοιποι, σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

«Από αυτούς που τηλεργάστηκαν μόνον το 12,4% επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεργάζεται σε πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας. Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες. Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίγνεσθαι της χώρας όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη», υποστηρίζει μιλώντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, Μιχάλης Γλαμπεδάκης που είχε και την επιμέλεια της έρευνας.

Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

«Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%», παρατηρεί ο κ.

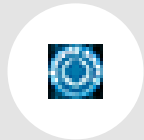
Γλαμπεδάκης.

Και προσθέτει: «Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες. Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματικών δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας».

Η τηλεεκπαίδευση ως λύση ανάγκης

Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια την διαδικασία της μάθησης.

«Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών», εξηγεί στο ΑΠΕ-ΜΠΕ

ο κ. Γλαμπεδάκης.

«Φυσικά, κάποιες δραστηριότητες γινόταν και πριν μέσω υπολογιστών, πχ υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγραφούν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της "ερώτησης". Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η τηλεκπαίδευση δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη δια ζώσης, όμως, "το μη χείρον βέλτιστον" στη δύσκολη κατάσταση που δημιουργήσε η πανδημία» προσθέτει.

Ωστόσο, με την τηλεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις. «Σε καμιά περίπτωση η τηλεκπαίδευση δεν είναι το ίδιο αποδοτική, αν και το 8,8% των μαθητών και φοιτητών τη θεωρούν πιο αποδοτική. Από την προσωπική μου εμπειρία μετά τα τρία εξάμηνα τηλεκπαίδευσης, παρατηρώ ότι συμμετέχουν στο μάθημα περισσότεροι από όσους ερχόταν στις αίθουσες, τώρα συμμετέχουν περίπου 90 φοιτητές, ενώ στις αίθουσες ερχόταν περίπου 50. Όμως στην αίθουσα έβλεπα στα πρόσωπά τους την κατανόηση ή μη των λεγομένων, ενώ μέσω του υπολογιστή δεν βλέπω τίποτε. Στην αίθουσα αναπτύσσεται η αλληλοεπίδραση, ένας φοιτητής εξηγεί κάτι στον διπλανό του, δράση που δεν γίνεται μέσω των υπολογιστών. Πριν την πανδημία οι φοιτητές μπορούσαν να συναντήσουν τους καθηγητές στα γραφεία τους γεγονός που δεν γίνεται τώρα. Γι' αυτό τόσο οι μαθητές όσο και οι φοιτητές προτιμούν τη δια ζώσης εκπαίδευση στη συντριπτική πλειοψηφία τους» καταλήγει ο κ.

Γλαμπεδάκης.

Φαίη Δουλγκέρη

Η τηλεργασία ήρθε για να μείνει: Τι δείχνει έρευνα για τηλεργαζόμενους και τηλεμαθητές

Τον Μάρτιο του 2020 μαζί με το lockdown μας «συστήθηκαν» παράλληλα η τηλεργασία και η τηλεκπαίδευση ξαφνικά, απότομα και υποχρεωτικά λόγω της πανδημίας, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς. Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί.

Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Μόνο ένας στους έξι είχε εμπειρία τηλεργασίας

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων.

Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα.

Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμία επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της. Περίπου το ίδιο

ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη, αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεργαστούν και οι υπόλοιποι, σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

Μόνο το 12,4% θέλει να συνεχίσει τηλεργασία με πλήρες ωράριο

«Από αυτούς που τηλεργάστηκαν μόνον το 12,4% επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεργάζεται σε πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας.

Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες.

Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίνεσθαι της χώρας όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη», υποστηρίζει μιλώντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, Μιχάλης Γλαμπεδάκης που είχε και την επιμέλεια της έρευνας. Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

«Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%», παρατηρεί ο κ.

Γλαμπεδάκης.

Και προσθέτει: «Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες. Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματικών δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας».

Η τηλεεκπαίδευση ως λύση ανάγκης

Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια την διαδικασία της μάθησης.

«Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή

με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών», εξηγεί στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο κ. Γλαμπεδάκης.

«Φυσικά, κάποιες δραστηριότητες γινόταν και πριν μέσω υπολογιστών, πχ υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγράψουν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της “ερώτησης”.

Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η τηλεεκπαίδευση δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη δια ζώσης, όμως, “το μη χείρον βέλτιστον” στη δύσκολη κατάσταση που δημιούργησε η πανδημία» προσθέτει.

Ωστόσο, με την τηλεεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις.

«Σε καμιά περίπτωση η τηλεεκπαίδευση δεν είναι το ίδιο αποδοτική, αν και το 8,8% των μαθητών και φοιτητών τη θεωρούν πιο αποδοτική. Από την προσωπική μου εμπειρία μετά τα τρία εξάμηνα τηλεεκπαίδευσης, παρατηρώ ότι συμμετέχουν στο μάθημα περισσότεροι από όσους ερχόταν στις αίθουσες, τώρα συμμετέχουν περίπου 90 φοιτητές, ενώ στις αίθουσες ερχόταν περίπου 50. Όμως στην αίθουσα έβλεπα στα πρόσωπά τους την κατανόηση ή μη των λεγομένων, ενώ μέσω του υπολογιστή δεν βλέπω τίποτε. Στην αίθουσα αναπτύσσεται η αλληλοεπίδραση, ένας φοιτητής εξηγεί κάτι στον διπλανό του, δράση που δεν γίνεται μέσω των υπολογιστών. Πριν την πανδημία οι φοιτητές μπορούσαν να συναντήσουν τους καθηγητές στα γραφεία τους γεγονός που δεν γίνεται τώρα. Γι’ αυτό τόσο οι μαθητές όσο και οι φοιτητές προτιμούν τη δια ζώσης εκπαίδευση στη συντριπτική πλειοψηφία τους» καταλήγει ο κ. Γλαμπεδάκης.

Η τηλεργασία ήρθε για να μείνει: Τι δείχνει έρευνα του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής

Πέρσι τον Μάρτιο μαζί με το lockdown γνωρίσαμε την τηλεργασία και την τηλεεκπαίδευση, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς.

Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί.

Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων.

Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμία επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της.

Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη, αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεργαστούν και οι υπόλοιποι,

σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

«Από αυτούς που τηλεργάστηκαν μόνον το 12,4% επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεργάζεται σε πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας. Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες.

Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίνεσθαι της χώρας όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη», υποστηρίζει μιλώντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, Μιχάλης Γλαμπεδάκης που είχε και την επιμέλεια της έρευνας. Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

«Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%», παρατηρεί ο κ. Γλαμπεδάκης.

Και προσθέτει: «Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες. Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματικών δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας».

Η τηλεκπαίδευση ως λύση ανάγκης

Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια την διαδικασία της μάθησης.

«Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και

κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών», εξηγεί στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο κ. Γλαμπεδάκης.

«Φυσικά, κάποιες δραστηριότητες γινόταν και πριν μέσω υπολογιστών, πχ υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγράψουν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της “ερώτησης”.

Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η τηλεκπαίδευση δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη διαζώσης, όμως, “το μη χείρον βέλτιστον” στη δύσκολη κατάσταση που δημιούργησε η πανδημία» προσθέτει.

Ωστόσο, με την τηλεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις. «Σε καμιά περίπτωση η τηλεκπαίδευση δεν είναι το ίδιο αποδοτική, αν και το 8,8% των μαθητών και φοιτητών τη θεωρούν πιο αποδοτική. Από την προσωπική μου εμπειρία μετά τα τρία εξάμηνα τηλεκπαίδευσης, παρατηρώ ότι συμμετέχουν στο μάθημα περισσότεροι από όσους ερχόταν στις αίθουσες, τώρα συμμετέχουν περίπου 90 φοιτητές, ενώ στις αίθουσες ερχόταν περίπου 50.

Όμως στην αίθουσα έβλεπα στα πρόσωπά τους την κατανόηση ή μη των λεγομένων, ενώ μέσω του υπολογιστή δεν βλέπω τίποτε. Στην αίθουσα αναπτύσσεται η αλληλοεπίδραση, ένας φοιτητής εξηγεί κάτι στον διπλανό του, δράση που δεν γίνεται μέσω των υπολογιστών.

Πριν την πανδημία οι φοιτητές μπορούσαν να συναντήσουν τους καθηγητές στα γραφεία τους γεγονός που δεν γίνεται τώρα. Γι’ αυτό τόσο οι μαθητές όσο και οι φοιτητές προτιμούν τη διαζώσης εκπαίδευση στη συντριπτική πλειοψηφία τους» καταλήγει ο κ. Γλαμπεδάκης.

Πηγή: ΑΠΕ-ΜΠΕ

Πηγή

Η τηλεργασία ήρθε για να μείνει: Τι δείχνει έρευνα του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής

Πέρσι τον Μάρτιο μαζί με το lockdown γνωρίσαμε την τηλεργασία και την τηλεεκπαίδευση, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς.

Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί.

Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων.

Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμία επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της.

Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη, αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεργαστούν και οι υπόλοιποι,

σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

«Από αυτούς που τηλεργάστηκαν μόνον το 12,4% επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεργάζεται σε πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας. Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες.

Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίνεσθαι της χώρας όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη», υποστηρίζει μιλώντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, Μιχάλης Γλαμπεδάκης που είχε και την επιμέλεια της έρευνας. Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

«Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%», παρατηρεί ο κ. Γλαμπεδάκης.

Και προσθέτει: «Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες. Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματικών δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας».

Η τηλεκπαίδευση ως λύση ανάγκης

Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια την διαδικασία της μάθησης.

«Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και

κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών», εξηγεί στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο κ. Γλαμπεδάκης.

«Φυσικά, κάποιες δραστηριότητες γινόταν και πριν μέσω υπολογιστών, πχ υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγράψουν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της “ερώτησης”.

Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η τηλεκπαίδευση δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη διαζώσης, όμως, “το μη χείρον βέλτιστον” στη δύσκολη κατάσταση που δημιουργήσε η πανδημία» προσθέτει.

Ωστόσο, με την τηλεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις.

«Σε καμιά περίπτωση η τηλεκπαίδευση δεν είναι το ίδιο αποδοτική, αν και το 8,8% των μαθητών και φοιτητών τη θεωρούν πιο αποδοτική. Από την προσωπική μου εμπειρία μετά τα τρία εξάμηνα τηλεκπαίδευσης, παρατηρώ ότι συμμετέχουν στο μάθημα περισσότεροι από όσους ερχόταν στις αίθουσες, τώρα συμμετέχουν περίπου 90 φοιτητές, ενώ στις αίθουσες ερχόταν περίπου 50.

Όμως στην αίθουσα έβλεπα στα πρόσωπά τους την κατανόηση ή μη των λεγομένων, ενώ μέσω του υπολογιστή δεν βλέπω τίποτε. Στην αίθουσα αναπτύσσεται η αλληλοεπίδραση, ένας φοιτητής εξηγεί κάτι στον διπλανό του, δράση που δεν γίνεται μέσω των υπολογιστών.

Πριν την πανδημία οι φοιτητές μπορούσαν να συναντήσουν τους καθηγητές στα γραφεία τους γεγονός που δεν γίνεται τώρα. Γι’ αυτό τόσο οι μαθητές όσο και οι φοιτητές προτιμούν τη διαζώσης εκπαίδευση στη συντριπτική πλειοψηφία τους» καταλήγει ο κ. Γλαμπεδάκης.

Πηγή: ΑΠΕ-ΜΠΕ

vradini.gr

loading...

Η τηλεργασία ήρθε για να μείνει: Τι δείχνει έρευνα του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής

Πέρσι τον Μάρτιο μαζί με το lockdown γνωρίσαμε την τηλεργασία και την τηλεεκπαίδευση, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς.

Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί.

Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων.

Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμία επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της.

Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη, αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεργαστούν και οι υπόλοιποι,

σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

«Από αυτούς που τηλεργάστηκαν μόνον το 12,4% επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεργάζεται σε πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας. Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες.

Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίνεσθαι της χώρας όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη», υποστηρίζει μιλώντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, Μιχάλης Γλαμπεδάκης που είχε και την επιμέλεια της έρευνας. Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

«Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%», παρατηρεί ο κ. Γλαμπεδάκης.

Και προσθέτει: «Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες. Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματικών δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας».

Η τηλεκπαίδευση ως λύση ανάγκης

Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια την διαδικασία της μάθησης.

«Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και

κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών», εξηγεί στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο κ. Γλαμπεδάκης.

«Φυσικά, κάποιες δραστηριότητες γινόταν και πριν μέσω υπολογιστών, πχ υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγράψουν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της “ερώτησης”.

Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η τηλεκπαίδευση δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη διαζώσης, όμως, “το μη χείρον βέλτιστον” στη δύσκολη κατάσταση που δημιούργησε η πανδημία» προσθέτει.

Ωστόσο, με την τηλεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις.

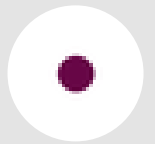
«Σε καμιά περίπτωση η τηλεκπαίδευση δεν είναι το ίδιο αποδοτική, αν και το 8,8% των μαθητών και φοιτητών τη θεωρούν πιο αποδοτική. Από την προσωπική μου εμπειρία μετά τα τρία εξάμηνα τηλεκπαίδευσης, παρατηρώ ότι συμμετέχουν στο μάθημα περισσότεροι από όσους ερχόταν στις αίθουσες, τώρα συμμετέχουν περίπου 90 φοιτητές, ενώ στις αίθουσες ερχόταν περίπου 50.

Όμως στην αίθουσα έβλεπα στα πρόσωπά τους την κατανόηση ή μη των λεγομένων, ενώ μέσω του υπολογιστή δεν βλέπω τίποτε. Στην αίθουσα αναπτύσσεται η αλληλοεπίδραση, ένας φοιτητής εξηγεί κάτι στον διπλανό του, δράση που δεν γίνεται μέσω των υπολογιστών.

Πριν την πανδημία οι φοιτητές μπορούσαν να συναντήσουν τους καθηγητές στα γραφεία τους γεγονός που δεν γίνεται τώρα. Γι’ αυτό τόσο οι μαθητές όσο και οι φοιτητές προτιμούν τη διαζώσης εκπαίδευση στη συντριπτική πλειοψηφία τους» καταλήγει ο κ. Γλαμπεδάκης.

Πηγή: ΑΠΕ-ΜΠΕ

πηγη

Η τηλεργασία ήρθε για να μείνει: Τι δείχνει νέα έρευνα για τους τηλεμαθητές και τους τηλεργαζόμενους; - η πανδημία άλλαξε πολλά

Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς. Τον Μάρτιο του 2020 μαζί με το lockdown μας «συστήθηκαν» παράλληλα η τηλεργασία και η τηλεεκπαίδευση ξαφνικά, απότομα και υποχρεωτικά λόγω της πανδημίας, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς. Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί. Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων. Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

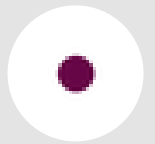
Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμία επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της. Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη,

αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεργαστούν και οι υπόλοιποι, σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

«Από αυτούς που τηλεργάστηκαν μόνον το 12,4% επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεργάζεται σε πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας. Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες. Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίνεσθαι της χώρας όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη», υποστηρίζει μιλώντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, Μιχάλης Γλαμπεδάκης που είχε και την επιμέλεια της έρευνας.

Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

«Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%», παρατηρεί ο κ.

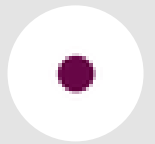
Γλαμπεδάκης.

Και προσθέτει: «Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες. Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματικών δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας».

Η τηλεεκπαίδευση ως λύση ανάγκης

Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια την διαδικασία της μάθησης.

«Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να

γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών», εξηγεί στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο κ. Γλαμπεδάκης.

«Φυσικά, κάποιες δραστηριότητες γινόταν και πριν μέσω υπολογιστών, πχ υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγράψουν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της "ερώτησης". Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η τηλεεκπαίδευση δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη δια ζώσης, όμως, "το μη χείρον βέλτιστον" στη δύσκολη κατάσταση που δημιουργήσε η πανδημία» προσθέτει.

Ωστόσο, με την τηλεεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις. «Σε καμιά περίπτωση η τηλεεκπαίδευση δεν είναι το ίδιο αποδοτική, αν και το 8,8% των μαθητών και φοιτητών τη θεωρούν πιο αποδοτική. Από την προσωπική μου εμπειρία μετά τα τρία εξάμηνα τηλεεκπαίδευσης, παρατηρώ ότι συμμετέχουν στο μάθημα περισσότεροι από όσους ερχόταν στις αίθουσες, τώρα συμμετέχουν περίπου 90 φοιτητές, ενώ στις αίθουσες ερχόταν περίπου 50. Όμως στην αίθουσα έβλεπα στα πρόσωπά τους την κατανόηση ή μη των λεγομένων, ενώ μέσω του υπολογιστή δεν βλέπω τίποτε.

Στην αίθουσα αναπτύσσεται η αλληλοεπίδραση, ένας φοιτητής εξηγεί κάτι στον διπλανό του, δράση που δεν γίνεται μέσω των υπολογιστών. Πριν την πανδημία οι φοιτητές μπορούσαν να συναντήσουν τους καθηγητές στα γραφεία τους γεγονός που δεν γίνεται τώρα. Γι' αυτό τόσο οι μαθητές όσο και οι φοιτητές προτιμούν τη δια ζώσης εκπαίδευση στη συντριπτική πλειοψηφία τους» καταλήγει ο κ. Γλαμπεδάκης.

Ακολουθήστε το eirinika.gr στο Google News για να έχετε στο μενού σας ενδιαφέρουσες ειδήσεις από την Ελλάδα και τον υπόλοιπο κόσμο.

Πατήστε εδώ για να διαβάσετε όλες τις αναρτήσεις του eirinika.gr και του madeingreece.news

Η τηλεργασία ήρθε για να μείνει (έρευνα)

Follow @Economiconews

Τον Μάρτιο του 2020 μαζί με το lockdown μας «συστήθηκαν» παράλληλα η τηλεργασία και η τηλεεκπαίδευση ξαφνικά, απότομα και υποχρεωτικά λόγω της πανδημίας, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς. Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί. Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων. Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

Συγκεκριμένα:

17,1% των τηλεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας

19,7% είχε μια μικρή εμπειρία

63,2% δεν είχε καμία επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεργάζονται. Ειδικότερα:

45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως

22,2% μερικές φορές και

32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή. Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της. Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι

δεν είναι εύκολη, αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεργαστούν και οι υπόλοιποι, σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

Η τηλεεκπαίδευση ως λύση ανάγκης

Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια την διαδικασία της μάθησης.

Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών. Κάποιες δραστηριότητες γινόταν και πριν μέσω υπολογιστών, πχ υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγράψουν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της "ερώτησης". Ωστόσο, με την τηλεεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις.

Πηγή: ΑΠΕΜΠΕ

Περισσότερες Ειδήσεις

Ακολουθήστε το στο Google News και μάθετε πρώτοι όλες τις ειδήσεις
Δείτε όλες τις τελευταίες Ειδήσεις από την Ελλάδα και τον Κόσμο, στο

Η τηλεργασία ήρθε για να μείνει – Έρευνα για τηλεργαζόμενους και τηλεμαθητές

Τον Μάρτιο του 2020 μαζί με το lockdown μας «συστήθηκαν» παράλληλα η τηλεργασία και η τηλεκπαίδευση ξαφνικά, απότομα και υποχρεωτικά λόγω της πανδημίας, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς. Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί. Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων. Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμία επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της. Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη, αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεργαστούν και οι υπόλοιποι, σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

«Από αυτούς που τηλεργάστηκαν μόνον το 12,4% επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεργάζεται σε πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας. Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες. Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίγνεσθαι της χώρας όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη», υποστηρίζει μιλώντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, Μιχάλης Γλαμπεδάκης που είχε και την επιμέλεια της έρευνας.

Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

«Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%», παρατηρεί ο κ.

Γλαμπεδάκης.

Και προσθέτει: «Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες. Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματικών δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας».

Η τηλεεκπαίδευση ως λύση ανάγκης

Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια την διαδικασία της μάθησης.

«Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών», εξηγεί στο ΑΠΕ-ΜΠΕ

ο κ. Γλαμπεδάκης.

«Φυσικά, κάποιες δραστηριότητες γινόταν και πριν μέσω υπολογιστών, πχ υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγραφούν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της “ερώτησης”. Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η τηλεκπαίδευση δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη δια ζώσης, όμως, “το μη χείρον βέλτιστον” στη δύσκολη κατάσταση που δημιουργήσε η πανδημία» προσθέτει.

Ωστόσο, με την τηλεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις. «Σε καμιά περίπτωση η τηλεκπαίδευση δεν είναι το ίδιο αποδοτική, αν και το 8,8% των μαθητών και φοιτητών τη θεωρούν πιο αποδοτική. Από την προσωπική μου εμπειρία μετά τα τρία εξάμηνα τηλεκπαίδευσης, παρατηρώ ότι συμμετέχουν στο μάθημα περισσότεροι από όσους ερχόταν στις αίθουσες, τώρα συμμετέχουν περίπου 90 φοιτητές, ενώ στις αίθουσες ερχόταν περίπου 50. Όμως στην αίθουσα έβλεπα στα πρόσωπά τους την κατανόηση ή μη των λεγομένων, ενώ μέσω του υπολογιστή δεν βλέπω τίποτε. Στην αίθουσα αναπτύσσεται η αλληλοεπίδραση, ένας φοιτητής εξηγεί κάτι στον διπλανό του, δράση που δεν γίνεται μέσω των υπολογιστών. Πριν την πανδημία οι φοιτητές μπορούσαν να συναντήσουν τους καθηγητές στα γραφεία τους γεγονός που δεν γίνεται τώρα. Γι’ αυτό τόσο οι μαθητές όσο και οι φοιτητές προτιμούν τη δια ζώσης εκπαίδευση στη συντριπτική πλειοψηφία τους» καταλήγει ο κ.

Γλαμπεδάκης.

Φαίη Δουλγκέρη

ΦΩΤΟ ΑΡΧΕΙΟΥ

Η τηλεργασία ήρθε για να μείνει – Έρευνα του Πανεπιστημίου Δυτ. Αττικής για τηλεργαζόμενους και τηλεμαθητές

ΚΕΙΜΕΝΟ:

FORTUNEGREECE.COM

Τον Μάρτιο του 2020 μαζί με το lockdown μας «συστήθηκαν» παράλληλα η τηλεργασία και η τηλεεκπαίδευση ξαφνικά, απότομα και υποχρεωτικά λόγω της πανδημίας, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς. Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί. Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων. Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμία επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της. Περίπου το ίδιο

ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη, αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεργαστούν και οι υπόλοιποι, σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

«Από αυτούς που τηλεργάστηκαν μόνον το 12,4% επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεργάζεται σε πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας. Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες. Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίνεσθαι της χώρας όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη», υποστηρίζει μιλώντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, Μιχάλης Γλαμπεδάκης που είχε και την επιμέλεια της έρευνας.

Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

«Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%», παρατηρεί ο κ.

Γλαμπεδάκης.

Και προσθέτει: «Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες. Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματικών δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας».

Η τηλεεκπαίδευση ως λύση ανάγκης

Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια την διαδικασία της μάθησης.

«Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία

αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών», εξηγεί στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο κ. Γλαμπεδάκης.

«Φυσικά, κάποιες δραστηριότητες γινόταν και πριν μέσω υπολογιστών, πχ υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγράψουν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της «ερώτησης».

Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η τηλεεκπαίδευση δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη διαζώσης, όμως, «το μη χείρον βέλτιστον» στη δύσκολη κατάσταση που δημιουργήσε η πανδημία» προσθέτει.

Ωστόσο, με την τηλεεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις.

«Σε καμιά περίπτωση η τηλεεκπαίδευση δεν είναι το ίδιο αποδοτική, αν και το 8,8% των μαθητών και φοιτητών τη θεωρούν πιο αποδοτική. Από την προσωπική μου εμπειρία μετά τα τρία εξάμηνα τηλεεκπαίδευσης, παρατηρώ ότι συμμετέχουν στο μάθημα περισσότεροι από όσους ερχόταν στις αίθουσες, τώρα συμμετέχουν περίπου 90 φοιτητές, ενώ στις αίθουσες ερχόταν περίπου 50. Όμως στην αίθουσα έβλεπα στα πρόσωπά τους την κατανόηση ή μη των λεγομένων, ενώ μέσω του υπολογιστή δεν βλέπω τίποτε. Στην αίθουσα αναπτύσσεται η αλληλοεπίδραση, ένας φοιτητής εξηγεί κάτι στον διπλανό του, δράση που δεν γίνεται μέσω των υπολογιστών. Πριν την πανδημία οι φοιτητές μπορούσαν να συναντήσουν τους καθηγητές στα γραφεία τους γεγονός που δεν γίνεται τώρα. Γι' αυτό τόσο οι μαθητές όσο και οι φοιτητές προτιμούν τη διαζώσης εκπαίδευση στη συντριπτική πλειοψηφία τους» καταλήγει ο κ. Γλαμπεδάκης.

Η τηλεργασία ήρθε για να μείνει – Τι δείχνει έρευνα του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής

Τον Μάρτιο του 2020 μαζί με το lockdown μας «συστήθηκαν» παράλληλα η τηλεργασία και η τηλεκπαίδευση ξαφνικά, απότομα και υποχρεωτικά λόγω της πανδημίας, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς. Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί. Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων. Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμία επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της. Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη, αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεεργαστούν και οι υπόλοιποι, σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

«Από αυτούς που τηλεργάστηκαν μόνον το 12,4% επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεργάζεται σε πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας. Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες. Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίγνεσθαι της χώρας όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη», υποστηρίζει μιλώντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, Μιχάλης Γλαμπεδάκης που είχε και την επιμέλεια της έρευνας.

Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

«Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%», παρατηρεί ο κ.

Γλαμπεδάκης.

Και προσθέτει: «Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες. Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματικών δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας».

Η τηλεεκπαίδευση ως λύση ανάγκης

Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια την διαδικασία της μάθησης.

«Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών», εξηγεί στο ΑΠΕ-ΜΠΕ

ο κ. Γλαμπεδάκης.

«Φυσικά, κάποιες δραστηριότητες γινόταν και πριν μέσω υπολογιστών, πχ υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγραφούν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της “ερώτησης”. Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η τηλεκπαίδευση δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη δια ζώσης, όμως, “το μη χείρον βέλτιστον” στη δύσκολη κατάσταση που δημιουργήσε η πανδημία» προσθέτει.

Ωστόσο, με την τηλεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις. «Σε καμιά περίπτωση η τηλεκπαίδευση δεν είναι το ίδιο αποδοτική, αν και το 8,8% των μαθητών και φοιτητών τη θεωρούν πιο αποδοτική. Από την προσωπική μου εμπειρία μετά τα τρία εξάμηνα τηλεκπαίδευσης, παρατηρώ ότι συμμετέχουν στο μάθημα περισσότεροι από όσους ερχόταν στις αίθουσες, τώρα συμμετέχουν περίπου 90 φοιτητές, ενώ στις αίθουσες ερχόταν περίπου 50. Όμως στην αίθουσα έβλεπα στα πρόσωπά τους την κατανόηση ή μη των λεγομένων, ενώ μέσω του υπολογιστή δεν βλέπω τίποτε. Στην αίθουσα αναπτύσσεται η αλληλοεπίδραση, ένας φοιτητής εξηγεί κάτι στον διπλανό του, δράση που δεν γίνεται μέσω των υπολογιστών. Πριν την πανδημία οι φοιτητές μπορούσαν να συναντήσουν τους καθηγητές στα γραφεία τους γεγονός που δεν γίνεται τώρα. Γι’ αυτό τόσο οι μαθητές όσο και οι φοιτητές προτιμούν τη δια ζώσης εκπαίδευση στη συντριπτική πλειοψηφία τους» καταλήγει ο κ. Γλαμπεδάκης.

Η τηλεργασία ήρθε για να μείνει

Facebook Pinterest Facebook Messenger Viber Twitter Like

Τον Μάρτιο του 2020 μαζί με το lockdown μας «συστήθηκαν» παράλληλα η τηλεργασία και η τηλεκπαίδευση ξαφνικά, απότομα και υποχρεωτικά λόγω της πανδημίας, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς. Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί. Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα.

Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων. Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμία επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της. Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη,

αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεργαστούν και οι υπόλοιποι, σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

«Από αυτούς που τηλεργάστηκαν μόνον το 12,4% επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεργάζεται σε πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας. Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες. Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίνεσθαι της χώρας όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη», υποστηρίζει ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, Μιχάλης Γλαμπεδάκης που είχε και την επιμέλεια της έρευνας.

Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

«Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%», παρατηρεί ο κ. Γλαμπεδάκης.

Και προσθέτει: «Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες. Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματικών δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας».

Η τηλεκπαίδευση ως λύση ανάγκης

Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια την διαδικασία της μάθησης.

«Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και

κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών», εξηγεί ο κ. Γλαμπεδάκης.

«Φυσικά, κάποιες δραστηριότητες γινόταν και πριν μέσω υπολογιστών, πχ υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγραφούν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της “ερώτησης”. Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η τηλεκπαίδευση δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη δια ζώσης, όμως, “το μη χείρον βέλτιστον” στη δύσκολη κατάσταση που δημιουργήσε η πανδημία» προσθέτει.

Ωστόσο, με την τηλεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις. «Σε καμιά περίπτωση η τηλεκπαίδευση δεν είναι το ίδιο αποδοτική, αν και το 8,8% των μαθητών και φοιτητών τη θεωρούν πιο αποδοτική. Από την προσωπική μου εμπειρία μετά τα τρία εξάμηνα τηλεκπαίδευσης, παρατηρώ ότι συμμετέχουν στο μάθημα περισσότεροι από όσους ερχόταν στις αίθουσες, τώρα συμμετέχουν περίπου 90 φοιτητές, ενώ στις αίθουσες ερχόταν περίπου 50. Όμως στην αίθουσα έβλεπα στα πρόσωπά τους την κατανόηση ή μη των λεγομένων, ενώ μέσω του υπολογιστή δεν βλέπω τίποτε. Στην αίθουσα αναπτύσσεται η αλληλοεπίδραση, ένας φοιτητής εξηγεί κάτι στον διπλανό του, δράση που δεν γίνεται μέσω των υπολογιστών. Πριν την πανδημία οι φοιτητές μπορούσαν να συναντήσουν τους καθηγητές στα γραφεία τους γεγονός που δεν γίνεται τώρα. Γι’ αυτό τόσο οι μαθητές όσο και οι φοιτητές προτιμούν τη δια ζώσης εκπαίδευση στη συντριπτική πλειοψηφία τους» καταλήγει ο κ. Γλαμπεδάκης.

Γλαμπεδάκης.

Πηγή: ΑΠΕ

Source link

Facebook Pinterest Facebook Messenger Viber Twitter Like

Η τηλεργασία ήρθε για να μείνει

Ελλάδα

Η τηλεργασία ήρθε για να μείνει

06.06.2021 - 12:19

Τον Μάρτιο του 2020 μαζί με το lockdown μας «συστήθηκαν» παράλληλα η τηλεργασία και η τηλεεκπαίδευση ξαφνικά, απότομα και υποχρεωτικά λόγω της πανδημίας, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς.

Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί. Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Εμπειρία στην τηλεργασία

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων. Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμιά επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων

με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της. Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη, αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεργαστούν και οι υπόλοιποι, σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

Εργασιακή αβεβαιότητα

«Από αυτούς που τηλεργάστηκαν μόνον το 12,4% επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεργάζεται σε πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας. Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες. Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίνεσθαι της χώρας όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη», υποστηρίζει μιλώντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, Μιχάλης Γλαμπεδάκης που είχε και την επιμέλεια της έρευνας.

Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

«Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%», παρατηρεί ο κ. Γλαμπεδάκης.

Και προσθέτει: «Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες. Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματικών δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας».

Η τηλεεκπαίδευση ως λύση ανάγκης

Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο

σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια την διαδικασία της μάθησης.

«Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών», εξηγεί στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο κ. Γλαμπεδάκης.

«Φυσικά, κάποιες δραστηριότητες γινόταν και πριν μέσω υπολογιστών, πχ υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγραφούν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της "ερώτησης". Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η τηλεκπαίδευση δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη δια ζώσης, όμως, "το μη χείρον βέλτιστον" στη δύσκολη κατάσταση που δημιουργήσε η πανδημία» προσθέτει.

Η ... αποδοτικότητα της τηλεκπαίδευσης

Ωστόσο, με την τηλεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις.

«Σε καμιά περίπτωση η τηλεκπαίδευση δεν είναι το ίδιο αποδοτική, αν και το 8,8% των μαθητών και φοιτητών τη θεωρούν πιο αποδοτική. Από την προσωπική μου εμπειρία μετά τα τρία εξάμηνα τηλεκπαίδευσης, παρατηρώ ότι συμμετέχουν στο μάθημα περισσότεροι από όσους ερχόταν στις αίθουσες, τώρα συμμετέχουν περίπου 90 φοιτητές, ενώ στις αίθουσες ερχόταν περίπου 50. Όμως στην αίθουσα έβλεπα στα πρόσωπά τους την κατανόηση ή μη των λεγομένων, ενώ μέσω του υπολογιστή δεν βλέπω τίποτε. Στην αίθουσα αναπτύσσεται η αλληλοεπίδραση, ένας φοιτητής εξηγεί κάτι στον διπλανό του, δράση που δεν γίνεται μέσω των υπολογιστών. Πριν την πανδημία οι φοιτητές μπορούσαν να συναντήσουν τους καθηγητές στα γραφεία τους γεγονός που δεν γίνεται τώρα. Γι' αυτό τόσο οι μαθητές όσο και οι φοιτητές προτιμούν τη δια ζώσης εκπαίδευση στη συντριπτική πλειοψηφία τους» καταλήγει ο κ. Γλαμπεδάκης.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ:

Αναστολές συμβάσεων εργασίας: Αύριο η καταβολή της αποζημίωσης για τον Μάιο
Θεσσαλονίκη: Κορωνοπάρτι με 3.000 άτομα στο Α.Π.Θ - Χόρευαν ως τα ξημερώματα (βίντεο)

Πυροβόλησε συγχωριανό του γιατί σκότωσε τη γάτα του

τηλεργασία

Κορωνοϊός

Πανεπιστήμια

share to facebook

share to twitter

send email

Ελλάδα

Η τηλεργασία ήρθε για να μείνει

Ελλάδα

Η τηλεργασία ήρθε για να μείνει

📍 <http://www.ekriti.gr/>

📅 Publication date: 06/06/2021 12:49

🌐 Alexa ranking (Greece): 262

🔗 <https://www.ekriti.gr/ellada/i-tilergasia-irthe-gia-na-meinei>

Ελλάδα

Η τηλεργασία ήρθε για να μείνει

Ελλάδα

Ελλάδα Ελλάδα Η τηλεργασία ήρθε για να μείνει

Η τηλεργασία ήρθε για να μείνει

Έρευνα του πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής για τηλεργαζόμενους και τηλεμαθητές
Τον Μάρτιο του 2020 μαζί με το lockdown μας «συστήθηκαν» παράλληλα η τηλεργασία και η τηλεεκπαίδευση ξαφνικά, απότομα και υποχρεωτικά λόγω της πανδημίας, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς. Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί. Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων. Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμιά επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της. Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη, αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεργαστούν και οι υπόλοιποι, σε ποσοστό

37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

«Από αυτούς που τηλεργάστηκαν μόνον το 12,4% επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεργάζεται σε πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας. Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες. Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίνεσθαι της χώρας όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη», υποστηρίζει μιλώντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, Μιχάλης Γλαμπεδάκης που είχε και την επιμέλεια της έρευνας.

Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

«Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%», παρατηρεί ο κ. Γλαμπεδάκης.

Και προσθέτει: «Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες. Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματικών δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας».

Η τηλεεκπαίδευση ως λύση ανάγκης

Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια την διαδικασία της μάθησης.

«Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και

κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών», εξηγεί στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο κ. Γλαμπεδάκης.

«Φυσικά, κάποιες δραστηριότητες γινόταν και πριν μέσω υπολογιστών, πχ υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγραφούν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της “ερώτησης”.

Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η τηλεκπαίδευση δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη δια ζώσης, όμως, “το μη χείρον βέλτιστον” στη δύσκολη κατάσταση που δημιουργήσε η πανδημία» προσθέτει.

Ωστόσο, με την τηλεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις.

«Σε καμιά περίπτωση η τηλεκπαίδευση δεν είναι το ίδιο αποδοτική, αν και το 8,8% των μαθητών και φοιτητών τη θεωρούν πιο αποδοτική. Από την προσωπική μου εμπειρία μετά τα τρία εξάμηνα τηλεκπαίδευσης, παρατηρώ ότι συμμετέχουν στο μάθημα περισσότεροι από όσους ερχόταν στις αίθουσες, τώρα συμμετέχουν περίπου 90 φοιτητές, ενώ στις αίθουσες ερχόταν περίπου 50. Όμως στην αίθουσα έβλεπα στα πρόσωπά τους την κατανόηση ή μη των λεγομένων, ενώ μέσω του υπολογιστή δεν βλέπω τίποτε. Στην αίθουσα αναπτύσσεται η αλληλοεπίδραση, ένας φοιτητής εξηγεί κάτι στον διπλανό του, δράση που δεν γίνεται μέσω των υπολογιστών. Πριν την πανδημία οι φοιτητές μπορούσαν να συναντήσουν τους καθηγητές στα γραφεία τους γεγονός που δεν γίνεται τώρα. Γι’ αυτό τόσο οι μαθητές όσο και οι φοιτητές προτιμούν τη δια ζώσης εκπαίδευση στη συντριπτική πλειοψηφία τους» καταλήγει ο κ.

Γλαμπεδάκης.

Πηγή: ΑΠΕ ΜΠΕ/ Φαίη Δουλγκέρη

Η τηλεργασία ήρθε για να μείνει

Τελευταία Ενημέρωση: 06/06/2021 - 8:48

Έρευνα του πανεπιστημίου Δυτ. Αττικής για τηλεργαζόμενους και τηλεμαθητές
Τον Μάρτιο του 2020 μαζί με το lockdown μας «συστήθηκαν» παράλληλα η τηλεργασία και η τηλεεκπαίδευση ξαφνικά, απότομα και υποχρεωτικά λόγω της πανδημίας, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς. Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί. Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων. Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμιά επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της. Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη,

αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεργαστούν και οι υπόλοιποι, σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

«Από αυτούς που τηλεργάστηκαν μόνον το 12,4% επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεργάζεται σε πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας. Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες. Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίνεσθαι της χώρας όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη», υποστηρίζει μιλώντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, Μιχάλης Γλαμπεδάκης που είχε και την επιμέλεια της έρευνας.

Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

«Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%», παρατηρεί ο κ.

Γλαμπεδάκης.

Και προσθέτει: «Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες. Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματικών δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας».

Η τηλεεκπαίδευση ως λύση ανάγκης

Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια την διαδικασία της μάθησης.

«Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να

γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών», εξηγεί στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο κ. Γλαμπεδάκης.

«Φυσικά, κάποιες δραστηριότητες γινόταν και πριν μέσω υπολογιστών, πχ υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγράψουν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της “ερώτησης”. Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η τηλεκπαίδευση δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη δια ζώσης, όμως, “το μη χείρον βέλτιστον” στη δύσκολη κατάσταση που δημιουργήσε η πανδημία» προσθέτει.

Ωστόσο, με την τηλεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις. «Σε καμιά περίπτωση η τηλεκπαίδευση δεν είναι το ίδιο αποδοτική, αν και το 8,8% των μαθητών και φοιτητών τη θεωρούν πιο αποδοτική. Από την προσωπική μου εμπειρία μετά τα τρία εξάμηνα τηλεκπαίδευσης, παρατηρώ ότι συμμετέχουν στο μάθημα περισσότεροι από όσους ερχόταν στις αίθουσες, τώρα συμμετέχουν περίπου 90 φοιτητές, ενώ στις αίθουσες ερχόταν περίπου 50. Όμως στην αίθουσα έβλεπα στα πρόσωπά τους την κατανόηση ή μη των λεγομένων, ενώ μέσω του υπολογιστή δεν βλέπω τίποτε. Στην αίθουσα αναπτύσσεται η αλληλοεπίδραση, ένας φοιτητής εξηγεί κάτι στον διπλανό του, δράση που δεν γίνεται μέσω των υπολογιστών. Πριν την πανδημία οι φοιτητές μπορούσαν να συναντήσουν τους καθηγητές στα γραφεία τους γεγονός που δεν γίνεται τώρα. Γι’ αυτό τόσο οι μαθητές όσο και οι φοιτητές προτιμούν τη δια ζώσης εκπαίδευση στη συντριπτική πλειοψηφία τους» καταλήγει ο κ. Γλαμπεδάκης.
ΑΠΕ-ΜΠΕ

Η τηλεργασία ήρθε για να μείνει

Τον Μάρτιο του 2020 μαζί με το lockdown μας «συστήθηκαν» παράλληλα η τηλεργασία και η τηλεκπαίδευση ξαφνικά, απότομα και υποχρεωτικά λόγω της πανδημίας, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς. Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί. Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων. Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμία επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της. Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη, αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεεργαστούν και οι υπόλοιποι, σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

«Από αυτούς που τηλεργάστηκαν μόνον το 12,4% επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεργάζεται σε πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας. Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες. Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίγνεσθαι της χώρας όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη», υποστηρίζει μιλώντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, Μιχάλης Γλαμπεδάκης που είχε και την επιμέλεια της έρευνας.

Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

«Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%», παρατηρεί ο κ.

Γλαμπεδάκης.

Και προσθέτει: «Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες. Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματικών δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας».

Η τηλεεκπαίδευση ως λύση ανάγκης

Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια την διαδικασία της μάθησης.

«Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών», εξηγεί στο ΑΠΕ-ΜΠΕ

ο κ. Γλαμπεδάκης.

«Φυσικά, κάποιες δραστηριότητες γινόταν και πριν μέσω υπολογιστών, πχ υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγραφούν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της “ερώτησης”. Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η τηλεκπαίδευση δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη δια ζώσης, όμως, “το μη χείρον βέλτιστον” στη δύσκολη κατάσταση που δημιουργήσε η πανδημία» προσθέτει.

Ωστόσο, με την τηλεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις. «Σε καμιά περίπτωση η τηλεκπαίδευση δεν είναι το ίδιο αποδοτική, αν και το 8,8% των μαθητών και φοιτητών τη θεωρούν πιο αποδοτική. Από την προσωπική μου εμπειρία μετά τα τρία εξάμηνα τηλεκπαίδευσης, παρατηρώ ότι συμμετέχουν στο μάθημα περισσότεροι από όσους ερχόταν στις αίθουσες, τώρα συμμετέχουν περίπου 90 φοιτητές, ενώ στις αίθουσες ερχόταν περίπου 50. Όμως στην αίθουσα έβλεπα στα πρόσωπά τους την κατανόηση ή μη των λεγομένων, ενώ μέσω του υπολογιστή δεν βλέπω τίποτε. Στην αίθουσα αναπτύσσεται η αλληλοεπίδραση, ένας φοιτητής εξηγεί κάτι στον διπλανό του, δράση που δεν γίνεται μέσω των υπολογιστών. Πριν την πανδημία οι φοιτητές μπορούσαν να συναντήσουν τους καθηγητές στα γραφεία τους γεγονός που δεν γίνεται τώρα. Γι’ αυτό τόσο οι μαθητές όσο και οι φοιτητές προτιμούν τη δια ζώσης εκπαίδευση στη συντριπτική πλειοψηφία τους» καταλήγει ο κ. Γλαμπεδάκης.

Η τηλεργασία ήρθε για να μείνει

Facebook Twitter Pinterest LinkedIn

Τον Μάρτιο του 2020 μαζί με το lockdown μας «συστήθηκαν» παράλληλα η τηλεργασία και η τηλεκπαίδευση ξαφνικά, απότομα και υποχρεωτικά λόγω της πανδημίας, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς. Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί. Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα.

Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων. Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμία επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της. Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη,

αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεργαστούν και οι υπόλοιποι, σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

«Από αυτούς που τηλεργάστηκαν μόνον το 12,4% επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεργάζεται σε πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας. Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες. Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίνεσθαι της χώρας όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη», υποστηρίζει ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, Μιχάλης Γλαμπεδάκης που είχε και την επιμέλεια της έρευνας.

Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

«Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%», παρατηρεί ο κ. Γλαμπεδάκης.

Και προσθέτει: «Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες. Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματικών δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας».

Η τηλεεκπαίδευση ως λύση ανάγκης

Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια την διαδικασία της μάθησης.

«Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και

κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών», εξηγεί ο κ. Γλαμπεδάκης.

«Φυσικά, κάποιες δραστηριότητες γινόταν και πριν μέσω υπολογιστών, πχ υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγράψουν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της “ερώτησης”. Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η τηλεκπαίδευση δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη δια ζώσης, όμως, “το μη χείρον βέλτιστον” στη δύσκολη κατάσταση που δημιουργήσε η πανδημία» προσθέτει.

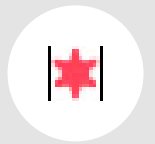
Ωστόσο, με την τηλεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις. «Σε καμιά περίπτωση η τηλεκπαίδευση δεν είναι το ίδιο αποδοτική, αν και το 8,8% των μαθητών και φοιτητών τη θεωρούν πιο αποδοτική. Από την προσωπική μου εμπειρία μετά τα τρία εξάμηνα τηλεκπαίδευσης, παρατηρώ ότι συμμετέχουν στο μάθημα περισσότεροι από όσους ερχόταν στις αίθουσες, τώρα συμμετέχουν περίπου 90 φοιτητές, ενώ στις αίθουσες ερχόταν περίπου 50. Όμως στην αίθουσα έβλεπα στα πρόσωπά τους την κατανόηση ή μη των λεγομένων, ενώ μέσω του υπολογιστή δεν βλέπω τίποτε. Στην αίθουσα αναπτύσσεται η αλληλοεπίδραση, ένας φοιτητής εξηγεί κάτι στον διπλανό του, δράση που δεν γίνεται μέσω των υπολογιστών. Πριν την πανδημία οι φοιτητές μπορούσαν να συναντήσουν τους καθηγητές στα γραφεία τους γεγονός που δεν γίνεται τώρα. Γι’ αυτό τόσο οι μαθητές όσο και οι φοιτητές προτιμούν τη δια ζώσης εκπαίδευση στη συντριπτική πλειοψηφία τους» καταλήγει ο κ.

Γλαμπεδάκης.

Πηγή: ΑΠΕ

Source link

Facebook Twitter Pinterest LinkedIn

Η τηλεργασία ήρθε για να μείνει- Τα ποσοστά στην Ελλάδα

Τον Μάρτιο του 2020 μαζί με το lockdown μας «συστήθηκαν» παράλληλα η τηλεργασία και η τηλεκπαίδευση ξαφνικά, απότομα και υποχρεωτικά λόγω της πανδημίας, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς. Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί. Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων. Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

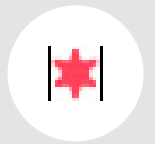
Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμία επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της. Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη, αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεεργαστούν και οι υπόλοιποι, σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

«Από αυτούς που τηλεργάστηκαν μόνον το 12,4% επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεργάζεται σε πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας. Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες. Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίνεσθαι της χώρας όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη», υποστηρίζει μιλώντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, Μιχάλης Γλαμπεδάκης που είχε και την επιμέλεια της έρευνας.

Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

«Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%», παρατηρεί ο κ.

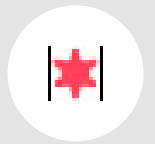
Γλαμπεδάκης.

Και προσθέτει: «Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες. Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματικών δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας».

Η τηλεεκπαίδευση ως λύση ανάγκης

Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια την διαδικασία της μάθησης.

«Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών», εξηγεί στο ΑΠΕ-ΜΠΕ

ο κ. Γλαμπεδάκης.

«Φυσικά, κάποιες δραστηριότητες γινόταν και πριν μέσω υπολογιστών, πχ υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγράψουν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της “ερώτησης”. Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η τηλεκπαίδευση δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη δια ζώσης, όμως, “το μη χείρον βέλτιστον” στη δύσκολη κατάσταση που δημιουργήσε η πανδημία» προσθέτει.

Ωστόσο, με την τηλεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις. «Σε καμιά περίπτωση η τηλεκπαίδευση δεν είναι το ίδιο αποδοτική, αν και το 8,8% των μαθητών και φοιτητών τη θεωρούν πιο αποδοτική. Από την προσωπική μου εμπειρία μετά τα τρία εξάμηνα τηλεκπαίδευσης, παρατηρώ ότι συμμετέχουν στο μάθημα περισσότεροι από όσους ερχόταν στις αίθουσες, τώρα συμμετέχουν περίπου 90 φοιτητές, ενώ στις αίθουσες ερχόταν περίπου 50. Όμως στην αίθουσα έβλεπα στα πρόσωπά τους την κατανόηση ή μη των λεγομένων, ενώ μέσω του υπολογιστή δεν βλέπω τίποτε. Στην αίθουσα αναπτύσσεται η αλληλοεπίδραση, ένας φοιτητής εξηγεί κάτι στον διπλανό του, δράση που δεν γίνεται μέσω των υπολογιστών. Πριν την πανδημία οι φοιτητές μπορούσαν να συναντήσουν τους καθηγητές στα γραφεία τους γεγονός που δεν γίνεται τώρα. Γι’ αυτό τόσο οι μαθητές όσο και οι φοιτητές προτιμούν τη δια ζώσης εκπαίδευση στη συντριπτική πλειοψηφία τους» καταλήγει ο κ. Γλαμπεδάκης.

Πηγή: Φαίη Δουλγκέρη/ΑΠΕ-ΜΠΕ

Τι είναι οι υπερωρίες και τι η διευθέτηση του χρόνου εργασίας

Η τηλεργασία ήρθε για να μείνει

Τον Μάρτιο του 2020 μαζί με το lockdown μας «συστήθηκαν» παράλληλα η τηλεργασία και η τηλεκπαίδευση ξαφνικά, απότομα και υποχρεωτικά λόγω της πανδημίας, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς. Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί. Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα.

Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων. Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμία επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της. Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη, αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεεργαστούν και οι υπόλοιποι, σε ποσοστό

37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

«Από αυτούς που τηλεργάστηκαν μόνον το 12,4% επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεργάζεται σε πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας. Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες. Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίνεσθαι της χώρας όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη», υποστηρίζει ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, Μιχάλης Γλαμπεδάκης που είχε και την επιμέλεια της έρευνας.

Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

«Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%», παρατηρεί ο κ.

Γλαμπεδάκης.

Και προσθέτει: «Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες. Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματικών δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας».

Η τηλεεκπαίδευση ως λύση ανάγκης

Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια την διαδικασία της μάθησης.

«Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών», εξηγεί ο κ.

Γλαμπεδάκης.

«Φυσικά, κάποιες δραστηριότητες γινόταν και πριν μέσω υπολογιστών, πχ υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγραφούν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της “ερώτησης”. Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η τηλεκπαίδευση δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη δια ζώσης, όμως, “το μη χείρον βέλτιστον” στη δύσκολη κατάσταση που δημιουργήσε η πανδημία» προσθέτει.

Ωστόσο, με την τηλεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις. «Σε καμιά περίπτωση η τηλεκπαίδευση δεν είναι το ίδιο αποδοτική, αν και το 8,8% των μαθητών και φοιτητών τη θεωρούν πιο αποδοτική. Από την προσωπική μου εμπειρία μετά τα τρία εξάμηνα τηλεκπαίδευσης, παρατηρώ ότι συμμετέχουν στο μάθημα περισσότεροι από όσους ερχόταν στις αίθουσες, τώρα συμμετέχουν περίπου 90 φοιτητές, ενώ στις αίθουσες ερχόταν περίπου 50. Όμως στην αίθουσα έβλεπα στα πρόσωπά τους την κατανόηση ή μη των λεγομένων, ενώ μέσω του υπολογιστή δεν βλέπω τίποτε. Στην αίθουσα αναπτύσσεται η αλληλοεπίδραση, ένας φοιτητής εξηγεί κάτι στον διπλανό του, δράση που δεν γίνεται μέσω των υπολογιστών. Πριν την πανδημία οι φοιτητές μπορούσαν να συναντήσουν τους καθηγητές στα γραφεία τους γεγονός που δεν γίνεται τώρα. Γι’ αυτό τόσο οι μαθητές όσο και οι φοιτητές προτιμούν τη δια ζώσης εκπαίδευση στη συντριπτική πλειοψηφία τους» καταλήγει ο κ.

Γλαμπεδάκης.

Πηγή: ΑΠΕ

ΠΗΓΗ

Η τηλεργασία ήρθε για να μείνει Τι δείχνουν οι έρευνες και οι μελέτες ειδικών

Τι δείχνουν οι έρευνες και οι μελέτες ειδικών

Τον Μάρτιο του 2020 μαζί με το lockdown μας «συστήθηκαν» παράλληλα η τηλεργασία και η τηλεεκπαίδευση ξαφνικά, απότομα και υποχρεωτικά λόγω της πανδημίας, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς. Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί. Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων. Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμία επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της. Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη, αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεεργαστούν και οι υπόλοιποι, σε ποσοστό

37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

«Από αυτούς που τηλεργάστηκαν μόνον το 12,4% επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεργάζεται σε πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας. Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες. Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίνεσθαι της χώρας όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη», υποστηρίζει μιλώντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, Μιχάλης Γλαμπεδάκης που είχε και την επιμέλεια της έρευνας.

Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

«Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%», παρατηρεί ο κ. Γλαμπεδάκης.

Και προσθέτει: «Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες. Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματικών δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας».

Η τηλεργασία και η τηλεκπαίδευση ήρθαν για να μείνουν

Τι δείχνει έρευνα του πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής

Οι έννοιες τηλεργασία και τηλεκπαίδευση δεν μπήκαν απλώς στη ζωή μας, μαζί με την πανδημία, αλλά παγιώθηκαν. Και παρά το ότι η διαδικασία αυτή έγινε υποχρεωτικά και μάλλον σπασμωδικά χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής, ούτε και κατάλληλης εκπαίδευσης φαίνεται ότι ήρθε για να μείνει.

Τουλάχιστον αυτό προκύπτει από έρευνα του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Μικρή «προϋπηρεσία»

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων.

Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμιά επαφή με τηλεργασία.

Περισσότερες οι γυναίκες

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Εύκολη προσαρμογή

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της. Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη, αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεεργαστούν και οι υπόλοιποι, σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

«Από αυτούς που τηλεεργάστηκαν μόνον το 12,4% επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεεργάζεται σε

πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας. Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες. Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίνεσθαι της χώρας όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη», υποστηρίζει μιλώντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, Μιχάλης Γλαμπεδάκης που είχε και την επιμέλεια της έρευνας.

Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

«Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%», παρατηρεί ο κ. Γλαμπεδάκης.

Και προσθέτει: «Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες. Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματικών δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας».

Η τηλεεκπαίδευση ως λύση ανάγκης

Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια την διαδικασία της μάθησης.

«Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών», εξηγεί στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο κ. Γλαμπεδάκης.

«Φυσικά, κάποιες δραστηριότητες γινόταν και πριν μέσω υπολογιστών, πχ υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγραφούν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της “ερώτησης”.

Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η τηλεκπαίδευση δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη δια ζώσης, όμως, “το μη χείρον βέλτιστον” στη δύσκολη κατάσταση που δημιουργήσε η πανδημία» προσθέτει.

Ωστόσο, με την τηλεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις.

«Σε καμιά περίπτωση η τηλεκπαίδευση δεν είναι το ίδιο αποδοτική, αν και το 8,8% των μαθητών και φοιτητών τη θεωρούν πιο αποδοτική. Από την προσωπική μου εμπειρία μετά τα τρία εξάμηνα τηλεκπαίδευσης, παρατηρώ ότι συμμετέχουν στο μάθημα περισσότεροι από όσους ερχόταν στις αίθουσες, τώρα συμμετέχουν περίπου 90 φοιτητές, ενώ στις αίθουσες ερχόταν περίπου 50. Όμως στην αίθουσα έβλεπα στα πρόσωπά τους την κατανόηση ή μη των λεγομένων, ενώ μέσω του υπολογιστή δεν βλέπω τίποτε. Στην αίθουσα αναπτύσσεται η αλληλοεπίδραση, ένας φοιτητής εξηγεί κάτι στον διπλανό του, δράση που δεν γίνεται μέσω των υπολογιστών. Πριν την πανδημία οι φοιτητές μπορούσαν να συναντήσουν τους καθηγητές στα γραφεία τους γεγονός που δεν γίνεται τώρα. Γι’ αυτό τόσο οι μαθητές όσο και οι φοιτητές προτιμούν τη δια ζώσης εκπαίδευση στη συντριπτική πλειοψηφία τους» καταλήγει ο κ. Γλαμπεδάκης.

Κορωνοϊός: Η τηλεργασία ήρθε για να μείνει

Τι δείχνει έρευνα του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής για τηλεργαζόμενους και τηλεμαθητές

Τον Μάρτιο του 2020 μαζί με το lockdown μας «συστήθηκαν» παράλληλα η τηλεργασία και η τηλεεκπαίδευση ξαφνικά, απότομα και υποχρεωτικά λόγω της πανδημίας, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς.

Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί. Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων. Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζόμενους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμιά επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της. Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη, αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεργαστούν και οι υπόλοιποι, σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

«Από αυτούς που τηλεργάστηκαν μόνον το 12,4% επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεργάζεται σε πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας. Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες. Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίνεσθαι της χώρας όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη», υποστηρίζει μιλώντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, Μιχάλης Γλαμπεδάκης που είχε και την επιμέλεια της έρευνας.

Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

«Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%», παρατηρεί ο κ. Γλαμπεδάκης.

Και προσθέτει: «Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες. Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των

εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματικών δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας».

Η τηλεκπαίδευση ως λύση ανάγκης

Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια την διαδικασία της μάθησης.

«Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών», εξηγεί στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο κ. Γλαμπεδάκης.

«Φυσικά, κάποιες δραστηριότητες γινόταν και πριν μέσω υπολογιστών, πχ υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγραφούν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της "ερώτησης". Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η τηλεκπαίδευση δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη δια ζώσης, όμως, "το μη χείρον βέλτιστον" στη δύσκολη κατάσταση που δημιουργήσε η πανδημία» προσθέτει.

Ωστόσο, με την τηλεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις.

«Σε καμιά περίπτωση η τηλεκπαίδευση δεν είναι το ίδιο αποδοτική, αν και το 8,8% των μαθητών και φοιτητών τη θεωρούν πιο αποδοτική. Από την προσωπική μου εμπειρία μετά τα τρία εξάμηνα τηλεκπαίδευσης, παρατηρώ ότι συμμετέχουν στο μάθημα περισσότεροι από όσους ερχόταν στις αίθουσες, τώρα συμμετέχουν περίπου 90 φοιτητές, ενώ στις αίθουσες ερχόταν περίπου 50. Όμως στην αίθουσα έβλεπα στα πρόσωπά τους την κατανόηση ή μη των λεγομένων, ενώ μέσω του υπολογιστή δεν βλέπω τίποτε. Στην αίθουσα αναπτύσσεται η αλληλοεπίδραση, ένας φοιτητής εξηγεί κάτι στον διπλανό του, δράση που δεν γίνεται μέσω των υπολογιστών. Πριν την πανδημία οι φοιτητές μπορούσαν να συναντήσουν τους καθηγητές στα γραφεία τους γεγονός που δεν γίνεται τώρα. Γι' αυτό τόσο οι μαθητές όσο και οι φοιτητές προτιμούν τη δια ζώσης εκπαίδευση στη συντριπτική πλειοψηφία τους» καταλήγει ο κ. Γλαμπεδάκης.

MENΟΥ Η τηλεργασία ήρθε για να μείνει: Τι δείχνει έρευνα για τηλεργαζόμενους και τηλεμαθητές

Τον Μάρτιο του 2020 μαζί με το lockdown μας «συστήθηκαν» παράλληλα η τηλεργασία και η τηλεεκπαίδευση ξαφνικά, απότομα και υποχρεωτικά λόγω της πανδημίας, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς. Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί.

Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων.

Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζόμενους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα.

Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμία επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της. Περίπου το ίδιο

ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη, αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεργαστούν και οι υπόλοιποι, σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

«Από αυτούς που τηλεργάστηκαν μόνον το 12,4% επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεργάζεται σε πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας.

Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες. Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίνεσθαι της χώρας όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη», υποστηρίζει μιλώντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, Μιχάλης Γλαμπεδάκης που είχε και την επιμέλεια της έρευνας. Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

«Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%», παρατηρεί ο κ.

Γλαμπεδάκης.

Και προσθέτει: «Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες. Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματικών δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας».

Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια την διαδικασία της μάθησης.

«Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να

γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών», εξηγεί στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο κ. Γλαμπεδάκης.

«Φυσικά, κάποιες δραστηριότητες γινόταν και πριν μέσω υπολογιστών, πχ υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγράψουν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της “ερώτησης”. Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η τηλεκπαίδευση δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη δια ζώσης, όμως, “το μη χείρον βέλτιστον” στη δύσκολη κατάσταση που δημιουργήσε η πανδημία» προσθέτει.

Ωστόσο, με την τηλεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις. «Σε καμιά περίπτωση η τηλεκπαίδευση δεν είναι το ίδιο αποδοτική, αν και το 8,8% των μαθητών και φοιτητών τη θεωρούν πιο αποδοτική. Από την προσωπική μου εμπειρία μετά τα τρία εξάμηνα τηλεκπαίδευσης, παρατηρώ ότι συμμετέχουν στο μάθημα περισσότεροι από όσους ερχόταν στις αίθουσες, τώρα συμμετέχουν περίπου 90 φοιτητές, ενώ στις αίθουσες ερχόταν περίπου 50. Όμως στην αίθουσα έβλεπα στα πρόσωπά τους την κατανόηση ή μη των λεγομένων, ενώ μέσω του υπολογιστή δεν βλέπω τίποτε. Στην αίθουσα αναπτύσσεται η αλληλοεπίδραση, ένας φοιτητής εξηγεί κάτι στον διπλανό του, δράση που δεν γίνεται μέσω των υπολογιστών. Πριν την πανδημία οι φοιτητές μπορούσαν να συναντήσουν τους καθηγητές στα γραφεία τους γεγονός που δεν γίνεται τώρα. Γι’ αυτό τόσο οι μαθητές όσο και οι φοιτητές προτιμούν τη δια ζώσης εκπαίδευση στη συντριπτική πλειοψηφία τους» καταλήγει ο κ. Γλαμπεδάκης.

Το άρθρο Η τηλεργασία ήρθε για να μείνει: Τι δείχνει έρευνα για τηλεεργαζόμενους και τηλεμαθητές δημοσιεύτηκε στο NewsIT .

Πανελλαδική έρευνα: Οι απόψεις εργαζομένων-μαθητών για τηλεργασία-τηλεκπαίδευση

Τον Μάρτιο του 2020 μαζί με το lockdown μας «συστήθηκαν» παράλληλα η τηλεργασία και η τηλεκπαίδευση ξαφνικά, απότομα και υποχρεωτικά λόγω της πανδημίας, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς. Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί. Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων. Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζόμενους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα.

Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμία επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της. Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη, αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεργαστούν και οι υπόλοιποι, σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη. «Από αυτούς που τηλεργάστηκαν μόνον το 12,4%

επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεργάζεται σε πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας. Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες. Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίγνεσθαι της χώρας όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη», υποστηρίζει μιλώντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, Μιχάλης Γλαμπεδάκης που είχε και την επιμέλεια της έρευνας. Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί. «Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%», παρατηρεί ο κ. Γλαμπεδάκης. Και προσθέτει: «Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες. Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματιών δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας». Η τηλεεκπαίδευση ως λύση ανάγκης Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια την διαδικασία της μάθησης. «Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών», εξηγεί στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο κ. Γλαμπεδάκης. «Φυσικά, κάποιες δραστηριότητες γινόταν και πριν μέσω υπολογιστών, πχ υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές

και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγράψουν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της “ερώτησης”. Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η τηλεεκπαίδευση δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη δια ζώσης, όμως, “το μη χείρον βέλτιστον” στη δύσκολη κατάσταση που δημιουργήσε η πανδημία» προσθέτει.

Ωστόσο, με την τηλεεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις. «Σε καμιά περίπτωση η τηλεεκπαίδευση δεν είναι το ίδιο αποδοτική, αν και το 8,8% των μαθητών και φοιτητών τη θεωρούν πιο αποδοτική. Από την προσωπική μου εμπειρία μετά τα τρία εξάμηνα τηλεεκπαίδευσης, παρατηρώ ότι συμμετέχουν στο μάθημα περισσότεροι από όσους ερχόταν στις αίθουσες, τώρα συμμετέχουν περίπου 90 φοιτητές, ενώ στις αίθουσες ερχόταν περίπου 50. Όμως στην αίθουσα έβλεπα στα πρόσωπά τους την κατανόηση ή μη των λεγομένων, ενώ μέσω του υπολογιστή δεν βλέπω τίποτε. Στην αίθουσα αναπτύσσεται η αλληλοεπίδραση, ένας φοιτητής εξηγεί κάτι στον διπλανό του, δράση που δεν γίνεται μέσω των υπολογιστών. Πριν την πανδημία οι φοιτητές μπορούσαν να συναντήσουν τους καθηγητές στα γραφεία τους γεγονός που δεν γίνεται τώρα. Γι’ αυτό τόσο οι μαθητές όσο και οι φοιτητές προτιμούν τη δια ζώσης εκπαίδευση στη συντριπτική πλειοψηφία τους» καταλήγει ο κ. Γλαμπεδάκης.

Πανεπιστημιακή έρευνα για την τηλεργασία και την τηλεκπαίδευση

Τον Μάρτιο του 2020 μαζί με το lockdown μας «συστήθηκαν» παράλληλα η τηλεργασία και η τηλεκπαίδευση ξαφνικά, απότομα και υποχρεωτικά λόγω της πανδημίας, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς. Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί. Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων. Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμία επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της. Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη, αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεεργαστούν και οι υπόλοιποι, σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

«Από αυτούς που τηλεργάστηκαν μόνον το 12,4% επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεργάζεται σε πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας. Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες. Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίγνεσθαι της χώρας όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη», υποστηρίζει μιλώντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, Μιχάλης Γλαμπεδάκης που είχε και την επιμέλεια της έρευνας.

Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

«Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%», παρατηρεί ο κ.

Γλαμπεδάκης.

Και προσθέτει: «Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες. Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματικών δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας».

Η τηλεεκπαίδευση ως λύση ανάγκης

Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια την διαδικασία της μάθησης.

«Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών», εξηγεί στο ΑΠΕ-ΜΠΕ

ο κ. Γλαμπεδάκης.

«Φυσικά, κάποιες δραστηριότητες γινόταν και πριν μέσω υπολογιστών, πχ υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγραφούν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της "ερώτησης". Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η τηλεκπαίδευση δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη δια ζώσης, όμως, "το μη χείρον βέλτιστον" στη δύσκολη κατάσταση που δημιουργήσε η πανδημία» προσθέτει.

Ωστόσο, με την τηλεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις. «Σε καμιά περίπτωση η τηλεκπαίδευση δεν είναι το ίδιο αποδοτική, αν και το 8,8% των μαθητών και φοιτητών τη θεωρούν πιο αποδοτική. Από την προσωπική μου εμπειρία μετά τα τρία εξάμηνα τηλεκπαίδευσης, παρατηρώ ότι συμμετέχουν στο μάθημα περισσότεροι από όσους ερχόταν στις αίθουσες, τώρα συμμετέχουν περίπου 90 φοιτητές, ενώ στις αίθουσες ερχόταν περίπου 50. Όμως στην αίθουσα έβλεπα στα πρόσωπά τους την κατανόηση ή μη των λεγομένων, ενώ μέσω του υπολογιστή δεν βλέπω τίποτε. Στην αίθουσα αναπτύσσεται η αλληλοεπίδραση, ένας φοιτητής εξηγεί κάτι στον διπλανό του, δράση που δεν γίνεται μέσω των υπολογιστών. Πριν την πανδημία οι φοιτητές μπορούσαν να συναντήσουν τους καθηγητές στα γραφεία τους γεγονός που δεν γίνεται τώρα. Γι' αυτό τόσο οι μαθητές όσο και οι φοιτητές προτιμούν τη δια ζώσης εκπαίδευση στη συντριπτική πλειοψηφία τους» καταλήγει ο κ.

Γλαμπεδάκης.

Πηγή: ΑΠΕ-ΜΠΕ

Πόσοι ήταν εξοικειωμένοι με την τηλεργασία πριν από την πανδημία - Τι δείχνει έρευνα για την Ελλάδα

Μόλις ένας στους έξι (17%) Έλληνες πολίτες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν από την εκδήλωση της πανδημίας (Μάρτιο του 2020) , όπως προκύπτει από σχετικά στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Αναλυτικά, τα αποτελέσματα της έρευνας έδειξαν τα εξής:

Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων. Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους. Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμιά επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της. Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη, αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεεργαστούν και οι υπόλοιποι, σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

«Από αυτούς που τηλεεργάστηκαν μόνον το 12,4% επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεεργάζεται σε πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας. Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες. Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίγνεσθαι της χώρας όπως

συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη», υποστηρίζει μιλώντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, Μιχάλης Γλαμπεδάκης που είχε και την επιμέλεια της έρευνας.

Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

«Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%», παρατηρεί ο κ.

Γλαμπεδάκης.

Και προσθέτει: «Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες. Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματικών δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας».

Η τηλεεκπαίδευση ως λύση ανάγκης

Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια την διαδικασία της μάθησης.

«Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών», εξηγεί στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο κ. Γλαμπεδάκης.

«Φυσικά, κάποιες δραστηριότητες γινόταν και πριν μέσω υπολογιστών, πχ υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγράψουν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της "ερώτησης".

Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η τηλεεκπαίδευση δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη δια

ζώσης, όμως, "το μη χείρον βέλτιστον" στη δύσκολη κατάσταση που δημιούργησε η πανδημία» προσθέτει.

Ωστόσο, με την τηλεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις. «Σε καμιά περίπτωση η τηλεκπαίδευση δεν είναι το ίδιο αποδοτική, αν και το 8,8% των μαθητών και φοιτητών τη θεωρούν πιο αποδοτική. Από την προσωπική μου εμπειρία μετά τα τρία εξάμηνα τηλεκπαίδευσης, παρατηρώ ότι συμμετέχουν στο μάθημα περισσότεροι από όσους ερχόταν στις αίθουσες, τώρα συμμετέχουν περίπου 90 φοιτητές, ενώ στις αίθουσες ερχόταν περίπου 50. Όμως στην αίθουσα έβλεπα στα πρόσωπά τους την κατανόηση ή μη των λεγομένων, ενώ μέσω του υπολογιστή δεν βλέπω τίποτε. Στην αίθουσα αναπτύσσεται η αλληλοεπίδραση, ένας φοιτητής εξηγεί κάτι στον διπλανό του, δράση που δεν γίνεται μέσω των υπολογιστών. Πριν την πανδημία οι φοιτητές μπορούσαν να συναντήσουν τους καθηγητές στα γραφεία τους γεγονός που δεν γίνεται τώρα. Γι' αυτό τόσο οι μαθητές όσο και οι φοιτητές προτιμούν τη δια ζώσης εκπαίδευση στη συντριπτική πλειοψηφία τους» καταλήγει ο κ.

Γλαμπεδάκης.

Πηγή: enikonomia.gr

Σχεδόν το 70% δούλεψε με τηλεργασία κάποια στιγμή στο lockdown

Έρευνα του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής καταγράφει πως το 63,2% των ερωτηθέντων δεν είχε καμία εμπειρία από τηλεργασία.

Καμία προηγούμενη εμπειρία με τηλεργασία δεν είχε το 63,2% των ερωτηθέντων σε έρευνα που εκπόνησε το Πανεπιστήμιο της Δυτικής Αττικής. Τα στοιχεία που παρουσιάζει το Πανεπιστήμιο, συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, όλες τις εθνικότητες, εκπαιδευτικά επίπεδα και επαγγελματικές κατηγορίες.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων.

Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμία επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της. Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη, αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεργαστούν και οι υπόλοιποι, σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

Τηλεργασία: «Ήρθε για να μείνει» - Τι δείχνει έρευνα για την Ελλάδα

Τι δείχνει έρευνα του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής για την τηλεργασία στην Ελλάδα. Τον Μάρτιο του 2020 μαζί με το lockdown μας «συστήθηκαν» παράλληλα η τηλεργασία και η τηλεκπαίδευση ξαφνικά, απότομα και υποχρεωτικά λόγω της πανδημίας, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς. Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί. Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων. Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμία επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της.

Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη, αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεεργαστούν και οι υπόλοιποι,

σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

«Από αυτούς που τηλεργάστηκαν μόνον το 12,4% επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεργάζεται σε πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας. Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες. Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίνεσθαι της χώρας όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη», υποστηρίζει μιλώντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής Μιχάλης Γλαμπεδάκης, ο οποίος είχε και την επιμέλεια της έρευνας.

Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον, σε διεθνείς μελέτες, ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

«Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%», παρατηρεί ο κ. Γλαμπεδάκης.

Και προσθέτει: «Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες. Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματικών δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας».

Η τηλεκπαίδευση ως λύση ανάγκης

Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια την διαδικασία της μάθησης.

«Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και

κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών», εξηγεί στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο κ. Γλαμπεδάκης.

«Φυσικά, κάποιες δραστηριότητες γινόταν και πριν μέσω υπολογιστών, π.χ. υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές, και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγράψουν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της "ερώτησης".

Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η τηλεκπαίδευση δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη δια ζώσης, όμως, "το μη χείρον βέλτιστον" στη δύσκολη κατάσταση που δημιούργησε η πανδημία», προσθέτει.

Ωστόσο, με την τηλεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις.

«Σε καμιά περίπτωση η τηλεκπαίδευση δεν είναι το ίδιο αποδοτική, αν και το 8,8% των μαθητών και φοιτητών τη θεωρούν πιο αποδοτική. Από την προσωπική μου εμπειρία μετά τα τρία εξάμηνα τηλεκπαίδευσης, παρατηρώ ότι συμμετέχουν στο μάθημα περισσότεροι από όσους ερχόταν στις αίθουσες, τώρα συμμετέχουν περίπου 90 φοιτητές, ενώ στις αίθουσες ερχόταν περίπου 50. Όμως στην αίθουσα έβλεπα στα πρόσωπά τους την κατανόηση ή μη των λεγομένων, ενώ μέσω του υπολογιστή δεν βλέπω τίποτε. Στην αίθουσα αναπτύσσεται η αλληλοεπίδραση, ένας φοιτητής εξηγεί κάτι στον διπλανό του, δράση που δεν γίνεται μέσω των υπολογιστών. Πριν την πανδημία οι φοιτητές μπορούσαν να συναντήσουν τους καθηγητές στα γραφεία τους γεγονός που δεν γίνεται τώρα. Γι' αυτό τόσο οι μαθητές όσο και οι φοιτητές προτιμούν τη δια ζώσης εκπαίδευση στη συντριπτική πλειοψηφία τους», καταλήγει ο κ.

Γλαμπεδάκης.

Πηγή: ΑΠΕ ΜΠΕ

ΤΗΛΕΡΓΑΣΙΑΤΗΛΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΕΡΕΥΝΑΕΛΛΑΔΑΕΙΔΗΣΕΙΣ

Τηλεργασία: «Ήρθε για να μείνει» - Τι δείχνει έρευνα για την Ελλάδα

Τι δείχνει έρευνα του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής για την τηλεργασία στην Ελλάδα. Τον Μάρτιο του 2020 μαζί με το lockdown μας «συστήθηκαν» παράλληλα η τηλεργασία και η τηλεκπαίδευση ξαφνικά, απότομα και υποχρεωτικά λόγω της πανδημίας, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς. Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί. Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων. Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμιά επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της.

Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη, αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεεργαστούν και οι υπόλοιποι,

«Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και

Τηλεργασία: Ήρθε για να μείνει – Τι δείχνει έρευνα του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής

Αβέβαιοι εμφανίζονται ακόμα εργαζόμενοι, αλλά και εργοδότες απέναντι στην τηλεργασία, ωστόσο διεθνείς μελέτες δείχνουν ότι ήρθε για να μείνει – Τι αναφέρει έρευνα του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής για την εξ αποστάσεως εργασία στην Ελλάδα

Μία νέα εργασιακή εμπειρία έφερε η πανδημία του νέου κορονοϊού, αφού από τον Μάρτιο του 2020 μαζί με το lockdown «συστήθηκαν» παράλληλα η τηλεργασία και η τηλεεκπαίδευση. Μάλιστα μελέτες από το εξωτερικό δείχνουν ότι η εξ αποστάσεως εργασία ήρθε για να μείνει καθώς έχει αποδειχθεί ότι περίπου το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί από απόσταση.

Διαβάστε ακόμη: Βορίδης για τηλεργασία στο Δημόσιο: Απολύτως φιλικό προς τον εργαζόμενο το θεσμικό πλαίσιο

Η τηλεργασία και η τηλεεκπαίδευση ήρθαν ξαφνικά, απότομα και υποχρεωτικά λόγω της πανδημίας, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς. Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί. Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής. Τι δείχνει έρευνα του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων. Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμία επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεεργαστεί, δηλαδή

σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή. Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη, δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της. Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη, αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεργαστούν και οι υπόλοιποι, σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

«Από αυτούς που τηλεργάστηκαν μόνον το 12,4% επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεργάζεται σε πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας. Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες. Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίνεσθαι της χώρας όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη», υποστηρίζει μιλώντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, Μιχάλης Γλαμπεδάκης που είχε και την επιμέλεια της έρευνας.

Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

«Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%», παρατηρεί ο κ.

Γλαμπεδάκης.

Και προσθέτει: «Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες.

Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματικών δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας».

Η τηλεεκπαίδευση ως λύση ανάγκης

Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια

την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια την διαδικασία της μάθησης.

«Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών», εξηγεί στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο κ. Γλαμπεδάκης.

«Φυσικά, κάποιες δραστηριότητες γίνονται και πριν μέσω υπολογιστών, π.χ. υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγράψουν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της "ερώτησης". Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η τηλεεκπαίδευση δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη δια ζώσης, όμως, "το μη χείρον βέλτιστον" στη δύσκολη κατάσταση που δημιουργήσε η πανδημία» προσθέτει.

Ωστόσο, με την τηλεεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις.

«Σε καμιά περίπτωση η τηλεεκπαίδευση δεν είναι το ίδιο αποδοτική, αν και το 8,8% των μαθητών και φοιτητών τη θεωρούν πιο αποδοτική. Από την προσωπική μου εμπειρία μετά τα τρία εξάμηνα τηλεεκπαίδευσης, παρατηρώ ότι συμμετέχουν στο μάθημα περισσότεροι από όσους ερχόταν στις αίθουσες, τώρα συμμετέχουν περίπου 90 φοιτητές, ενώ στις αίθουσες ερχόταν περίπου 50. Όμως στην αίθουσα έβλεπα στα πρόσωπά τους την κατανόηση ή μη των λεγομένων, ενώ μέσω του υπολογιστή δεν βλέπω τίποτε. Στην αίθουσα αναπτύσσεται η αλληλεπίδραση, ένας φοιτητής εξηγεί κάτι στον διπλανό του, δράση που δεν γίνεται μέσω των υπολογιστών. Πριν την πανδημία οι φοιτητές μπορούσαν να συναντήσουν τους καθηγητές στα γραφεία τους γεγονός που δεν γίνεται τώρα. Γι' αυτό τόσο οι μαθητές όσο και οι φοιτητές προτιμούν τη δια ζώσης εκπαίδευση στη συντριπτική πλειοψηφία τους» καταλήγει ο κ. Γλαμπεδάκης.

Τηλεργασία: Ήρθε για να μείνει – Τι δείχνει νέα έρευνα

ΦΩΤ. SHUTTERSTOCK

Newsroom

Τον Μάρτιο του 2020 με την επιβολή του lockdown, μπήκαν ξαφνικά στη ζωή μας η τηλεργασία και η τηλεεκπαίδευση, χωρίς να υπάρχει περίοδος προσαρμογής για τους εργαζόμενους, τις επιχειρήσεις, τους μαθητές και τους γονείς.

Η κατάσταση ήταν ακόμα πιο περίπλοκη για τους εργαζόμενους γονείς που χρειάστηκε να προσαρμόσουν εκ νέου επαγγελματική και οικογενειακή ζωή σε πρωτόγνωρες συνθήκες.

□ Διαβάστε επίσης: Τι είναι και πώς λειτουργούν οι υπερωρίες και η διευθέτηση του χρόνου εργασίας;

Η πανδημία διαμόρφωσε ένα ριζικά διαφορετικό τοπίο και ανάγκασε τον εργασιακό κόσμο να αναδιοργανωθεί και να προσαρμοστεί. Η τηλεργασία στην Ελλάδα ξεκίνησε με τους περισσότερους εργαζόμενους να μην έχουν καμία προηγούμενη εμπειρία, την ώρα που περίπου το μισό εργατικό δυναμικό και κυρίως οι γυναίκες χρειάστηκε να τηλεεργαστούν, όπως δείχνουν τα στοιχεία της έρευνας του Πανεπιστημίου της Δυτικής Αττικής.

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στην έρευνα του Πανεπιστημίου συλλέχθηκαν από όλη τη χώρα, από όλες τις διοικητικές περιφέρειες, από μικρά χωριά έως μεγάλες πόλεις, από όλες τις ηλικίες 12 έως 98 ετών, όλες τις εθνικότητες, όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα και τις επαγγελματικές κατηγορίες, και όλα τα θρησκευτικά δόγματα. Τα ερωτηματολόγια ήταν ηλεκτρονικά και ανώνυμα. Από τα ληφθέντα αξιοποιήσιμα ήταν τα 5.693.

Σύμφωνα με την έρευνα μόνο ένας στους έξι (17%) Έλληνες είχε εμπειρία τηλεργασίας πριν την πανδημία. Οι άνδρες είχαν λίγο μεγαλύτερη εμπειρία τηλεργασίας από τις γυναίκες. Οι κάτοικοι των κωμοπόλεων και των μικρών πόλεων είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από τους κατοίκους των χωριών και των μεγάλων αστικών κέντρων.

□ Διαβάστε ακόμη: Εργασιακό νομοσχέδιο: Κατατέθηκε με σημαντικές αλλαγές

Παράλληλα, εργαζόμενοι υψηλού μορφωτικού επιπέδου είχαν σημαντικά μεγαλύτερη εμπειρία από εργαζομένους χαμηλότερου επιπέδου, ενώ άτομα με αναπηρίες είχαν πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τα άτομα με άλλα προβλήματα υγείας και ακόμα μεγαλύτερη από άτομα χωρίς προβλήματα. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αυτοαπασχολούμενοι είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και αυτοαπασχολούμενοι 36-65 χρόνων και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι 18-35 χρόνων είχαν τη μεγαλύτερη εμπειρία στον κλάδο τους.

Συγκεκριμένα, το 17,1% των τηλεεργαζομένων δήλωσε ότι είχε κάποια εξοικείωση με αυτήν την μορφή εργασίας, το 19,7% είχε μια μικρή εμπειρία και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας, 63,2%, δεν είχε καμιά επαφή με τηλεργασία.

Ως προς τον αριθμό των ατόμων που τηλεεργάστηκαν, το ποσοστό προσεγγίζει το ήμισυ του εργατικού δυναμικού. Ταυτόχρονα, όπως δείχνει η έρευνα, περισσότερες γυναίκες τηλεεργάζονται από άνδρες, ενώ οι κάτοικοι χωριών μέχρι 500 κατοίκων είναι οι λιγότεροι που τηλεεργάζονται.

Ειδικότερα, το 45,8% των πολιτών «αναγκάστηκε» να εργαστεί αρκετές φορές εξ αποστάσεως, το 22,2% μερικές φορές και το 32% δεν χρειάστηκε ή δεν μπόρεσε να τηλεεργαστεί, δηλαδή σχεδόν το 70% των εργαζομένων εργάστηκε εξ αποστάσεως.

Οι απόψεις όσων τηλεεργάστηκαν για τη νέα αυτή μορφή εργασίας είναι μάλλον μοιρασμένες ως προς τον βαθμό δυσκολίας της αν και οι περισσότεροι φαίνεται να προτιμούν την παραδοσιακή μορφή.

Το 12,8% των εργαζομένων με τηλεργασία τη θεωρεί πολύ εύκολη και το 17,7% εύκολη,

δηλαδή εργάζεται χωρίς κανένα άγχος ή πρόβλημα. Ουσιαστικά, το 30,5% των εργαζομένων με τηλεργασία δεν έχουν κανένα πρόβλημα στην πραγματοποίησή της. Περίπου το ίδιο ποσοστό (31,9%) τη θεωρεί μέτριας ευκολίας/δυσκολίας, με την εκτίμηση ότι δεν είναι εύκολη, αλλά καταφέρνουν με κάποια προσπάθεια να τηλεργαστούν και οι υπόλοιποι, σε ποσοστό 37,6%, τη θεωρούν δύσκολη έως αδύνατη.

«Από αυτούς που τηλεργάστηκαν μόνον το 12,4% επιθυμεί να συνεχίσει να τηλεργάζεται σε πλήρες ωράριο και το 47,4% δήλωσε ότι δεν το επιθυμεί. Τέσσερις στους δέκα (40,2%) δήλωσαν ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τηλεργάζονται ανάλογα με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας. Είναι φανερό πως οι εργαζόμενοι νοιώθουν αβέβαιοι και ανασφαλείς για τις συνθήκες που θα διαμορφωθούν στη νέα μορφή εργασίας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στους εργοδότες. Σιγά-σιγά θα αποκατασταθεί εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων και εργοδοτών και η τηλεργασία θα αυξήσει τη συμμετοχή της στο εργασιακό γίνεσθαι της χώρας όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα κράτη», υποστηρίζει μιλώντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, Μιχάλης Γλαμπεδάκης που είχε και την επιμέλεια της έρευνας.

Αν και οι εργαζόμενοι, αλλά και οι εργοδότες είναι ακόμα αβέβαιοι και αισθάνονται ανασφαλείς απέναντι στην εξ' αποστάσεως εργασία, φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σε διεθνείς μελέτες ότι η πανδημία έδειξε ένα νέο δρόμο και σε αυτόν τον τομέα και ότι το εργασιακό τοπίο έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί.

«Μεγάλη έρευνα στις ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2020 έδειξε ότι το 38% των οικονομικών δραστηριοτήτων μπορεί να πραγματοποιηθεί εκτός του τόπου φυσικής εργασίας. Στην Ελλάδα, από τους ήδη τηλεργαζόμενους το 34,1% είναι απολύτως υπέρ της τηλεργασίας και μόνο το 22,3% απολύτως εναντίον. Οι υπόλοιποι είναι είτε αδιάφοροι είτε μερικώς υπέρ. Αυτό δείχνει ότι η τηλεργασία θα παραμείνει στη χώρα μας, δειλά στην αρχή πιο έντονα σε μερικά χρόνια. Υπάρχουν επαγγέλματα κύρια του τριτογενή τομέα, που μπορούν να πραγματοποιηθούν εξ αποστάσεως κατά περίπου 90% με ελάχιστη φυσική παρουσία (π.χ. μελετητές, συγγραφείς, μεταφραστές, λογιστές, δημοσιογράφοι κ.ά.). Σε άλλες χώρες η τηλεργασία πραγματοποιείται ήδη σε μόνιμη βάση, όπως σε Ολλανδία και Σουηδία πάνω από 37%, στο Λουξεμβούργο 33%, στη Φιλανδία 32%, στη Δανία 28% και στο Ηνωμένο Βασίλειο 26%», παρατηρεί ο κ. Γλαμπεδάκης.

Και προσθέτει: «Σύμφωνα με μελέτες που έχουν γίνει στο εξωτερικό υπάρχει μια αμφισβήτηση για την εφαρμογή της τηλεργασίας από κάποιους εργαζόμενους και από κάποιους εργοδότες. Οι μεν εργαζόμενοι θεωρούν ότι διαπλέκεται η προσωπική τους ζωή με την επαγγελματική, οι δε εργοδότες ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους και τεμπελιάζουν. Πιστεύουμε ότι η πανδημία έδωσε την ευκαιρία και στους μεν και στους δε να διαπιστώσουν τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της μορφής απασχόλησης και να καταλήξουν σε συμπεράσματα εκ των γεγονότων. Ένα είναι πάντως το βέβαιο: Η τηλεργασία μπήκε στη ζωή μας και θα μείνει. Με την πάροδο του χρόνου θα αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων, και ένα μικρό στην αρχή, μεγαλύτερο στη συνέχεια μέρος επαγγελματικών δραστηριοτήτων, θα πραγματοποιείται πλέον εκτός του φυσικού χώρου εργασίας».

Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά σε σχέση με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση που εφαρμόστηκε κυρίως ως λύση ανάγκης, αφού σύμφωνα με μελέτες, ειδικούς αλλά και την ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα παγκοσμίως, είναι πολύ δύσκολο να υποκαταστήσει ικανοποιητικά την φυσική σχέση μαθητή-εκπαιδευτικού, αλλά και την αλληλεπίδραση των μαθητών μέσα στο σχολικό περιβάλλον, η οποία παρουσιάζει μεγάλο αριθμό πλεονεκτημάτων για τους μαθητές και την ίδια την διαδικασία της μάθησης.

«Στα νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα νήπια και οι μαθητές έρχονται σε επαφή

με την προσωπικότητα του εκπαιδευτικού την οποία εν πολλοίς αντιγράφουν. Στα σχολεία αυτά διαπλάθονται οι προσωπικότητες και οι συνειδήσεις των παιδιών. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσω υπολογιστών. Στα πανεπιστήμια μεταδίδονται επιστημονικά ερεθίσματα και κεντρίζονται οι επιστημονικές ευαισθησίες και ανησυχίες των φοιτητών», εξηγεί στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο κ. Γλαμπεδάκης.

«Φυσικά, κάποιες δραστηριότητες γίνονται και πριν μέσω υπολογιστών, πχ υποβολή εργασιών από φοιτητές σε καθηγητές και επιστροφές των σχολίων στους φοιτητές από τους καθηγητές και θα εξακολουθήσουν να γίνονται. Επίσης θετικό στοιχείο είναι η ασύγχρονη παρακολούθηση ειδικά για εργαζόμενους φοιτητές μπορούν να εγγραφούν το μάθημα και να το παρακολουθήσουν αργότερα, όμως αυτό τους στερεί τη δυνατότητα της “ερώτησης”.

Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η τηλεεκπαίδευση δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη δια ζώσης, όμως, “το μη χείρον βέλτιστον” στη δύσκολη κατάσταση που δημιουργήσε η πανδημία» προσθέτει.

Ωστόσο, με την τηλεεκπαίδευση σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκε ο αριθμός των φοιτητών που συμμετείχαν στο μάθημα, καθώς δεν υπήρχαν πλέον πολλά από τα συνηθισμένα εμπόδια που δεν αφήνουν τους φοιτητές να πάνε στα αμφιθέατρα και παράλληλα λόγω του lockdown οι φοιτητές είχαν πολύ λιγότερα πράγματα να τους αποσπούν την προσοχή από τις παραδόσεις.

«Σε καμιά περίπτωση η τηλεεκπαίδευση δεν είναι το ίδιο αποδοτική, αν και το 8,8% των μαθητών και φοιτητών τη θεωρούν πιο αποδοτική. Από την προσωπική μου εμπειρία μετά τα τρία εξάμηνα τηλεεκπαίδευσης, παρατηρώ ότι συμμετέχουν στο μάθημα περισσότεροι από όσους ερχόταν στις αίθουσες, τώρα συμμετέχουν περίπου 90 φοιτητές, ενώ στις αίθουσες ερχόταν περίπου 50. Όμως στην αίθουσα έβλεπα στα πρόσωπά τους την κατανόηση ή μη των λεγομένων, ενώ μέσω του υπολογιστή δεν βλέπω τίποτε. Στην αίθουσα αναπτύσσεται η αλληλοεπίδραση, ένας φοιτητής εξηγεί κάτι στον διπλανό του, δράση που δεν γίνεται μέσω των υπολογιστών. Πριν την πανδημία οι φοιτητές μπορούσαν να συναντήσουν τους καθηγητές στα γραφεία τους γεγονός που δεν γίνεται τώρα. Γι’ αυτό τόσο οι μαθητές όσο και οι φοιτητές προτιμούν τη δια ζώσης εκπαίδευση στη συντριπτική πλειοψηφία τους» καταλήγει ο κ. Γλαμπεδάκης.

Με πληροφορίες από ΑΠΕ – ΜΠΕ

Μνημόνιο Συνεργασίας του ΠΑΔΑ με την Γενική Γραμματεία Επαγγελματικής Εκπαίδευσης, Κατάρτισης, Διά Βίου Μάθησης και Νεολαίας του ΥΠΑΙΘ

Μνημόνιο Συνεργασίας υπέγραψαν σήμερα ο Πρύτανης του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής καθηγητής Παναγιώτης Καλδής, με τον Γενικό Γραμματέα Επαγγελματικής Εκπαίδευσης, Κατάρτισης, Διά Βίου Μάθησης και Νεολαίας του υπουργείου Παιδείας Γεώργιο Βούτσινο. Σκοπός του Μνημονίου είναι ο σχεδιασμός, ο προγραμματισμός, ο συντονισμός, η ανάπτυξη προτάσεων για την υλοποίηση δράσεων που θα εφαρμόζονται σε όλα τα στάδια της επαγγελματικής εκπαίδευσης, της επαγγελματικής κατάρτισης, διά βίου μάθησης και νεολαίας, προκειμένου:

- α) να διασφαλίζονται ίσες ευκαιρίες για όλους ανεξαιρέτως τους νέους, χωρίς διακρίσεις και αποκλεισμούς,
- β) να εξασφαλίζεται η βέλτιστη ικανοποίηση των αναγκών του ατόμου σε σχέση με τις εκάστοτε υφιστάμενες ανάγκες της αγοράς εργασίας και της ελληνικής οικονομίας,
- γ) να αναπτυχθεί ένα ανθρώπινο κεφάλαιο ανταγωνιστικό, τόσο σε εθνικό όσο και σε διεθνές επίπεδο.

Ο Πρύτανης του ΠΑΔΑ ευχαρίστησε τον Γενικό Γραμματέα Δρ. Γεώργιο Βούτσινο για την παρουσία του και την προοπτική για συνεργασία. Αναφέρθηκε στην εμπειρία, τις υποδομές και στις δυνατότητες του Ιδρύματος για την κάλυψη εκπαιδευτικών και ερευνητικών αναγκών κοινού ενδιαφέροντος που σχετίζονται με τον θεσμικό ρόλο και την ιδιαίτερη αποστολή της Γενικής Γραμματείας.

Ιδιαίτερη αναφορά έγινε σε καινοτόμες γνώσεις, ικανότητες και δεξιότητες σχετικά με σύγχρονα και διανοιγόμενα αντικείμενα επιστημών (Science), τεχνολογίας (Technology), μηχανικής (Engineering), τέχνης (Art) και μαθηματικών (Mathematics), καλύπτοντας τα επιμέρους γνωσιολογικά πεδία των έξι Σχολών του ΠΑΔΑ, που μπορούν να αξιοποιηθούν από την Γενική Γραμματεία.

Ο Γενικός Γραμματέας Δρ. Γεώργιος Βούτσινος εξήρε την εξωστρέφεια και την ταχεία ανάπτυξη του Πανεπιστημίου, επισημαίνοντας τον καθοριστικό του ρόλο στην τριτοβάθμια εκπαίδευση και τη διασύνδεσή του με την κοινωνία, την φυσιογνωμία του ως «πράσινο πανεπιστήμιο», όπως και την συμβολή του στην ευόδωση και την επιτάχυνση της υλοποίησης του προγραμματικού περιεχομένου της Γενικής Γραμματείας Επαγγελματικής Εκπαίδευσης, Κατάρτισης, Διά Βίου Μάθησης & Νεολαίας.

Με στόχο τη μεγιστοποίηση της αποτελεσματικότητας στη συνεργασία των δύο φορέων, πρόκειται άμεσα να συγκροτηθεί Επιτροπή Συνεργασίας και Παρακολούθησης με συμμετοχή εκπροσώπων και των δύο φορέων.

Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής Παναγιώτης Καλδής Γιώργος Βουτσινός

Κατάργηση 37 τμημάτων: Τηλε-συνάντηση 11 Πρυτάνεων

Άτυπη διαδικτυακή συνάντηση θα πραγματοποιήσουν σήμερα οι Πρυτάνεις των έντεκα Πανεπιστημίων, που θίγονται από την υπό κατάργηση των 37 τμημάτων που θεσπίστηκαν με το νόμο “Γαβρόγλου” και αναστάλη η έναρξη λειτουργίας με νόμο της Ν. Κεραμέως.

ΠΑΤΗΣΤΕ ΕΔΩ ΓΙΑ ΝΑ ΔΕΙΤΕ ΤΑ 37 ΤΜΗΜΑΤΑ

Όπως ήδη έχει δημοσιεύσει το esos η απόφαση της Κυβέρνησης είναι οριστική για την Σ διαγραφή των 37 νέων τμημάτων “Γαβρόγλου”

Η ΕΘΑΑΕ το μοναδικό φάκελο που εξετάζει είναι του τμήματος Πολιτικών Δημόσιας Υγείας του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής με κατεύθυνση να συγχωνευθεί με άλλο τμήμα του ίδιου Ιδρύματος και να διατηρηθεί ο ιστορικός χαρακτήρας της Σχολής Δημόσιας Υγείας που ιδρύθηκε το 1929 από τον Ελ. Βενιζέλο.

Η Νίκη Κεραμέως έκανε λόγο για δημιουργία νέων τμημάτων από τον Κ. Γαβρόγλου, προεκλογικά, για ψηφοθηρικούς λόγους, δίχως προηγούμενο σχεδιασμό και επαρκή τεκμηρίωση.

Τα εν λόγω τμήματα, σύμφωνα με την Νίκη Κεραμέως, δημιουργήθηκαν:

- χωρίς συγκεκριμένα ακαδημαϊκά κριτήρια,

- χωρίς να έχουν προηγηθεί οι απαιτούμενες μελέτες σκοπιμότητας και βιωσιμότητας,

- χωρίς συνεκτικό σχεδιασμό,

- χωρίς καν την προηγούμενη γνώμη της Ανεξάρτητης Αρχής Διασφάλισης και Πιστοποίησης της Ποιότητας στην Ανώτατη Εκπαίδευση (ΑΔΙΠ), ενώ ο νόμος προέβλεπε τη συμβολή και της αρχής αυτής σε τέτοιου είδους αποφάσεις,

- ενίοτε και με βουλευτικές τροπολογίες της τελευταίας στιγμής,

υποτιμώντας έτσι τα Ιδρύματά μας και τις δυνατότητες του εκπαιδευτικού μας συστήματος.

Σύνοδος Πρυτάνεων

1. ΝΕΑ ΠΡΟΤΑΣΗ ΓΙΑ ΤΑ ΥΠΟ ΑΝΑΣΤΟΛΗ ΤΜΗΜΑΤΑ ΑΕΙ

Μέσο: ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Ημ. Έκδοσης: . . . 10/06/2021 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 10/06/2021

Σελίδα: 1

Νέα πρόταση για τα υπό αναστολή τμήματα ΑΕΙ

Από τους πρυτάνεις

Να μη ληφθεί οριζόντια απόφαση για τα 37 υπό αναστολή τμήματα ΑΕΙ ζητούν ορισμένοι από τους πρυτάνεις των πανεπιστημίων αυτών. Ήδη έχουν υποβληθεί εκθέσεις βιωσιμότητας για κάποια τμήματα και ζητείται η αξιολόγησή τους πριν από τη λήψη οριστικών αποφάσεων. **Σελ. 5**

Νέες προτάσεις για υπό αναστολή τμήματα ΑΕΙ

Του **ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΛΑΚΑΣΑ**

Διάλογο για την εξεύρεση συναινετικής λύσης ζητούν από το υπουργείο Παιδείας πρυτάνεις που έχουν τμήματα μεταξύ των 37 υπό αναστολή, τα οποία οδεύουν σε κατάργηση. Χθες έγινε άτυπη συνάντηση των δέκα πρυτάνεων, στην οποία κατεγράφησαν οι διαθέσεις των ΑΕΙ.

Ειδικότερα, ο λόγος είναι για τμήματα που νομοθετήθηκαν από την προηγούμενη κυβέρνηση τον Απρίλιο του 2019 και επρόκειτο να λειτουργήσουν το ακαδημαϊκό έτος 2020-2021 ή το 2021-2022. Ωστόσο, ετέθησαν σε αναστολή από τη νυν κυβέρνηση με στόχο να αξιολογηθούν οι εκθέσεις βιωσιμότητας τους από την Εθνική Αρχή Ανώτατης Εκπαίδευσης (ΕΘΑ-ΑΕ), η οποία θα εισηγούνταν στην ηγεσία του υπουργείου. Όμως, όπως παρουσίασε η «Κ» (φύλλο 27/5), πολιτική απόφαση της υπουργού Παιδείας Νίκης Κεραμέως είναι να μην προχωρήσουν τώρα τα 37 τμήματα και όλα να συζητηθούν στο ευρύτερο πλαίσιο αναδιάρθρωσης του χάρτη της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης από τον Σεπτέμβριο. Τον σχεδιασμό θα επηρεάσει και η ύπαρξη ελάχισης βάσης εισαγωγής στα ΑΕΙ, που θα έχει ως συνέπεια να μείνουν κενές θέσεις εισακτέων σε περιφερειακά ΑΕΙ.

Χθες, το θέμα συζητήσαν οι πρυτάνεις των 10 από τα 11 πανεπιστήμια που έχουν τμήμα μεταξύ των 37. Δεν μετείχε ο πρύτανης του Πανεπιστημίου Πατρών, η Σύγκλητος του οποίου έχει ήδη καταθέσει τον στρατηγικό σχεδιασμό για την αναδιάρθρωση τμημάτων του ιδρύματος, και είχε δύο τμήματα μεταξύ των 37.

Μεταξύ των δέκα πρυτάνεων κατεγράφησαν διαφορετικές προτεραιότητες. Σύμφωνα με πληροφορίες της «Κ», οι ηγεσίες του Διεθνούς Πανεπιστημίου Ελλάδος (με τέσσερα τμήματα μεταξύ των 37), του Πανεπιστημίου Δυτικής Μακεδονίας (έξι τμήματα), του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων (τρία τμήματα) και του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας (τρία τμήματα) δηλώνουν πως δεν είναι άμεση προτεραιότητά τους η λειτουργία νέων τμημάτων.

Αρα απομένουν 19 τμήματα από τα 37, τα οποία μοιρά-

Το Γεωπονικό Πανεπιστήμιο Αθηνών εστιάζει στη λειτουργία τμήματος Διαπολογίας και Κτηνιατρικής.

Εκθέσεις βιωσιμότητας έχουν καταθέσει ορισμένοι πρυτάνεις, που ζητούν να μη ληφθεί οριζόντια απόφαση.

ζονται στο Γεωπονικό Πανεπιστήμιο Αθηνών (τέσσερα), στο Πανεπιστήμιο Αθηνών (τρία), στο Ελληνικό Μεσογειακό Πανεπιστήμιο (έξι), στο Ιόνιο (δύο), στο Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής (ένα) και στο Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου (τρία). Από αυτά, οι πρυτάνεις των ΑΕΙ αυτών ζήτησαν να μην υπάρξει οριζόντια απόφαση για όλα τα τμήματα, αλλά να αξιολογηθούν οι προτάσεις σε συνεργασία με την ΕΘΑΑΕ. Ηδη έχουν υποβληθεί εκθέσεις βιωσιμότητας για κάποια τμήματα. Μάλιστα, οι πρυτάνεις ζητούν να γίνουν συζητήσεις και για κάποια μόνο τμήματα εκ των 19. Ενδεικτικά, το Γεωπονικό εστιάζει στη λειτουργία Διαπολογίας και Κτηνιατρικής, ενώ αντιπροτείνει τη δημιουργία ξενόγλωσσου τμήματος Παράκτιας Ανάπτυξης και Υδροβιολογίας στη Στυλίδα. Την ίδια στιγμή αναφέρεται ότι πρόθεση του υπουργείου Παιδείας είναι να διατηρηθεί ο ιστορικός χαρακτήρας της Σχολής Δημόσιας Υγείας, που ιδρύθηκε το 1929.

Διεθνές Συνέδριο του ELWB (USA) σε συνεργασία με το ΠΑΔΑ και το ICPEL (USA)

Το τριήμερο Διεθνές Συνέδριο (Biennial Meeting) του αμερικανικού φορέα «Εκπαιδευτικοί Ηγέτες Χωρίς Σύνορα» («Educational Leaders Without Borders/ELWB») σε συνεργασία με το Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής και τον αμερικάνικο οργανισμό «Το Διεθνές Συμβούλιο Καθηγητών ΑΕΙ Εκπαιδευτικής Ηγεσίας» (The International Council of Professors of Educational Leadership/ICPEL), πραγματοποιήθηκε με ιδιαίτερη επιτυχία και με την συμμετοχή δεκάδων συνέδρων από όλο τον πλανήτη.

Το συνέδριο πραγματοποιήθηκε εξ ολοκλήρου διαδικτυακά, λόγω του COVID 19,

<http://www.educationalleaderswithoutborders.com/pictures.html>

Ωστόσο, σε δύο χρόνια (2023), αναμένεται να πραγματοποιηθεί στην Αθήνα, με φυσική παρουσία, στις εγκαταστάσεις του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής.

Στο συνέδριο αναπτύχθηκαν θεματικά πεδία όπως: α) η τεχνητή νοημοσύνη, η ανθρώπινη υπηρεσία και ο εκπαιδευτικός ηγέτης, β) η ανθρώπινη διαφορετικότητα, η δικαιοσύνη και η συμπερίληψη και γ) η κλιματική αλλαγή και ο ρόλος των εκπαιδευτικών ηγετών.

Στο πλαίσιο της διεθνούς συνάντησης, αναγνωρίστηκε η εξαιρετική ηγεσία στο Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής και απονεμήθηκαν στον Πρύτανη του ΠΑΔΑ Καθηγητή Παναγιώτη Ε. Καλδή «Πιστοποιητικό Αριστείας στην Πανεπιστημιακή Ηγεσία» («Certificate of Excellence in University Leadership») από το ICPEL και «Τιμητικό Βραβείο Αριστείας στην Εκπαιδευτική Ηγεσία» (Honorary Award of Educational Leadership Excellence) από τον ELWB.

Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής

Το ΠΑΔΑ ενεργά υποστηρίζει την Έκθεση SYMBOLS & Iconic Ruins στο Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης

137 καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες και θεωρητικοί των τεχνών από την Ελλάδα και το εξωτερικό παρουσιάζουν 110 έργα στην Αίθουσα Περιοδικών εκθέσεων (-1) του Εθνικού Μουσείου Σύγχρονης Τέχνης (ΕΜΣΤ) από τις 27 Μαΐου έως τις 20 Αυγούστου 2021. Η έκθεση με τίτλο SYMBOLS & Iconic Ruins διερευνά τους τρόπους που αντιλαμβανόμαστε, και προσεγγίζουμε τα ισχυρά πολιτισμικά σύμβολα, συγκεντρώνοντας υπό ένα κοινό νοηματικό πλαίσιο σύγχρονα έργα τέχνης και αρχιτεκτονικής από σημαντικούς καλλιτέχνες και αρχιτέκτονες από την Ελλάδα και το εξωτερικό. Πρόκειται για ένα εγχείρημα σύνθεσης διαφορετικών εκδοχών της έννοιας του συμβόλου, μέσα από εκλεκτικές συγγένειες και κοινά χαρακτηριστικά, ανεξάρτητα από το εάν οι πηγές και οι διαδικασίες παραγωγής των συμβόλων διαφέρουν ριζικά μεταξύ τους. Πέρα από τα αυτόνομα έργα, τα οποία σχολιάζουν στοχαστικά τη σχέση της καλλιτεχνικής και αρχιτεκτονικής δημιουργίας με τα σύμβολα, στον κεντρικό κορμό της έκθεσης παρουσιάζονται τρία διακριτά και αλληλένδετα σύνολα: η Ακρόπολη των Αθηνών, η μεταπολεμική αρχιτεκτονική παραγωγή της Κεντρικής Ευρώπης και αναφορές στο Τείχος του Βερολίνου. Όπως αναφέρει ο επιμελητής της έκθεσης Παναγιώτης Πάγκαλος: «Στόχος είναι να δομηθεί ένας ιδιόμορφος διάλογος μεταξύ διαφορετικών ερειπίων με επίκαιρη συμβολική αξία.»

Πολλά έργα δημιουργήθηκαν ειδικά για την έκθεση και θα παρουσιαστούν για πρώτη φορά, ενώ θα προβάλλονται ντοκιμαντέρ αρχιτεκτονικής και τέχνης καθώς και σπάνιο υλικό αρχείου. Παράλληλα δημιουργήθηκε και η ψηφιακή εκδοχή της έκθεσης, σε τρισδιάστατη αλληλεπιδραστική απεικόνιση, στα ελληνικά και τα αγγλικά, προκειμένου να είναι προσβάσιμη ψηφιακά στο κοινό.

Συμμετέχοντες συγγραφείς, καλλιτέχνες και αρχιτέκτονες

Austin + Mergold - Jason Austin & Aleksandr Mergold, Armand Biglari, Mario Botta, Peter Eisenman, Alberto Ferlenga, Studio FUKSAS - Massimiliano & Doriana Fuksas, LGSMA - Luca Galofaro, Gianluca Fontana, Kalos & Klio, Thilo Krense, GRAFT - Lars Krückeberg, Wolfram Putz & Thomas Willemeit, Fabio Marroni, J. MAYER H. und Partner, Laurie Olin, Hyung-Geun Park, Franco Perrotti, Renzo Piano Building Workshop, Heike Schuppelius, Yvonne Smink, Petr Vorlík, Δημήτριος Αγαθόπουλος, Ανδρέας Αγγελιδάκης, Αρετή Αδαμοπούλου, Σταύρος Αλιφραγκής, Αριστείδης Αντονάς, Άγγελος Αντωνόπουλος, Κωστής Βελώνης, Αριάδνη Βοζάνη, Χρύσα Βουδούρη, Αργυρώ Γαλάνη, Γιούλη Γεωργοσοπούλου, Ελεάνα Γιαλούρη, Δημήτρης Γιαννίσης, Σωκράτης Γιαννούδης, Βασίλης Γκανιάτσας, object-e architecture - Δημήτρης Γουρδούκης & Κατερίνα Τρυφωνίδου, Σταύρος Γυφτόπουλος, Αριστοτέλης Δημητρακόπουλος, Κατερίνα Ζαφειροπούλου, Δημήτρης Ησαΐας, Νίκος Καλογήρου, Κωνσταντίνος Κανελλόπουλος, Πανίτα Καραμανέα, Νεφέλη Εκάτη Κατσαρού, Ηλίας Καφούρος, ΓΡΑΦΕΙΟ ΚΙΖΗ - Γιάννης Κίζης, Κωσταντής Κίζης, Σπύρος Κίζης, Αντώνης Κιουρκτσής, Μυρτώ Κιούρτη, Άαρων Κοέν, Αλέξανδρος Κόκκινος, Μαρία Κοκκίνου, Μανόλης Κορρές, Ζήσης Κοτιώνης, Τάκης Κουμπής, Ανδρέας Κούρκουλας, Νεφέλη Κυρκίτσου, Ηλίας Κωνσταντόπουλος, Αναστάσιος Μ. Κωτσιόπουλος και Συνεργάτες Αρχιτέκτονες, Ανδρέας Λάζαρης, Νικόλαος Λάσκαρης, Θανάσης Μάνης, Μιχάλης Μανουσάκης, Αφροδίτη Μαραγκού, Χαρά Μαραντίδου, Τίνα Μαρινάκη, Γιάννης Μαρκαντωνάκης, Σάρρα Μάτσα, Άννα Μαχαιριανάκη, Κυριάκος Μορταράκος, Φρύνη Μουζακίτου, Θανάσης Μουτσόπουλος, Αριστείδης Μπαλτάς, Βασιλική Μπέλεση, Τάσος Μπίρης, Κωνσταντίνος Μπούρας, Ηλίας Μπουργιώτης, Κωνσταντίνος Μωραΐτης, Κώστας Ντάφλος, Γιώργος Ξηροπαΐδης, oiio studio - Ιωάννης Οικονόμου, Παναγιώτης Πάγκαλος, Γεώργιος Α. Πανέτσος, Φοίβος Πανηγυράκης, Απόστολος Πάνος,

Κωνσταντίνος Παπαδημητρακόπουλος, Σπύρος Παπαδόπουλος, Τάσης Παπαϊωάννου, Γιώργος Παπακωνσταντίνου, Κωνσταντίνος Παπαμιχαλόπουλος, Μόρφω Παπανικολάου, Νίκος Πατσαβός, Τσαμπίκος Πετράς, SQ1 -SquareOne- Κώστας Πουλόπουλος, For Cancel - Ζωή Πυρίνη, Τάκης Ζερδεβάς, Μάκης Φάρος, Θανάσης Ρεντζής, Γιώργος Ρυμενίδης, Ρένα Σακελλαρίδου, Κωνσταντίνος Σερράος, Νικόλαος Σιδηρόπουλος, Heimer & Alz - Ανδρέας Σιτορέγκο, Κωνσταντίνος Τηλιγάδης, Σοφία Σοφιανού, Σταύρος Σταυρίδης, Εύα Στεφανή, Βαγγέλης Στυλιανίδης, Ερμιόνη Συρογιαννοπούλου, Ελένη Τάτλα, ΤΤΔΖ Αρχιτέκτονες - Αναστάσιος Τέλλιος & Δέσποινα Ζαβράκα, Γιώργος Τζιρτζιλάκης, Γιάννης Ν. Τζώρτζης, Νίκος Τρανός, Γιώργος Τριανταφύλλου, Βενετία Τσακαλίδου, Μαρία Τσαντσάνογλου, Κωνσταντίνος Τσιούτας, Σοφία Τσιράκη, Κυριακή Τσουκαλά, Βασίλης Τσονάκας, Δημήτρης Α. Φατούρος, Αναστασία Φερεντίνου, Δημήτρης Φιλιππίδης, Άγγελος Φλώρος, Γιάννης Χαμηλάκης, Παντελής Χανδρής, Κωνσταντίνος Χατζάρας, Δήμητρα Χατζηανδρέου, Τζίμης Χύτας. Ο Πρύτανης του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής καθηγητής Παναγιώτης Καλδής συνεχάρη τον Παναγιώτη Πάγκαλο, Αρχιτέκτονα και Αναπληρωτή Καθηγητή της Σχολής Εφαρμοσμένων Τεχνών και Πολιτισμού του ΠΑΔΑ και τους συνεργάτες του για την εξαιρετική οργάνωση και επιμέλεια καθώς και για την ενεργό συμβολή του Ιδρύματος στα διεθνή εικαστικά δρώμενα. Η έκθεση τελείται υπό την αιγίδα των: Υπουργείο Ανάπτυξης & Επενδύσεων, Υπουργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων, Υπουργείο Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων, Υπουργείο Περιβάλλοντος & Ενέργειας, Υπουργείο Τουρισμού και με την ηθική υποστήριξη του Υπουργείου Πολιτισμού και Αθλητισμού

Συνεπίβλεψη Διδακτορικών Διατριβών από ΠΑΔΑ και Πανεπιστήμιο της Limoges Γαλλίας

Υπογράφηκε Ειδικό Πρωτόκολλο Συνεργασίας (ΕΠΣ) για την επί 8ετία συνεπίβλεψη διδακτορικών διατριβών (Cotutelle de thèses) μεταξύ του Τμήματος Μηχανικών Πληροφορικής και Υπολογιστών του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής και της I' Ecole Doctorale Sciences et Ingénierie des Systèmes, Mathématiques, Informatique (ED SISMI) του Πανεπιστημίου της Limoges από τον Πρύτανη του ΠΑΔΑ καθηγητή Παναγιώτη Καλδή και από την Πρόεδρο του Πανεπιστημίου της Limoges κα Isabelle Klock-Fontanille.

Σκοπός της συγκεκριμένης συνεργασίας είναι η αύξηση της κινητικότητας και της εξωστρέφειας των διδακτορικών φοιτητών, όπως και των μελών των δυο πανεπιστημίων, με την προαγωγή της γνώσης σε σύγχρονα αντικείμενα της πληροφορικής και των επικοινωνιών.

Γλώσσα των διατριβών είναι η αγγλική ή γαλλική και μετά την επιτυχή ολοκλήρωση της εκπόνησης της κάθε διατριβής εκδίδονται δυο διδακτορικά διπλώματα, το καθένα από τα συμμετέχοντα ιδρύματα, αφού οι υποψήφιοι διδάκτορες εγγράφονται ταυτόχρονα και στα δυο πανεπιστήμια.

Ο Πρύτανης του ΠΑΔΑ ευχαρίστησε τον καθηγητή Γεώργιο Μιαούλη, όπως και τον επίκουρο καθηγητή Αθανάσιο Βουλοδήμο του Τμήματος Μηχανικών Πληροφορικής και Υπολογιστών του ΠΑΔΑ για την πολυετή συνεισφορά τους στη δημιουργία αξιόπιστων ακαδημαϊκών σχέσεων μεταξύ των δυο ιδρυμάτων.

Το Πανεπιστήμιο της Limoges έχει ισχυρή παράδοση στην έρευνα και την εκπαίδευση και ανήκει στην συνομοσπονδία των γαλλικών πανεπιστημίων «Leonardo da Vinci» που διακρίνονται για την καινοτομία.

Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής

ΠΑΔΑ: Χρηματοδότηση της Κεντρικής Υποδομής Νεφούπολογιστικής και Τεχνητής Νοημοσύνης 1 εκ. Ευρώ από την Περιφέρεια Αττική

Τις αποφάσεις ένταξης των θετικά αξιολογημένων προτάσεων που υπεβλήθησαν στο πλαίσιο της Πρόσκλησης ΑΤΤ 100 με τίτλο «Ανάπτυξη Υποδομών και Δομών σε κρίσιμες περιοχές και τομείς Έρευνας & Καινοτομίας σε συμφωνία με την Υλοποίηση της RIS3 της Περιφέρειας Αττικής» υπέγραψε ο Περιφερειάρχης Αττικής Γ. Πατούλης, σε διαδικτυακή εκδήλωση στην οποία συμμετείχαν 14 Ακαδημαϊκά και Ερευνητικά Ιδρύματα της Περιφέρειας, τα οποία χρηματοδοτούνται με το συνολικό ποσό των 13,2 εκ. Ευρώ.

Ο Πρύτανης του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής καθηγητής Παναγιώτης Καλδής, παρουσία της Αντιπρυτάνεως Οικονομικών, Προγραμματισμού και Ανάπτυξης καθηγήτριας Κλειώς Σγουροπούλου (Επιστημονικά Υπεύθυνης Πράξης) και του Αντιπρύτανη Έρευνας και Δια Βίου Εκπαίδευσης καθηγητή Ιωάννη Καλδέλλη (Αναπληρωτή Επιστημονικά Υπευθύνου) εξέφρασε προς τον Περιφερειάρχη και την Ειδική Υπηρεσία Διαχείρισης της Περιφέρειας Αττικής τις ευχαριστίες του για την χρηματοδότηση εξοπλισμού σε τεχνολογίες αιχμής με 1 εκ. Ευρώ, ο οποίος θα ενισχύσει σημαντικά τις δράσεις έρευνας και καινοτομίας του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής αλλά και τη μεταφορά υψηλού επιπέδου τεχνογνωσίας στο επιχειρηματικό οικοσύστημα της Περιφέρειας.

Η πρόταση του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής με τίτλο «Ανάπτυξη Υποδομών του ΠΑΔΑ για την Έρευνα και την Καινοτομία στην Τεχνητή Νοημοσύνη και τις εφαρμογές της (UNIWA AI Innovation Hub)» έλαβε την 3η θέση της αξιολογικής κατάταξης μεταξύ των 16 προτάσεων που υπεβλήθησαν.

Στόχος του έργου UNIWA AI Innovation Hub είναι η δημιουργία ενός πρότυπου κόμβου πρόσβασης και ενός μοναδικού για τα ελληνικά (και όχι μόνο) δεδομένα, οικοσυστήματος υποδομών αιχμής που

- αξιοποιεί τις υφιστάμενες δομές και την υψηλή εξειδίκευση του ανθρώπινου δυναμικού του ΠΑΔΑ
- προσφέρει τη δυνατότητα ανάπτυξης καινοτόμων εφαρμογών Τεχνητής Νοημοσύνης σε ευρύτατο φάσμα τομέων έρευνας και εξειδίκευσης του Πανεπιστημίου (υγεία, διατροφή & τρόφιμα, τουρισμός, εφαρμογές μηχανικού, ενέργεια και περιβάλλον, τέχνη και πολιτισμός)
- τοποθετεί το ΠΑΔΑ σε εξέχουσα θέση παρόχου υποδομής και τεχνογνωσίας σε αντικείμενα αιχμής
- προωθεί νέες συνεργασίες με επιχειρήσεις (κυρίως υψηλής έντασης γνώσης) στο οικοσύστημα της Περιφέρειας Αττικής
- συμβάλλει στην ανάδειξη του ΠΑΔΑ ως ενός ελκυστικού και ανταγωνιστικού εταίρου με συγκριτικά πλεονεκτήματα σε ευρωπαϊκό επίπεδο για δράσεις Έρευνας και Ανάπτυξης, εν όψει και του νέου Προγραμματικού Πλαισίου της ΕΕ «Horizon Europe 2021-2027»

Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής

1. ΠΡΩΤΟ TEDx ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ ΤΟΥ ΠΑΔΑ

Μέσο:BUSINESS TODAY

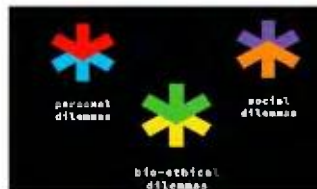
Ημ. Έκδοσης: ...23/06/2021 Ημ. Αποδελτίωσης: ...23/06/2021

Σελίδα: 10

ΠΡΩΤΟ TEDx ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ ΤΟΥ ΠΑΔΑ

Το πρώτο συνέδριο **TEDx** υπό την αιγίδα του **Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής** είναι πλέον γεγονός. Το Σάββατο 26 Ιουνίου 2021, θα μεταδοθεί διαδικτυακά το **TEDxUniWA** (University of West Attica) μέσα από το website, το youtube κανάλι και τη facebook σελίδα της διοργάνωσης. Η θεματική του είναι τα Διλήμματα (Dilemmas), τόσο προσωπικά όσο και κοινωνικής και βιοηθικής φύσεως. Μέσα από ενδιαφέρουσες ομιλίες, εντυπωσιακά performances και αλληλεπιδραστικά workshops, θα διαδοθούν καινοτόμοι ιδέες και αισιόδοξα μηνύματα.

1. ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ TEDx ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ...

Μέσο:ΘΡΙΑΣΙΟ

Ημ. Έκδοσης: ...24/06/2021 Ημ. Αποδελτίωσης: ...24/06/2021

Σελίδα: 16

Το πρώτο συνέδριο TEDx υπό την αιγίδα του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής

Το Σάββατο 26 Ιουνίου 2021 θα μεταδοθεί διαδικτυακά το TEDxUniWA (University of West Attica) μέσα από το website, το youtube κανάλι και τη facebook σελίδα της διοργάνωσης.

Μέσα από ενδιαφέρουσες ομιλίες, εντυπωσιακά performances και αλληλεπιδραστικά workshops, θα διαδοθούν καινοτόμες ιδέες και αισιόδοξα μηνύματα. Υπό το πρίσμα των Διλημμάτων, η τεχνολογική καινοτομία, η ανάδειξη της διαφορετικότητας και η προσφορά στο κοινωνικό σύνολο αποτελούν μερικούς από τους βασικούς πυλώνες του πρώτου TEDxUniWA..

Το TEDx είναι ένα συνέδριο που θίγει καίρια κοινωνικά, πολιτιστικά και επιστημονικά ζητήματα

και έχει σημαντικό αντίκτυπο στην τοπική κοινότητα και το ευρύτερο κοινωνικό σύνολο. Το TEDxUniWA διοργανώνεται, κυρίως, από τους φοιτητές του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, που σεβόμενοι τον κοινωνικό χαρακτήρα της διοργάνωσης, εργάζονται εθελοντικά. Το όραμά τους, οι αξίες τους και όλα όσα πρεσβεύουν γίνονται φανερά μέσα από τα projects και τις δράσεις τους που πραγματοποιούνται σε σημαντικό βαθμό σύμφωνα με τους 17 στόχους βιώσιμης ανάπτυξης του Ο.Η.Ε. για το 2030.

Ο χαρακτήρας της διοργάνωσης είναι αμιγώς ανθρωποκεντρικός, καθότι αποτελεί σημείο σύγκλισης και καμπής ανάμεσα στην τεχνολογική και κοινωνική καινοτομία. Εν καιρώ κοινωνικοοι-

κονομικής κρίσης και πανδημίας το TEDxUniWA θα αποτελέσει παράγοντα αισιοδοξίας, έμπνευσης και κινήτρου ενάντια σε κάθε ψυχική και πνευματική κατάρπωση συντελεστών και θεατών.

Για να μάθετε περισσότερα σχετικά με τον μη κερδοσκοπικό οργανισμό TED, τα TEDx events, αλλά και το TEDxUniWA, επισκεφτείτε τον ιστότοπο της διοργάνωσης. Διαδικτυακό ραντεβού στις 26 Ιουνίου 2021 – Είσοδος ελεύθερη.

Μπορείτε να εξασφαλίσετε τη θέση σας, αλλά και να ενημερώνεστε για όλες τις δράσεις και τα επερχόμενα events, στην επίσημη ιστοσελίδα <https://tedxuniwa.com/>, στο Facebook και στο Instagram λογαριασμό του TEDxUniWA.

Η ίδρυση του Δημοτικού Κοινωνικού Πανεπιστημίου ήταν όραμα και στόχος ετών, προκειμένου να δώσουμε σε κάθε πολίτη, ανεξαρτήτως ηλικίας, τη δυνατότητα να διευρύνει τους ορίζοντες, τις γνώσεις και τις δεξιότητές του, συμβάλλοντας παράλληλα στην αναπτυξιακή δυναμική του τόπου. Θέλω να ευχαριστήσω, από καρδιάς, τον Πρύτανη του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής Παναγιώτη Καλδή, τον Αντιπρύτανη Έρευνας και Διά Βίου Εκπαίδευσης Ιωάννη Καλδέλλη, τον Κοσμήτορα Σχολής Διοικητικών, Οικονομικών και Κοινωνικών Επιστημών Αθανάσιο Σπυριδάκο, τον Κοσμήτορα Σχολής Μηχανικών Γεώργιο Ιωαννίδη, τον Εντεταλμένο Σύμβουλο Ιλίου για θέματα Παιδείας, Συντονιστή των επιτροπών έργου του Δήμου Φώτη Μαρκόπουλο και τα μέλη, για την άριστη συνεργασία και να τους διαβεβαιώσω ότι η σύμπλευσή μας θα λειτουργεί πάντοτε προς όφελος της τοπικής κοινωνίας και των φοιτητών».

Δημοτικό Κοινωνικό Πανεπιστήμιο ιδρύει ο Δήμος Ιλίου

Το Δημοτικό Κοινωνικό Πανεπιστήμιο Ιλίου θα λειτουργεί με την επιστημονική υποστήριξη του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, στο πλαίσιο του Μνημονίου Συνεργασίας που έχει υπογραφεί μεταξύ των δυο πλευρών.

Έναν νέο, πρωτοποριακό θεσμό, με σκοπό τη διάχυση της γνώσης και την, χωρίς αποκλεισμούς, ανάπτυξη δεξιοτήτων των πολιτών θέτει σε εφαρμογή ο Δήμος Ιλίου, με την ίδρυση Δημοτικού Κοινωνικού Πανεπιστημίου (Δη.Κοι.Π.Ι.), ύστερα από απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου.

Στόχος είναι η προαγωγή της γνώσης σε θέματα κοινωνικού, ιστορικού, παιδαγωγικού και πολιτιστικού περιεχομένου, μέσα από κύκλους γνώσης, σεμινάρια, διαλέξεις και εκδηλώσεις με θέματα που απασχολούν την κοινωνία και ανταποκρίνονται στα ενδιαφέροντα των πολιτών.

Η λειτουργία του Δη.Κοι.Π.Ι. θα ξεκινήσει τον Οκτώβριο σε κεντρικό κτίριο του Δήμου Ιλίου και θα περιλαμβάνει κύκλους γνώσης διάρκειας δύο (2) τετραμήνων στους άξονες:

Ανθρωπιστικές και Κοινωνικές Επιστήμες

Επιστήμες της υγείας

Οικονομία και Διοίκηση

Περιβαλλοντική Εκπαίδευση

Αθλητισμός

Όπως τόνισε ο Δήμαρχος Ιλίου Νίκος Ζενέτος:

«Η συνεργασία του Δήμου Ιλίου με το Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής είναι στρατηγικής σημασίας και εδράζεται στην επιθυμία να αντληθούν γνωστικοί πόροι, που θα αναβαθμίσουν τις συνθήκες διαβίωσης και θα προάγουν την κοινωνική ευημερία.

Η ίδρυση του Δημοτικού Κοινωνικού Πανεπιστημίου ήταν όραμα και στόχος ετών, προκειμένου να δώσουμε σε κάθε πολίτη, ανεξαρτήτως ηλικίας, τη δυνατότητα να διευρύνει τους ορίζοντες, τις γνώσεις και τις δεξιότητές του, συμβάλλοντας παράλληλα στην αναπτυξιακή δυναμική του τόπου. Θέλω να ευχαριστήσω, από καρδιάς, τον Πρύτανη του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής Παναγιώτη Καλδή, τον Αντιπρύτανη Έρευνας και Διά Βίου Εκπαίδευσης Ιωάννη Καλδέλλη, τον Κοσμήτορα Σχολής Διοικητικών, Οικονομικών και Κοινωνικών Επιστημών Αθανάσιο Σπυριδάκο, τον Κοσμήτορα Σχολής Μηχανικών Γεώργιο Ιωαννίδη, τον Εντεταλμένο Σύμβουλο Ιλίου για θέματα Παιδείας, Συντονιστή των επιτροπών έργου του Δήμου Φώτη Μαρκόπουλο και τα μέλη, για την άριστη συνεργασία και να τους διαβεβαιώσω ότι η σύμπλευσή μας θα λειτουργεί πάντοτε προς όφελος της τοπικής κοινωνίας και των φοιτητών».

Γράψτε το σχόλιό σας

A

A

•

Δημοτικό Κοινωνικό Πανεπιστήμιο ιδρύει ο Δήμος Ιλίου

Έναν νέο, πρωτοποριακό θεσμό, με σκοπό τη διάχυση της γνώσης και την, χωρίς αποκλεισμούς, ανάπτυξη δεξιοτήτων των πολιτών θέτει σε εφαρμογή ο Δήμος Ιλίου, με την **ίδρυση Δημοτικού Κοινωνικού Πανεπιστημίου** (Δη.Κοι.Π.Ι.), ύστερα από απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου.

Το **Δημοτικό Κοινωνικό Πανεπιστήμιο Ιλίου** (Δη.Κοι.Π.Ι.) θα λειτουργεί με την **επιστημονική υποστήριξη** του **Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής**, στο πλαίσιο του Μνημονίου Συνεργασίας που έχει υπογραφεί μεταξύ των δυο πλευρών. Στόχος είναι η **προαγωγή της γνώσης** σε θέματα κοινωνικού, ιστορικού, παιδαγωγικού και πολιτιστικού περιεχομένου, μέσα από κύκλους γνώσης, σεμινάρια, διαλέξεις και εκδηλώσεις με θέματα που απασχολούν την κοινωνία και ανταποκρίνονται στα ενδιαφέροντα των πολιτών.

Η **λειτουργία του Δη.Κοι.Π.Ι. θα ξεκινήσει τον Οκτώβριο** σε κεντρικό κτίριο του Δήμου Ιλίου και θα περιλαμβάνει κύκλους γνώσης διάρκειας δύο (2) τετραμήνων στους άξονες:

- Ανθρωπιστικές και Κοινωνικές Επιστήμες
- Επιστήμες της υγείας
- Οικονομία και Διοίκηση
- Περιβαλλοντική Εκπαίδευση
- Αθλητισμός

Όπως τόνισε ο **Δήμαρχος Ιλίου Νίκος Ζενέτος**:

«Η συνεργασία του Δήμου Ιλίου με το Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής είναι στρατηγικής σημασίας και εδράζεται στην επιθυμία να αντληθούν γνωστικοί πόροι, που θα αναβαθμίσουν τις συνθήκες διαβίωσης και θα προάγουν την κοινωνική ευημερία. Η ίδρυση του Δημοτικού Κοινωνικού Πανεπιστημίου ήταν όραμα και στόχος ετών, προκειμένου να δώσουμε σε κάθε πολίτη, ανεξαρτήτως ηλικίας, τη δυνατότητα να διευρύνει τους ορίζοντες, τις γνώσεις και τις δεξιότητές του, συμβάλλοντας παράλληλα στην αναπτυξιακή δυναμική του τόπου. Θέλω να ευχαριστήσω, από καρδιάς, τον **Πρύτανη του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής Παναγιώτη Καλδή**, τον Αντιπρύτανη Έρευνας και Διά Βίου Εκπαίδευσης **Ιωάννη Καλδέλλη**, τον Κοσμήτορα Σχολής Διοικητικών, Οικονομικών και Κοινωνικών Επιστημών **Αθανάσιο Σπυριδάκο**, τον Κοσμήτορα Σχολής Μηχανικών **Γεώργιο Ιωαννίδη**, τον Εντεταλμένο Σύμβουλο Ιλίου για θέματα Παιδείας, **Συντονιστή** των επιτροπών έργου του Δήμου **Φώτη Μαρκόπουλο** και τα μέλη, για την άριστη συνεργασία και να τους διαβεβαιώσω ότι η σύμπλευσή μας θα λειτουργεί πάντοτε προς όφελος της τοπικής κοινωνίας και των φοιτητών».

Δημοτικό Κοινωνικό Πανεπιστήμιο ιδρύει ο Δήμος Ιλίου

Οικονομία

25 Ιουνίου 2021

Το Δημοτικό Κοινωνικό Πανεπιστήμιο Ιλίου θα λειτουργεί με την επιστημονική υποστήριξη του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, στο πλαίσιο του Μνημονίου Συνεργασίας που έχει υπογραφεί μεταξύ των δυο πλευρών.

Δημοτικό Κοινωνικό Πανεπιστήμιο ιδρύει ο Δήμος Ιλίου

Follow @thetimesgr

Έναν νέο, πρωτοποριακό θεσμό, με σκοπό τη διάχυση της γνώσης και την, χωρίς αποκλεισμούς, ανάπτυξη δεξιοτήτων των πολιτών θέτει σε εφαρμογή ο Δήμος Ιλίου, με την ίδρυση Δημοτικού Κοινωνικού Πανεπιστημίου (Δη.Κοι.Π.Ι.), ύστερα από απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου.

Στόχος είναι η προαγωγή της γνώσης σε θέματα κοινωνικού, ιστορικού, παιδαγωγικού και πολιτιστικού περιεχομένου, μέσα από κύκλους γνώσης, σεμινάρια, διαλέξεις και εκδηλώσεις με θέματα που απασχολούν την κοινωνία και ανταποκρίνονται στα ενδιαφέροντα των πολιτών.

Η λειτουργία του Δη.Κοι.Π.Ι. θα ξεκινήσει τον Οκτώβριο σε κεντρικό κτίριο του Δήμου Ιλίου και θα περιλαμβάνει κύκλους γνώσης διάρκειας δύο (2) τετραμήνων στους άξονες:

Ανθρωπιστικές και Κοινωνικές Επιστήμες

Επιστήμες της υγείας

Οικονομία και Διοίκηση

Περιβαλλοντική Εκπαίδευση

Αθλητισμός

Όπως τόνισε ο Δήμαρχος Ιλίου Νίκος Ζενέτος:

«Η συνεργασία του Δήμου Ιλίου με το Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής είναι στρατηγικής σημασίας και εδράζεται στην επιθυμία να αντληθούν γνωστικοί πόροι, που θα αναβαθμίσουν τις συνθήκες διαβίωσης και θα προάγουν την κοινωνική ευημερία.

Η ίδρυση του Δημοτικού Κοινωνικού Πανεπιστημίου ήταν όραμα και στόχος ετών, προκειμένου να δώσουμε σε κάθε πολίτη, ανεξαρτήτως ηλικίας, τη δυνατότητα να διευρύνει τους ορίζοντες, τις γνώσεις και τις δεξιότητές του, συμβάλλοντας παράλληλα στην αναπτυξιακή δυναμική του τόπου. Θέλω να ευχαριστήσω, από καρδιάς, τον Πρύτανη του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής Παναγιώτη Καλδή, τον Αντιπρύτανη Έρευνας και Διά Βίου Εκπαίδευσης Ιωάννη Καλδέλλη, τον Κοσμήτορα Σχολής Διοικητικών, Οικονομικών και Κοινωνικών Επιστημών Αθανάσιο Σπυριδάκο, τον Κοσμήτορα Σχολής Μηχανικών Γεώργιο Ιωαννίδη, τον Εντεταλμένο Σύμβουλο Ιλίου για θέματα Παιδείας, Συντονιστή των επιτροπών έργου του Δήμου Φώτη Μαρκόπουλο και τα μέλη, για την άριστη συνεργασία και να τους διαβεβαιώσω ότι η σύμπλευσή μας θα λειτουργεί πάντοτε προς όφελος της τοπικής κοινωνίας και των φοιτητών».

Γράψτε το σχόλιό σας

Follow @thetimesgr

Δημοτικό Κοινωνικό Πανεπιστήμιο ιδρύεται στο Δήμο Ιλίου

Ο Δήμος Ιλίου σε συνεργασία με το Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής ιδρύει Δημοτικό Κοινωνικό Πανεπιστήμιο

Το Μνημόνιο συνεργασίας που έχει υπογράψει ο **Δήμος Ιλίου** με το **Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής**, θα δημιουργήσει έναν νέο πρωτοποριακό θεσμό, με σκοπό τη διάχυση της γνώσης και την ανάπτυξη δεξιοτήτων των πολιτών. Πρόκειται για την ίδρυση ενός «**Δημοτικού Κοινωνικού Πανεπιστημίου**» (**Δη.Κοι.Π.Ι.**), που θα λειτουργεί με την **επιστημονική υποστήριξη του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής** για την **προαγωγή της γνώσης σε θέματα κοινωνικού, ιστορικού, παιδαγωγικού και πολιτιστικού περιεχομένου**, μέσα από **κύκλους γνώσης, σεμινάρια, διαλέξεις και εκδηλώσεις**, με θέματα που απασχολούν γενικότερα την κοινωνία και ανταποκρίνονται σε βασικά ενδιαφέροντα των πολιτών.

Το Δη.Κοι.Π.Ι. θα ξεκινήσει τη λειτουργία του τον ερχόμενο Οκτώβριο σε κεντρικό κτίριο της πόλης και θα περιλαμβάνει κύκλους γνώσης διάρκειας δύο τετραμήνων στους εξής τομείς:

1. **Ανθρωπιστικές και Κοινωνικές Επιστήμες**
2. **Επιστήμες της Υγείας**
3. **Οικονομία και Διοίκηση**
4. **Περιβαλλοντική Εκπαίδευση**
5. **Αθλητισμός**

«Η συνεργασία του δήμου Ιλίου με το **Πανεπιστήμιο** Δυτικής Αττικής είναι στρατηγικής σημασίας και εδράζεται στην επιθυμία να αντληθούν γνωστικοί πόροι, που θα αναβαθμίσουν τις συνθήκες διαβίωσης και θα προάγουν την κοινωνική ευημερία», δήλωσε ο δήμαρχος Νίκος Ζενέτος και συνέχισε: «Η ίδρυση του Δημοτικού Κοινωνικού Πανεπιστημίου ήταν όραμα και στόχος ετών, προκειμένου να δώσουμε σε κάθε πολίτη, ανεξαρτήτως ηλικίας, τη δυνατότητα να διευρύνει τους ορίζοντες, τις γνώσεις και τις δεξιότητές του, συμβάλλοντας παράλληλα στην αναπτυξιακή δυναμική του τόπου. Θέλω να ευχαριστήσω από καρδιάς τον Πρύτανη του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής Παναγιώτη Καλδή, τον αντιπρύτανη Έρευνας και Διά Βίου Εκπαίδευσης Ιωάννη Καλδέλλη, τον κοσμήτορα Σχολής Διοικητικών, Οικονομικών και Κοινωνικών Επιστημών Αθανάσιο Σπυριδάκο, τον κοσμήτορα Σχολής Μηχανικών Γεώργιο Ιωαννίδη, τον εντεταλμένο σύμβουλο Ιλίου για θέματα Παιδείας, συντονιστή των επιτροπών έργου του δήμου Φώτη Μαρκόπουλο και τα μέλη, για την άριστη συνεργασία και να τους διαβεβαιώσω ότι η σύμπλευσή μας θα λειτουργεί πάντοτε προς όφελος της τοπικής κοινωνίας και των φοιτητών».

Ακολουθήστε το Alfavita στο Google News

Όλες οι σημαντικές ειδήσεις σήμερα

ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΜΟΡΙΩΝ ΓΙΑ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΕΣ - ΒΑΣΕΙΣ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ 2021

ΜΟΝΟ ΜΕ 25 ευρώ το μήνα τα μοριοδοτούμενα σεμινάρια ΕΙΔΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΣΧΟΛΙΚΗΣ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑΣ, ΔΙΑΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΗΣ κ.α. - ΑΠΗΣΕΙΣ ΕΩΣ 28 ΙΟΥΝΙΟΥ

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΣΗ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΜΟΝΟ 95 ΕΥΡΩ για **ΑΣΕΠ**, ΔΙΟΡΙΣΜΟΥΣ, ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΑ ΚΑΙ ΜΟΡΙΟΔΟΤΗΣΗ

ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗ ΑΓΩΓΗ σε όλα τα σχολεία - Αυτό είναι το νέο σεμινάριο που μοριοδοτεί

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΣΗ ΑΓΓΛΙΚΩΝ του GoLearn με **ΤΗΛΕΞΕΤΑΣΗ ΜΟΝΟ σε Reading - Listenin (ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΦΟΡΙΚΑ ΚΑΙ ΕΚΘΕΣΗ)** - ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΑΠΟ ΑΣΕΠ

Αιγαίο - Τήλος: Αναγνώριση από την Ευρωπαϊκή κοινότητα των δράσεων σε επίπεδο περιβάλλοντος και τεχνολογίας

Το τελευταίο χρονικό διάστημα υπάρχει μία συνεχής και ολοένα αυξανόμενη προσπάθεια -με την προτροπή και την ενίσχυση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής- για την ενεργειακή μετάβαση των νησιών μας προς πράσινη και καθαρή ενέργεια, στοχεύοντας στην ενεργειακή αυτόνομή τους, με σεβασμό στο φυσικό τους περιβάλλον αλλά και στις επιλογές των τοπικών κοινωνιών.

Στο πλαίσιο αυτό, και ως επιστέγασμα των μακροχρόνιων προσπάθειών του [Δήμου Τήλου](#) και της τοπικής κοινωνίας του νησιού προς την κατεύθυνση της πράσινης ενεργειακής μετάβασης και της προστασίας του περιβάλλοντος, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή απένειμε στο νησί της Τήλου το τρίτο βραβείο για τα νησιά που **υπεύθυνα πρωτοπορούν στην ενεργειακή μετάβαση** στην Ευρώπη «RESponsible Island Prize» (https://ec.europa.eu/info/news/three-islands-receive-eu-responsible-island-prize-local-renewable-energy-transition-2021-jun-24_en).

Με τον τρόπο αυτό η Επιτροπή αναγνώρισε τα σημαντικά επιτεύγματα που καταγράφει η Τήλος τα τελευταία χρόνια στους τομείς των Ήπιων & Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας, της Αποθήκευσης Ενέργειας, της Εξοικονόμησης και Ορθολογικής Διαχείρισης της Ενέργειας, της Καθαρής Ηλεκτροκίνησης, αλλά και διαχρονικά στους τομείς της Προστασίας του Περιβάλλοντος και της Βιώσιμης Ανάπτυξης.

Αρωγός στις προσπάθειες αυτές, το Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής, μέσα από το σχεδιασμό και την υλοποίηση πρωτοποριακών ερευνητικών έργων -σε συνεργασία επίσης με καταξιωμένους εθνικούς και ευρωπαϊκούς φορείς στον τομέα της ενέργειας και της προστασίας του περιβάλλοντος- όπως με το πρόγραμμα **TILOS Horizon 2020**, στηρίζει έμπρακτα το έργο και το όραμα του Δήμου Τήλου και της τοπικής κοινωνίας για την εδραίωση μιας ενεργειακής λύσης **μηδενικού αποτυπώματος άνθρακα**, με σεβασμό στον άνθρωπο και το περιβάλλον.

Το πρωτοποριακό και **εμβληματικό έργο TILOS Horizon 2020** υλοποίησε για πρώτη φορά στη χώρα μας την έννοια του **ενεργειακά πράσινου νησιού** και ολοκληρώθηκε επιτυχώς εντός του προκαθορισμένου χρονικού πλαισίου (2015-2019) με συντονιστή το Εργαστήριο Ήπιων Μορφών Ενέργειας & Προστασίας Περιβάλλοντος του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, με τη συμμετοχή δεκατριών (13) εταίρων από επτά (7) διαφορετικές ευρωπαϊκές χώρες (<https://tiloshorizon.eu/>).

Ο επιστημονικός σχεδιασμός του όλου Έργου έγινε από τον Επιστημονικό Υπεύθυνο (Scientific Responsible) του Έργου κ. Ιωάννη Κ. Καλδέλλη, καθηγητή και Δ/ντη του Εργαστηρίου Ήπιων Μορφών Ενέργειας & Προστασίας Περιβάλλοντος και νυν Αντιπρύτανη Έρευνας του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής. Στην προσπάθεια αυτή συνέβαλλαν από τη χώρα μας, ως μέλη της ερευνητικής σύμπραξης, καθοριστικά η εταιρεία Eunice, ο ΔΕΔΔΗΕ και η WWF Ελλάς.

Η συνεισφορά του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής στο νησί της Τήλου και στο νέο ενεργειακό της σύστημα έχει συμπληρωθεί με την εγκατάσταση-δωρεά **εκ μέρους του Πανεπιστημίου συστήματος καθαρής φόρτισης ηλεκτρικών οχημάτων**. Συνεπώς από το Φεβρουάριο του 2019 η Τήλος διαθέτει δυνατότητα δωρεάν φόρτισης ηλεκτροκίνητων οχημάτων με **ηλιακή ενέργεια**, ενώ ο Δήμος Τήλου έχει ήδη ξεκινήσει τη διαδικασία αντικατάστασης του στόλου του με ηλεκτροκίνητα οχήματα.

Ολοκληρώνοντας, το Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής χαιρετίζει την πρωτοβουλία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και συγχαίρει τα νησιά Aeiro (Δανία) και El Hierro (Ισπανία), στα οποία απονεμήθηκε το πρώτο και δεύτερο βραβείο του διαγωνισμού αντιστοίχως. Πιστεύουμε πως η **επιστημονική έρευνα**, όπως αυτή που διεξάγεται στο Πανεπιστήμιο μας, και ο μετασχηματισμός της σε **καινοτομικές εφαρμογές**, όπως έγινε στην περίπτωση της Τήλου, αποτελούν **πρότυπο** για την ανάπτυξη αειφόρων ενεργειακών λύσεων και στις υπόλοιπες νησιωτικές περιοχές.

Με τον τρόπο αυτό η εμπειρία και η τεχνογνωσία που ήδη έχει αποκτηθεί μπορεί να συμβάλλει ουσιαστικά στην αντιμετώπιση των σύγχρονων ενεργειακών, περιβαλλοντικών αλλά και κοινωνικών προκλήσεων ευρύτερα, προς όφελος των πολιτών της Ευρώπης και ειδικότερα στην ανάπτυξη **ολοκληρωμένων ενεργειακών λύσεων στις νησιωτικές περιοχές της χώρας μας**.

Δελτίο ενημέρωσης από το Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής

Ακόμα ένα βραβείο για την Τήλο, το Πρώτο Πράσινο Νησί της Μεσογείου

Ένα ακόμα βραβείο απέσπασε ο δήμος Τήλου στο πλαίσιο των European Research Innovation Days, για το καινοτόμο Tilos Project, μέσω του οποίου το νησί είναι σχεδόν αυτόνομο, ενεργειακά. Η συγκεκριμένη βράβευση είναι η τέταρτη συνολικά για το νησί σε ευρωπαϊκό επίπεδο και συνοδεύεται από 100.000 ευρώ, τα οποία προέρχονται, από το πρόγραμμα Horizon 2020.

Οι τρεις νικητές του IslandRenewablesPrize είναι: πρώτο το νησί της Δανίας Aero, δεύτερο το El Hierro των Καναρίων Νήσων στην Ισπανία και τρίτο η πανέμορφη, δική μας, Τήλος.

«Το Tilos Project, αφορά στη δημιουργία υβριδικού σταθμού εκμετάλλευσης αιολικής και ηλιακής ενέργειας, με δυνατότητα αποθήκευσης σε μπαταρίες, μέσω του οποίου, εδώ και 2 χρόνια καθ' όλη τη διάρκεια της χρονιάς, εξασφαλίζουμε 80-85% ενεργειακή αυτονομία. Το χειμώνα το ποσοστό ανεβαίνει στο 100%. Στο περ της τουριστικής σεζόν, Ιούλιο – Αύγουστο, το ποσοστό κάλυψης φτάνει περίπου το 70-75%», εξηγεί η δήμαρχος Τήλου Μαρία Καμμά, μιλώντας στον Αθήνα 9.84. «Παράλληλα εξάγουμε καθαρή ενέργεια και στο εργοστάσιο της ΔΕΗ στην Κω μέσω του υποβρύχιου καλωδίου. Η ενέργεια η οποία διοχετεύεται στην Κω από τις ανανεώσιμες πηγές, έχει μειώσει κατά 1200 μεγαβατώρας ετησίως την παραγωγή του δηλαδή μιλάμε για μείωση κατανάλωσης 220 τόννων μαζούτ ετησίως και εκπομπής 750 τόννων διοξειδίου του άνθρακα».

«Αν τοποθετήσουμε ακόμα μία μικρή ανεμογεννήτρια, μεσαίου μεγέθους, και ένα μικρό φωτοβολταϊκό πάρκο το νησί μπορεί να γίνει απόλυτα αυτόνομο, ενεργειακά. Τώρα διαθέτουμε μια ανεμογεννήτρια ισχύος 800 KW, φωτοβολταϊκό πάρκο ισχύος 160 KWp και συσσωρευτές χωρητικότητας 2,8 MWh» συνεχίζει η κα Καμμά.

«Η υλοποίηση του έργου αποτελεί πολυεθνική προσπάθεια στην οποία συμμετείχαν συνολικά 13 εταιρείες από 7 διαφορετικές ευρωπαϊκές χώρες. Από τη χώρα μας, συμμετείχαν το πρώην ΤΕΙ Πειραιά και νυν Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής, ο ιδιωτικός όμιλος Eunice, ο ΔΕΔΔΗΕ και η WWF Ελλάς. Χρηματοδοτήθηκε με 11 εκ. ευρώ από το ευρωπαϊκό πρόγραμμα Horizon 2020».

«Αυτό είναι το τέταρτο βραβείο που κατακτά η Τήλος με το Tilos Project, και το πρώτο που συνοδεύεται από χρηματικό ποσό.

Το ταξίδι του, ξεκίνησε το 2015, στην πλανητική συνδιάσκεψη για την πλανητική αλλαγή στο Παρίσι, όπου η Ελλάδα εκπροσωπήθηκε με το Tilos Project. Το 2017 κατακτήσαμε το βραβείο του Ενεργειακού Νησιού καθώς και το Βραβείο των Πολιτών στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Εβδομάδας Βιώσιμης Ανάπτυξης αποσπώντας πάνω από το 50% των ψήφων του κοινού. Επίσης και το βραβείο του ενεργειακού νησιού. Το 2019 σε διαγωνισμό στο Ελσίνκι για την προώθηση της επιχειρηματικότητας ο Δήμος κατέβηκε με το Tilos Project και στην κατηγορία της «υποστήριξης της ανάπτυξης των πράσινων αγορών και της αποδοτικής χρήσης των πόρων», πήραμε το πρώτο βραβείο» αναφέρει η κα Καμμά.

📍 <https://www.insider.gr/>

📅 Publication date: 25/06/2021 18:34

📊 Alexa ranking (Greece): 692

🔗 <https://www.insider.gr/sustainability/178351/diakrisi-gia-tin-tilo-elabe-brabeio-ypey...>

Διάκριση για την Τήλο - Έλαβε το Βραβείο Υπεύθυνης Νήσου

Σημαντική διάκριση για την Τήλο, στην κατηγορία «Ενεργειακά Νησιά» των βραβείων Βιώσιμης Ενέργειας (EU Sustainable Energy Awards), με το καινοτόμο έργο TILOS, ύστερα από επιλογή της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

«Συγχαρητήρια στην Τήλο. 3ο νικητή του βραβείου Υπεύθυνης Νήσου! Το καινοτόμο ενεργειακό μοντέλο της Τήλου και η δέσμευση των πολιτών της για βιώσιμη ενέργεια θα εμπνεύσουν άλλα νησιά και τοπικές κοινότητες.»

#IslandRenewablesPrize

Εικόνα

Το έργο TILOS, στο οποίο συμμετέχουν 13 εταιρείες από 7 ευρωπαϊκές χώρες, με επικεφαλής το Εργαστήριο Ήπιων Μορφών Ενέργειας & Προστασίας του Περιβάλλοντος του ΑΕΙ Πειραιά ΤΤ και με συμμετοχή επίσης από ελληνικής πλευράς του ΔΕΔΔΗΕ, της εταιρείας EUNICE, της εταιρείας Eurosol και της περιβαλλοντικής οργάνωσης WWF Ελλάς, φιλοδοξεί, με τη στήριξη της τοπικής κοινωνίας και του Δήμου Τήλου, να επιτύχει τη μέγιστη, και σχεδόν καθολική ενεργειακή αυτονομία για το ακριτικό νησί των Δωδεκανήσων, το οποίο μέχρι σήμερα τροφοδοτείται με ηλεκτρική ενέργεια από τον πετρελαϊκό σταθμό της Κω μέσω υποβρύχιας διασύνδεσης.

Σημαντική διάκριση για την Τήλο σε ευρωπαϊκά βραβεία βιωσιμότητας

Το βραβείο αποτελεί αναγνώριση των καινοτόμων ενεργειακών λύσεων και της συμβολής της Τήλου σε μια βιώσιμη και φιλική προς το κλίμα Ευρώπη. Το πρώτο βραβείο απονεμήθηκε στη νήσο Αίρθ της Δανίας, το οποίο συνοδεύεται από χρηματικό έπαθλο ύψους 500.000 ευρώ από το πρόγραμμα «Ορίζων 2020» και το δεύτερο, ύψους 250.000 ευρώ, στο νησί El Hierro, που ανήκει στις Κανάριες Νήσους της Ισπανίας.

Η επίτροπος Καινοτομίας, Έρευνας, Πολιτισμού, Εκπαίδευσης και Νεολαίας, Μαρίγια Γκαμπριέλ, εξέφρασε θερμά συγχαρητήρια στους νικητές του βραβείου, που θα αποτελέσουν πηγή έμπνευσης και για άλλα νησιά και ενεργειακές κοινότητες με σκοπό την υλοποίηση των φιλόδοξων στόχων της Ευρωπαϊκής Πράσινης Συμφωνίας

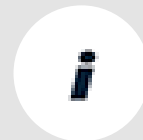
Το έργο TILOS, στο οποίο συμμετέχουν 13 εταίροι από 7 ευρωπαϊκές χώρες, με επικεφαλής το Εργαστήριο Ήπιων Μορφών Ενέργειας & Προστασίας του Περιβάλλοντος του ΑΕΙ Πειραιά ΤΤ και με συμμετοχή επίσης από ελληνικής πλευράς του ΔΕΔΔΗΕ, της εταιρίας EUNICE, της εταιρίας Eurosol και της περιβαλλοντικής οργάνωσης WWF Ελλάς, φιλοδοξεί, με τη στήριξη της τοπικής κοινωνίας και του Δήμου Τήλου, να επιτύχει τη μέγιστη, και σχεδόν καθολική ενεργειακή αυτονομία για το ακριτικό νησί των Δωδεκανήσων, το οποίο μέχρι σήμερα τροφοδοτείται με ηλεκτρική ενέργεια από τον πετρελαϊκό σταθμό της Κω μέσω υποβρύχιας διασύνδεσης.

📍 <https://www.ipaidia.gr/>

📅 Publication date: 27/06/2021 20:17

🌐 Alexa ranking (Greece): 705

🔗 <https://www.ipaidia.gr/paideia/panepistimio-ditikis-attikis-idriei-ena-dimotiko-koino...>

Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής: Ιδρύει ένα «Δημοτικό Κοινωνικό Πανεπιστήμιο»

« Δεν είναι τυχαίο ότι η ΕΕ χαρακτήρισε τη Τήλο το Πρώτο Πράσινο Νησί της Μεσογείου επισημαίνει η δήμαρχος. «Εδώ και δύο χρόνια στη Τήλο βρίσκεται σε πλήρη λειτουργία ένας δημόσιος σταθμός φόρτισης ηλεκτρικών οχημάτων. Επίσης έχουμε τοποθετήσει σε δρόμους και πλατείες πολλά αυτόνομα φωτιστικά συστήματα και περιμένουμε να παραλάβουμε και άλλα. Η διαχείριση υδάτινων πόρων, δηλαδή, γεωτρήσεις δεξαμενές κλπ και οι φωτισμοί αξιοθέατων γίνονται εξ αποστάσεως μέσω έξυπνων συστημάτων του Tilos Project. Περιμένουμε να έρθει στο νησί το πρώτο ηλεκτροκίνητο λεωφορείο, που θα αντικαταστήσει το υπάρχον της δημοτικής συγκοινωνίας επίσης έχει προγραμματιστεί και η προμήθεια 2 ηλεκτροκίνητων φορτηγών και ενός ΙΧ. Παράλληλα έχουμε υποβάλει και μια μεγαλόπνοη πρόταση στο πρόγραμμα «Τρίτης» για την αντικατάσταση όλων των οχημάτων του δήμου με ηλεκτρικά. Ένα ακόμα έργο που ξεκινάμε είναι η εγκατάσταση ενός συστήματος αφαλάτωσης, το οποίο, ωστόσο, θέλουμε να χρησιμοποιεί ενέργεια από ΑΠΕ».

Καλλιόπη Ασλανίδου

Το ΠΑΔΑ συμβάλλει στην Νέα Βράβευση της Νήσου Τήλου ως «Υπεύθυνα Πρωτοπόρο Νησί» της Ευρωπαϊκής Ενεργειακής Μετάβασης

Το τελευταίο χρονικό διάστημα υπάρχει μία συνεχής και ολοένα αυξανόμενη προσπάθεια -με την προτροπή και την ενίσχυση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής- για την ενεργειακή μετάβαση των νησιών μας προς πράσινη και καθαρή ενέργεια, στοχεύοντας στην ενεργειακή αυτόνομησή τους, με σεβασμό στο φυσικό τους περιβάλλον αλλά και στις επιλογές των τοπικών κοινωνιών.

Στο πλαίσιο αυτό, και ως επιστέγασμα των μακροχρόνιων προσπαθειών του Δήμου Τήλου και της τοπικής κοινωνίας του νησιού προς την κατεύθυνση της πράσινης ενεργειακής μετάβασης και της προστασίας του περιβάλλοντος, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή απένειμε στο νησί της Τήλου το τρίτο βραβείο για τα νησιά που **υπεύθυνα πρωτοπορούν στην ενεργειακή μετάβαση στην Ευρώπη** «RESponsible Island Prize» (<https://ec.europa.eu/info/news/three-islands-receive-eu-responsible-isla...>).

Με τον τρόπο αυτό η Επιτροπή αναγνώρισε τα σημαντικά επιτεύγματα που καταγράφει η Τήλος τα τελευταία χρόνια στους τομείς των Ήπιων & Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας, της Αποθήκευσης Ενέργειας, της Εξοικονόμησης και Ορθολογικής Διαχείρισης της Ενέργειας, της Καθαρής Ηλεκτροκίνησης, αλλά και διαχρονικά στους τομείς της Προστασίας του Περιβάλλοντος και της Βιώσιμης Ανάπτυξης.

Όπως δήλωσε ο Πρύτανης καθηγητής Παναγιώτης Ε. Καλδής, αρωγός στις προσπάθειες αυτές, είναι το Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής, μέσα από τον κατάλληλο σχεδιασμό και την υλοποίηση πρωτοποριακών ερευνητικών έργων - σε συνεργασία επίσης με καταξιωμένους εθνικούς και ευρωπαϊκούς φορείς στον τομέα της ενέργειας και της προστασίας του περιβάλλοντος - όπως με το πρόγραμμα **TILOS Horizon 2020**, που στηρίζει έμπρακτα το έργο και το όραμα του Δήμου Τήλου και της τοπικής κοινωνίας για την εδραίωση μιας ενεργειακής λύσης μηδενικού αποτυπώματος άνθρακα, με σεβασμό στον άνθρωπο και το περιβάλλον.

Το πρωτοποριακό και **εμβληματικό έργο TILOS Horizon 2020** υλοποίησε για πρώτη φορά στη χώρα μας την έννοια του **ενεργειακά πράσινου νησιού** και ολοκληρώθηκε επιτυχώς εντός του προκαθορισμένου χρονικού πλαισίου (2015-2019) με συντονιστή το Εργαστήριο Ήπιων Μορφών Ενέργειας & Προστασίας Περιβάλλοντος του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, με τη συμμετοχή δεκατριών (13) εταίρων από επτά (7) διαφορετικές ευρωπαϊκές χώρες (<https://tiloshorizon.eu/>).

Επιστημονικός Υπεύθυνος του έργου είναι ο Ιωάννης Κ. Καλδέλλης, καθηγητής, Δ/ντης του Εργαστηρίου Ήπιων Μορφών Ενέργειας & Προστασίας Περιβάλλοντος και Αντιπρύτανης Έρευνας του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής. Στην προσπάθεια αυτή συνέβαλλαν από τη χώρα μας, ως μέλη της ερευνητικής σύμπραξης, καθοριστικά η εταιρεία Eunice, ο ΔΕΔΔΗΕ και η WWF Ελλάς.

Η συνεισφορά του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής στο νησί της Τήλου και στο νέο ενεργειακό της σύστημα έχει συμπληρωθεί με την εγκατάσταση-δωρεά **εκ μέρους του Πανεπιστημίου συστήματος καθαρής φόρτισης ηλεκτρικών οχημάτων**.

[Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής](#)

Το ΠΑΔΑ υποστηρίζει επιστημονικά το Δημοτικό Κοινωνικό Πανεπιστήμιο Ιλίου

•
•
•
•

Έναν νέο, πρωτοποριακό θεσμό, με σκοπό τη διάχυση της γνώσης και την, χωρίς αποκλεισμούς, ανάπτυξη δεξιοτήτων των πολιτών θέτει σε εφαρμογή ο Δήμος Ιλίου, με την **ίδρυση Δημοτικού Κοινωνικού Πανεπιστημίου** (Δη.Κοι.Π.Ι.), ύστερα από απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου.

Το **Δημοτικό Κοινωνικό Πανεπιστήμιο Ιλίου** (Δη.Κοι.Π.Ι.) θα λειτουργεί με την **επιστημονική υποστήριξη** του **Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής**, στο πλαίσιο του Μνημονίου Συνεργασίας που έχει υπογραφεί μεταξύ των δυο πλευρών. Στόχος είναι η **προαγωγή της γνώσης** σε θέματα κοινωνικού, ιστορικού, παιδαγωγικού και πολιτιστικού περιεχομένου, μέσα από κύκλους γνώσης, σεμινάρια, διαλέξεις και εκδηλώσεις με θέματα που απασχολούν την κοινωνία και ανταποκρίνονται στα ενδιαφέροντα των πολιτών.

Η **λειτουργία του Δη.Κοι.Π.Ι. θα ξεκινήσει τον Οκτώβριο** σε κεντρικό κτίριο του Δήμου Ιλίου και θα περιλαμβάνει κύκλους γνώσης διάρκειας δύο (2) τετραμήνων στους άξονες:

- Ανθρωπιστικές και Κοινωνικές Επιστήμες
- Επιστήμες της υγείας
- Οικονομία και Διοίκηση
- Περιβαλλοντική Εκπαίδευση
- Αθλητισμός

Όπως τόνισε ο **Δήμαρχος Ιλίου Νίκος Ζενέτος**:

«Η συνεργασία του Δήμου Ιλίου με το Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής είναι στρατηγικής σημασίας και εδράζεται στην επιθυμία να αντληθούν γνωστικοί πόροι, που θα αναβαθμίσουν τις συνθήκες διαβίωσης και θα προάγουν την κοινωνική ευημερία. Η ίδρυση του Δημοτικού Κοινωνικού Πανεπιστημίου ήταν όραμα και στόχος ετών, προκειμένου να δώσουμε σε κάθε πολίτη, ανεξαρτήτως ηλικίας, τη δυνατότητα να διευρύνει τους ορίζοντες, τις γνώσεις και τις δεξιότητές του, συμβάλλοντας παράλληλα στην αναπτυξιακή δυναμική του τόπου. Θέλω να ευχαριστήσω, από καρδιάς, τον **Πρύτανη του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής Παναγιώτη Καλδή**, τον Αντιπρύτανη Έρευνας και Διά Βίου Εκπαίδευσης **Ιωάννη Καλδέλλη**, τον Κοσμήτορα Σχολής Διοικητικών, Οικονομικών και Κοινωνικών Επιστημών **Αθανάσιο Σπυριδάκο**, τον Κοσμήτορα Σχολής Μηχανικών **Γεώργιο Ιωαννίδη**, τον **Συντονιστή** των επιτροπών έργου **Φώτη Μαρκόπουλο** και τα μέλη, για την άριστη συνεργασία και να τους διαβεβαιώσω ότι η σύμπλευσή μας θα λειτουργεί πάντοτε προς όφελος της τοπικής κοινωνίας και των φοιτητών».

24 Ιουνίου 2021

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

•
•
•
•